
BASKAN

MARS'TAN GELEN ÖLÜM

PETER RANDA

GİRİŞ

GARÎP BÎR SESSİZLİK... Sessizliğin aslında ne kadar ağır bir şey olduğunu böyle zamanlarda anlıyor insan. Nedir peki beni bu derece etkileyip şaşırtan? Ölü bir gezegenin toprağına ayak basmış olmak mı?.. Ölü de değil üstelik. Ölü denemez buna. Yarı yarıya ölü... Geometrik şeritler halinde uzanan kırmızımtırak bir yosun var ayaklarımın altında. Şimdi bunu çiğniyorum işte.

Mars Yıldızının ünlü kanalları! Seferdeki uzmanlar, örnek toplamaya giriştiler hemen; ve küçük geminin ilkel laboratuvarında ilk incelemeleri de yaptılar.

Ben işin bilimsel yanıyla görevli değilim. Seferde bir çeşit gemici, pilot ve tarihçi sıfatıyla bulunuyorum ben. Notlar alıyorum durmadan. Ayrıca, arkadaşlarımın notları ve çektikleri filmlerle aldıkları mikrofotoları derleyip toplamak da bana düşüyor.

Bütün bu film ve fotoğraflar, Dünya'ya döner dönmez banyo edilecek... Döner dönmez... Dönmeyi başarabilirsek eğer! Ve Dünya artık, ufacık bir yıldız gibi kalıyor uzayda.

Aslında dönüş yolculuğunun da gidiş yolculuğu gibi rahat geçmemesi için hiç bir sebep yok... Her şey otomatik gemide. Müthiş bir gemi, evet. Fobos ve Deimos uydularının ötesinde bir yörüngede, gezegenin çevresinde durmadan dönerek seyrediyor şimdilik.

Soluma cihazımın oksijen yedeğine bakıyorum: Şurada, hemen biraz ilerde gördüğüm kaktüs çalılığına kadar götürüp getirir beni rahatça... Benzediği için kaktüs diyorum. Ama ilerde bu tuhaf bitkilere herhalde kaktüs ismi verilmeyecek.

Her ağaç, başlı başına bir çalılık. İki metre yüksekliği var... İç içe geçmiş sert dallarının uçları da alabildiğine geniş birer huniyle son buluyor.

Botanistimiz Stephenson, bu hunilerin, gezegendeki, yoğunluğu pek düşük oksijeni emmeye yarayan hakikî birer vantuz (çekmen) olduğu

iddiasında... Gene Stephenson'un iddiasına göre, bu oksijeni olduğu gibi toprağa geri veriyorlar; topraktan da atmosfere dönüyor.

Mars'ta, hayatını sürdürebilen ne varsa, oksijene karşı aşırı bir saygı beslemek zorunda... Ve başlangıçta sandığımızın tersine, indiğimiz ovanın ortasında bir çok canlı şey görüyorum.

Hayvan yok. Yosunun içinde yavaş yavaş sürünen on santimetre uzunluğunda ve küçük parmak genişliğindeki şişman beyaz kurtları hesaba katmazsak eğer...

Zehirli değil bu kurtlar... Ekibimizin biyolojisti Von Rausch, bunların zehirli olmayışını «savunma»ya ihtiyaç duymayışlarıyla açıklıyor. Öyle ya: Düşmanları yok ki, zehir işlerine yarasın!

Yürürken, elimden geldiğince onları ezmemeye gayret ediyorum: En kötü şartlar içinde bile yaşamayı başarmış olan bu canlılara karşı garip bir saygı var içimde...

«Ölü Ağaç Kaktüsü»ne ulaştım nihayet işte! Yakından bakınca hakikaten ölü bir ağaca benzediği için taktım bu ismi... Siyah ve yapraksız, uzun dallarından ötürü... Hoşuma gidiyor bu dalları seyretmek. Dokunması da hoş... Yeryüzündeki ağaçların sertliği yok bu dallarda. Kaim bir siniri andırıyorlar daha çok... Kalın ve canlı bir siniri... Dikenleri de var üzerlerinde; ama diken görevinden çok birer süs yerine geçiyorlar.

Keskin gibi görünüyorlar ilk bakışta; yaklaşıp da dokunduğunuz zaman anlıyorsunuz ipek gibi yumuşak olduklarını... Dur hele! Şu ana kadar hiç dikkat etmediğim yeni bir şey görüyorum... Hiç kimsenin henüz farkına varmadığı bir şey...

Alabildiğine önemli bir olay bu! Otomatik bir refleksle mikromu çalıştırıyorum hemen:

— Vernof! Söyleyeceklerimi kaydet ve derhal Stephenson'a haber ver: Şu anda kaktüs çalılığındayım ve garip bir şey oluyor... Önümdeki ağacın yaralanmış gibi bir hali var, özü akıyor sanki... Güvercin yumurtası iriliğinde bir kitle teşekkül ediyor. Hatta iki... Evet evet, birincinin yanında ikinci bir kitle daha var. Hızla kabarıp şişmekteler...

— Dokunma sakın!

Pek tabiî ki dokunmayacağım... Heyecanlı çıkıyor sesi Vernof'un. Amerikalı meslektaşına tehlike işareti verdiğini duyuyorum:

— Stephenson! Breval bir keşif yaptı. Geminin kuzeyindeki kaktüs çalılığının önünde bulunuyor şimdi... Ve kaktüslerden birinin, bildiğimiz kauçuk ağaçları gibi hareket ettiğini söylüyor...

— Derhal geliyorum.

Yeniden bana hitap ediyor Rus meslektaşım:

— İşittin değil mi?.. Şimdi olayı tasvire devam et...

— Ses alıcı açık mı?

— Beni çağırdığın an açmıştım.

Kural böyle. Vakit kaybetmeden tasvire girişiyorum:

— Yuvarlaklar daha da büyüdü şimdi. İkisi de saydam.. Kalın bir jelatin gibi... Ve bu saydam kitlenin merkezinde, ufacık siyah bir nokta görüyorum. Müthiş bir hızla hareket eden bir nokta... Kitlelerin ikisi de biçim değiştirmeye koyuldular. Gerçek dokunaçlar (tantaküller) çıkıyor kitlelerden! Bana doğru uzanıyorlar. Konuşmak istiyorlar sanki...

— Belki de sokmak, kapmak istiyorlardır seni. Dikkatli ol!

— Dokunaçlar uzadıkça ben de geriliyorum... Oh!..

Her iki balon da aynı anda patlamış ve yüzüm, buzlu bir sıvı püskürtülmüşcesine donmuştu birden... Elimle yokluyorum yüzümü... Hayır yanılmışım, hiç bir ıslaklık yok. Derim kupkuru...

Yernof'un endişeli sesi yükseliyor mikrodan:

— Breval ne oluyor?

— Yuvarlak kitleler birden patladı; ve yüzüme su püskürtülmüş gibi oldum.

— Su püskürtülmüş gibi mi?

— Bir sıvı izlenimi, evet. Ama muhtemelen bir gazdı bu, ya da bir çeşit akışkan... Balonların içinde sıkışıp kalmış olan gaz bir anda yayılıp kamçıladı yüzümü.

Ellerimi yanaklarımda gezdiriyorum. Kupkuru... Hay Allah! İnsanın derisini kemiren virüs cinsinden bir şeyler vardır hani, onlardan biri olmasa bari...

Her şey esrarengiz ve tehlikeli burada... Ortalık bilinmeyenle dolu... Delice bir endişe karnıma saplanıyor. Bir an sürüyor, çünkü bu türlü ihtimallere hazırlanmıştık... Hâkim oluyorum kendime, ve ağacı incelemeye devam ediyorum.

Patladığını gördüğüm saydam yuvarlaklardan eser yok ortada. Parçalanıp yok olmuşlar sanki... Ağaçta en ufak bir yara izine bile rastlamıyorum... Tuhaf... Başka hiç bir yerde hiç bir yuvarlak da göremiyorum üstelik... Bütün dalları gözden geçiriyorum teker teker, ama boşuna...

Sonra Stephenson geldi.

Ve ekibin biyolojisti Von Rausch inceden inceye muayene etti yüzümün derisini, bin bir ihtimamla yıkayıp temizledi.

— Yüzüne çarpan şeyin bir sıvı olduğunu sandın önce, şimdi de bir gaz diyorsun öyle mi?

— Yahut da bir akışkan.

— Derinin tahlilinden hiç bir sonuç çıkmıyor... Çarpma duygusu ne kadar sürdü peki?

— Saniyenin binde biri kadar...

Şaşırmış, kararsız bir hali var:

— Her ihtimale karşı bir kan alacağım. Biraz da doku...

İtiraz etmiyorum. Bir yandan işini görüyor, bir yandan da soruyor bana:

— Fizik bakımdan hiç bir rahatsızlık hissetmedin mi?

— Yüzümde bir soğukluk duydum o kadar...

— Peki o soğukluğu duyduğun andan bu yana?

— Her şey eskisi gibi normal.

— Kasılmaya benzer bir şey falan da duymadın mı hiç?

— Hayır hiç.

— Stephenson'un o beyaz yuvarlaklara ait en ufak bir ize bile rastlamadığını biliyorsun değil mi?

— Onu ben de fark etmiştim... Patladıkları anda parçalanıp yok olmuş gibiydiler...

Bir an durup sordum:

— Yoksa bana inanmıyor musun? Hayal gördüğümümü sanıyorsun yoksa?

— Hayâl görmüş olman pek de imkânsız değil dostum.

— Nasıl yani?

— Şöyle: O kaktüsün halüsinasyon verici etkileri olabilir, var olmayan şeyleri varmış gibi gösteren bir takım etkiler... Her ihtimale karşı, iki ayrı çalılığı sürekli olarak filme alan bir kamera yerleştirdik oraya: Eğer senin karşılaştığın olay cinsinden bir şey daha meydana gelirse, rahat bir inceleme fırsatı doğacak... Yanında kameran yoktu değil mi?

— Yoktu: Scarini almıştı benimkini. Kendi kamerasının merceği kırılmış da... Bu durumda elimden gelen tek şey Vernof'u uyarmaktı, onu hemen yaptım...

— Sürekli gözlem altında bulunmanı sağlamak üzere füzeye geri göndermek zorundayım şimdi seni... Yerine Stanley aşağı inecek... Sen yukarda, hem detektörlerin gözlemi altında kalır; hem de Stanley'in gemi bakımı görevlerini yüklenmiş olursun.

İtiraz etmek söz konusu olamaz: Kural böyle. Kaldı ki bu gözleme döneminden elde edilecek muhtemel sonuçlar, gezegenin toprağı üzerinde

yapılacak herhangi bir kesin keşiften çok daha önemli olabilir... Ama gene de hoş değil gemiye dönmek.

— Tatsız... diyorum.

Von Rausch bir kahkaha savurup dostça omzumu sıvazlıyor.

Birinci Bölüm

UÇAK, Orly Alanına indi. Hakikî kimliğimi vermeden, başka bir isim altında yolculuk ediyordum. Ve bütün yolculuk boyunca da gözümden kalın güneş gözlüklerimi çıkarmadım. Tanınmak istemiyordum.

Tanınmamak amacıyla bıyıklarımı ve okullu tarzı sakalımı da kestirmiştim. New York'tan ayrılmadan bir saat önce traş oldum... Bir dünya kahramanı olmak iyi ama, uzun süre bir dünya kahramanı olarak kalmak pek de eğlendirici bir iş değil doğrusu! Bir an gelip bıkıyor insan... Üstelik Mars dönüşünden beri birçok ülke dolaştık. Ziyafetlerden, konferanslardan, resmi geçitlerden iyice gına getirdik artık...

Şu anda dünya yüzünde yaşayan herkes, ayağımdaki külotun rengine varıncaya dek bütün özelliklerimi biliyor; ve gene şu anda ben, isimlerini birbirine karıştırdığım yüz kadar şehrin fahrî hemşehrisi bulunmaktayım... Fahrî doktor diplomalarıyla dolu koca bir valizi oradan oraya taşımam da cabası...

Polis kontrolü için kalabalığa karıştım. Bir bakıma, Mars'a gidip gelmek, Fransa'ya girmekten çok daha kolay.. Bereket üzerimde diplomatik pasaport var, ilkin benim işim görülüyor.

Kimse beklemiyor beni. Geleceğimi ne aileme haber verdim, ne de dostlarıma... Özlediğim bir şey vardı uzun zamandır:

Kalabalık içinde olup da dikkati çekmemek!

Onun için haber vermedim hiç kimseye... Öteki sefer arkadaşlarımla birlikteyken bile, en fazla itibar gören bendim. Bahane: Geminin pilotu oluşum. Benim sâyemde başarıya ulaşıldığını sanıyor insanlar!

Gülünç... Çünkü benim bütün işim, hiç bir zaman fire vermeyen bir dizi cihazın işleyişini kontrol etmekten ibaretti. Asıl işi bir robot, bir elektronik beyin yaptı. Bir çeşit makinistim ben...

Gelişigüzel bir makinist değil tabii: İyice uzmanlaşmış kalifiye bir makinist. Yani: Elektronik beyin arızalandığı anda onun yerini alabilecek cinsinden bir makinist... Ama en ufak bir arıza bile olmadı... Gelin de insanlara anlatın bunu.

Mars fatihleri! Kızıl gezegene ayak basan ilk insanlar... Dahası var: Kendi gezegenleri dışında bir başka gezegene ilk ayak basan insanlar! Ve bu gezegeni ana-gezegenin uygarlığına ikram eden... Evet, tam bir ikram bu: Çünkü Mars'ın son derece önemli yeraltı kaynaklarından yararlanmak üzere sömürge haline getirileceği şimdiden belli.

Sefere büyük devletlerin çoğundan birer temsilci katılmış olduğuna göre, bu yolculuk bütün insanlık için yepyeni umutlar açıyor. Şöyleydi ekibimiz: Rus Vernof, fizikçi; Amerikalı Stephenson, botanikçi; İngiliz Stanley, jeolog; Alman Von Rausch, biyoloji bilgini; İtalyan Scarini, seferin başkanı ve ben, Fransız Philippe Breval, pilot ve tarihçi...

Alandan çıkıp taksi durağına doğru ilerliyorum; medenî hayatın bütün o gereksiz gerekleri çullanıyor üstüme bir anda. Allahtan ki medenî insanlara özgü tevekkül duygusu uyanıyor hemen içimde, ve sabırla kuyruğa giriyorum.

Sayısız yönetmelik ve bu yönetmeliklerin yürürlükte kalmasını gözeten sayısız görevli sayesinde kişiliklerinden iyice sıyrılmış yurttaşların, hayvanlarınkini andıran bir sabırla bekleyişini seyrediyorum bir süre...

Dönüş yolculuğu benim için pek de tatlı geçti denemez: Son ana kadar gözlem altında tuttu beni Rausch. Bir sürü ilâç verdi. Özel surette hazırlanmış bir dalgıç elbisesinin içinde sürekli hapis kaldım. Ve gemideki bütün tahlil âletleri bana çevrilmişti.

Bütün bunlar bir hiç içinmiş. Hiç için olduğuna şükür! Hiç bir anormallik kaydetmedi âletler; ve sonunda, halüsinasyon verici bir kaktüsle karşılaştığıma ve düpedüz bir rüya gördüğüme inanmaya başladım. Üstelik, öteki çalılıkların filminde de en ufak bir anormallik belirtisi göremedik.

Tuhaf bir şey insanın böyle kendi kendinden şüphelenmesi! Dönüşümüzden beri her sabah, aynanın karşısına geçiyor ve yüzümü inceliyorum... Yüzümün derisini... Cildimi... En ufak bir bozulma, en basit

bir kırışık bile yok... Üstelik de fizik bakımından tam formda hissediyorum hep kendimi...

Sefere katılanlar arasında sağlık durumu en parlak olan benim. Bu bir yana, sefere katılanlar arasında en ufak bir ruh çöküntüsü geçirmemiş olan tek yolcu da benim...

Bütün ötekiler, sinirleri düzelinceye kadar uzun ya da kısa bir tedaviden geçmek zorunda kaldılar. Bense Dünyaya sapasağlam olarak ayakbastım. Tansiyonum derhal normalleşti. Ve sefer icabı tâbi tutulduğumuz sekiz aylık rejimden hiç bir şekilde zarar görmeden çıktım.

Nasıl da cimrice bir rejimdi!

Nihayet sıram geldi işte! Taksinin arkasına rahatça yerleşip:

— Uzay Oteli... diyorum.

Gagarin’in yer çekimi dışına çıkışından bu yana bir uzay modası başladı yeryüzünde: Adım başında «uzay otelleri» ve «uzay lokantaları» var!

Bundan üç yıl önce de aynı Uzay Oteli’nde birkaç gün yaşadım ben. Gilda’yla... Gilda!.. Birden hatırladım onu... Nasıl oldu da unutabilmiştim?.. Geçirdiğimiz antrenman döneminden ötürü herhalde... Mars seferi için öylesine şartlandırıldık ki, seferle ilgisi olmayan ne varsa yavaş yavaş silindi zihinlerimizden.

Kim hatırlar şimdi beni Uzay Oteli’nde? Kaldı ki gerçek kimliğimi gizleyeceğim. Üzerimde iki pasaport var. Ekibimizin doğrudan doğruya bağlı bulunduğu Uluslararası Komite, çok geçmeden tanınmamak ihtiyacını duyacağımızı da düşünmüş...

İkinci pasaporttaki ismim, Philippe Breval yerine, Philippe Valbre...

* * *

Kat komilerinden biri odama çıkarıyor beni. Onbirinci kat. Taraçası Mars Alanı’na (Champ-de-Mars) bakan geniş bir oda... Tatlı bir rastlantı bu: Mars

fatihi, Mars Alanı’na bakan bir odada... Bahşiş veriyorum. Kapıyı çekiyor çocuk, ve işte yalnızım.

Yalnız... Kendi kendimle başbaşa... Ne yapacağıma karar vermekte nihayet hür... Üç yıldır hasrettim bu hürriyete. Ve bu otele gelirken, uzun hürriyetsizliğin bir çeşit acısını çıkarmak istedim.

Son hürriyet gecemi bu otelde geçirmiştim. Ve bu odada... Ertesi sabah da Nevada’daki eğitim merkezine hareket etlim... Tam on kişiydik. Yüreklere sığmaz bir masal umuduyla dolu on Fransız...

Ben seçildim sonunda. Üç yıl önce imkânı yok inanmıyordum seçileceğime. Arkadaşlarım arasında, gerek bilgi hâzineleri gerekse fizik antrenman dereceleri bakımından beni kat kat aşanlar vardı.

Paris’te geçirdiğim o son geceyi dünmüş gibi hatırlıyorum şimdi... Gilda... Yarabbi! Ne yeminler etmiştik o akşam... Ömür boyunca birbirimize bağlı kalacaktık... Ve samimiydim. Eğitim döneminin ilk zamanları sürekli olarak mektup yazıyordum ona, telefon ediyordum... Sonra yavaş yavaş, Sefer’e ait olmayan şeyler şuuraltımda kayboldu gitti...

Öteki arkadaşlar için de böyle oldu bu. Hepimiz aynı aşamalardan geçtik... Belli bir «pişme» derecesine ulaştıktan sonra, başka herhangi bir şey düşünmemiz imkânsız hale geldi; ve doğrusunu söylemek lazım gelirse, bugün hâlâ yaşayabilmemizi o amansız eğitime borçluyuz...

Robot haline getirmişlerdi bizi... Keskin bir zekâya ve işlek bir hayal gücüne sahip robotlar, evet... Gilda... Uzun boylu, tatlı bakışlı, ince ve kumral bir genç kızın hayali canlanıyor işte gözümde...

Telefon numarasını hatırlıyorum birden.

Altı... üç tane yedi... iki tane dört... ve bir.

6. 777.44.1.

Ne olur telefon etsem? Unuttum onu, aramadım, cevap vermedim mektuplarına... Kabul. Ama bugün dünya çapında bir kahramanım: Belki de bağışlar beni... Hattâ

belki, döndükten sonra gene yazmıştır... Dünyanın dört bucağından dağlar gibi mektup aldım. Washington'da özel bir servis şu anda bütün bunları birer birer okuyup beni yakından ilgilendirebilecekleri ayırmakla görevli...

Aldım bile ahizeyi elime. Numarayı çeviriyorum: 6.777.44.1... Hâlâ anası babasıyla birlikte mi oturuyor acaba? Arkeoloji öğrenimi görüyordu: Fransa dışına da

gitmiş olabilir... Ve belki şu anda, yeryüzünün en ıssız köşelerinden birinde bir kazıyı yönetmektedir!

— Karşınızda Vermont. Buyrun...

Babası! Her şeye rağmen onu bulacağımı umduğum için şaşırıyorum biraz... Gülünç bir hal benim gibi bir adam için... Bir an duraksayıp konuşuyorum:

— Ben Philippe Breval... Gilda'yla görüşmek isterdim.

Lâkayt bir sesle söylediğimi sanıyorum, daha fazlasına

gücüm yok: Yüreğim çarpıyor. Bay Vermont'sa, şaşkınlığını sindirmek ister gibi, uzun bir süre sustuktan sonra kekeliyor:

— Philippe Breval mi dediniz!.. Evet evet... Hemen... çağırıyorum kendisini... Bay Breval... Sizinle görüşmüş olmaktan çok... ama çok memnunum!

Umduğumdan çok daha iyi başlıyor. Ve işte Gilda telefonda!.. Ceketimin cebinden bir sigara çekip çakmağımı ateşliyorum; ve zevkle dolduruyorum ciğerlerime dumanı.

— Alo... Philippe?.. Gerçekten sen misin bu?.. Demek beni unutmadın!..

— Seni unutmuş olduğuma inanmakta haklısın şüphesiz... Ama bir unutma değildi o... Bir mecburiyet... bir emirdi... Anlatırım...

— Ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin Philippe!..

— Bense korkuyordum...

— Neden?

— Korktuğum şeyin hiç bir önemi yok artık... Sadece seni görmek istiyorum şimdi, o kadar... Mümkün olduğu kadar çabuk seni görmek istiyorum... Henüz bir saat oldu Fransa'ya ayak basalı; ve ilk aradığım insan sensin... Annemle babama bile haber vermedim daha!

— Philippe!..

Sevinçten uçtuğunu hissetmiyor değilim, ama ben ondan da sevinçli, ondan da heyecanlıyım şu anda:

— Görebilir miyim seni?

— Ne zaman?

— Hemen. Tabii serbestsen...

— Nerede?

— Uzay Oteli'nde bekliyorum seni... Hatırlıyorsun değil mi?.. Aynı odada kalıyorum gene... Sadece ismimi değiştirdim: Philippe Valbre yaptım... Unutma: Valbre.

— Merak etme, yazdım bile...

— Orman'da akşam yemeği yeriz. Geçen seferki gibi... Bu gece her şeyin yeniden başlamasını istiyorum, anlıyor musun... Ne zaman gelebilirsin buraya?

— On dakika sonra oradayım.

* * *

Hiç kimsenin dikkatini çekmemek için giriş holünde bekliyorum onu. Korkum yok: Bütün törenlerde hep uzay üniformasıyla gördüler beni... Üstelik de bıyıklarım ve çepçevre ince bir sakalım vardı...

Sivil elbiselerim ve traşlı halimle, kendi kendime benzemekten kurtuldum artık. Kim olduğumu anlamak için beni daha önceden tanımış olmak gerek...

— Philippe...

Gilda'nın sesi bu. Arkamda. Onun için durum apayrı tabii. Üç yıl önce nasıl idiysem, şimdi de öyleyim onun gözünde.

Uzun bir an seyrediyoruz birbirimizi...

— Değişmemişsin... diyor.

— Sense, yüz kere daha güzelsin... diyorum.

Ve doğru. Üç yıl öncesinden kat kat daha güzel şimdi... Göze sıcaklık veren Venedik sarısı saçları, muntazam hatlı yüzü... İri mavi gözleri, dolu kalın dudakları... Ve sağ şakağına sevimli bir küstahlıkla yerleşmiş küçücük beniyle... evet... kat kat daha güzel.

Açık bir gece elbisesi giyinmiş. Yer yer simlerle süslü, bir rob...

— Ne doyulmaz bir güzelliğin var bilsen!

Gölgelenir gibi oluyor bakışları, ama bir an bile sürmüyor. Gülümsüyor hemen:

— Nereye götüreceksin beni?

— Orman'a dedim ya...

— Demek gerçekten unutmadın?

— Hiç bir şeyi unutmadım. Ya sen?

Koluma giriyor cevap yerine, geniş merdiveni inmeye başlıyoruz. Kapıcı bir taksi çağırıp kapısını açıyor... Gilda giriyor ilkin. Ve ben girdiğimde, arabayı onun kokusuyla dolu buluyorum.

— Orman'da *La Cascade* lokantasına...

Hareket ediyor araba. Ona doğru uzanıyorum. Dayanılmaz tatlılıkla bir gülümseyişi var... İmkânsız öpmemek...

Hafifçe geriliyor. Ama bir kaçış değil bu gerileme, çünkü bir an geçmeden bu sefer kendisi atılıyor bana doğru. Ve uzun zaman zapt edilmiş sınırsız bir hırsla sarılıyor.

* * *

Lehimlenme diyorum buna... Geçmişi yaşadığımız ana lehimliyoruz. Müthiş bir şey bu benim açımdan. Ödüllerin ödülü... Şuuraltımda hep böyle bir çare ummuş olduğumu anlıyorum birden.

Aslında Gilda ve ben, taa çocukluğumuzdan beri seviyoruz birbirimizi... Yemek boyunca, beni bütün maceralarımı birbir anlatmaya zorluyor... Çok iri bir söz macera... Tabii ki tehlikeye attık kendimizi. Ama her şey teknisyenler tarafından öylesine hazırlanmış, bütün yönleriyle öylesine uyumlu bir hale getirilmişti ki...

— Mars kocaman bir mezarlıktan farksız, sevgilim. İnsan bir mezarlıkta macera yaşamaz ki...

— Peki ya tehlikesi?

— Sadece mekanik anlamda bir tehlike mevcutlu... Bir motorda ya da bir şartlanma cihazında meydana gelecek en ufak bir arıza, mahvedebilirdi bizi, kabul... Ama bu, bilinen bir tehlike cinsidir; dünyada da böyle tehlikelerle doludur hayat... Oysa Mars’ta bir şeye «tehlike» adının verilebilmesi için, her şeyden önce bilinmeyen... tasavvur edilmeyen... ve önceden kestirilemeyen cinsinden olması gerekiyordu...

— Önceden kestirilemeyen hiç bir şey olmadı mı peki? Marsta bile?..

— Belli bir açıdan, ve ilk teması bir yana koyacak olursak... Mars’ta bile olmadı... Ama yanlış anlama: Hiç şüphe yok ki orada, bizim bildiğimiz şeylerle en ufak bir ilgisi olmayan bir ortam bulduk... Hiç değilse başlangıçta..

— Sadece başlangıçta mı?

— Kaçınılmaz şekilde sadece başlangıçta... Çünkü insan zekâsının en büyük özelliklerinden biri, bilinmeyen'i, bildiği ve alışık olduğu kavramlara aktarmak için bağıntılar kurmasıdır... Nitekim Mars'taki cılız bitki örtüsü de, ilk temasın heyecanı geçer geçmez bir çeşit yosun oluverdi gözümüzde; ve bütün esrarengizliğini kaybetti. Küçük canlı ağaççıklardan meydana gelme çalılıklar, kaktüs oldular. Ve böyle böyle, kısa zamanda anladık ki Mars'ta bizler için tehlike sayılabilecek hiç bir şey yoktur...

Gülümseyerek devam ediyorum:

— Yosunun içinde sürünen kurtlar vardı. Ama tahlilden geçince zararsız oldukları çıktı meydana. Onlar da tıpkı o yosun ve kaktüsler gibi, en ilkel, en basit savunma araçlarından bile yoksundular... Kaktüsleri bir istisna olarak kabul edebiliriz belki: Bu garip ağaççıkların kâbus yaratıcı etkilere sahip olduğu sonucuna varmış gibiyiz... Niçin ve neye karşı? Belli değil... Havada oksijen azdı, ama buna karşılık en ufak bakteri bile yoktu... Bize herhangi bir hastalık ya da illet bulaştırabilecek ne varsa, binlerce yıldan beri ölmüş bulunmaktaydı... Hiç değilse o anda böyleydi durum... Çünkü bundan sonra...

Şaşırıyor birden:

— Ne demek istiyorsun?

— Birçok bakteri götürdük... Orada dizi dizi aygıtlar ve âletler bıraktık. Tohumlar ektik, suladık... Bütün bunlardan ne çıkacağı daha sonra anlaşılacak tabiî.

— Mars'ın yeniden hayat bulabileceğine inanıyor musun yani?

— Bizimki gibi maceracı ve dinamik bir ırk, hiç şüphesiz bunu başaracaktır.

— Peki... Mars'lı görmediniz mi hiç?

— Gördük... Ama kendilerini değil, izlerini... Harabeler bulduk orada... Apaçık bir nokta var: Mars, son derece ileri ve bizimkinden daha üstün bir uygarlığın...

— Ve bu üstün uygarlığın yaratıcıları, gezegenlerini ölümden kurtaramıyorlar öyle mi?

— Kurtaramıyorlar evet. Çünkü gezegenleriyle birlikte onlar da ihtiyarlıyor...

işin fecaati de hurdadır zaten. Bazı kalıntıları görünce anladık bunu... Öyle bir an geliyor ki, ne kadar ileri olursa olsun bir ırk, artık istemesini beceremez oluyor. Ya da vazgeçiyor istemekten. Ve çoğu zaman da, İnsanî amaçları bahane ederek vazgeçiyor.

Bir ırkın gerileyişi, köklü, kesin ve şiddetli tedbirler almaktan vazgeçtiği anda başlıyor. Ama bir türlü buna inanmak istemiyorlar...

* * *

Kahve getiriyorlar. Garson kahveyi fincanlara koyarken:

— Hatırlıyor musun?, diyorum. Bunları üç yıl önce de konuşmuştuk... Gene burada...

— Aynı konudaydı evet konuşmalarımız, ama daha çok sorular şeklindeydi.

— işte bugün de sana o soruların cevaplarını getirdim.

Birden kalınlaşıyor sesim:

— Üç yıl önce evet... Buradan... Bu lokantadan... Otele birlikte dönmüştük Gilda.

Bir an gene gölgelenir gibi oluyor bakışları, sinirli bir hareketle kaşığı kavrayıp kahvesini karıştırıyor.

— Duyguların değişti tabii... Anlıyorum seni, ve bundan ötürü de inan ki gücenmiyorum. Yalnız, benim hiç bir suçum olmadığını bil Gilda... Basit bir antrenman değildi bizi tâbi tuttukları... Bizi geçici olarak benliğimizden söküp sıyıran bir şartlanmaydı bu... Fizik olduğu kadar moral bir şartlanma.

Her şey sefere dönüktü hayatımızda. Onun dışında ne varsa unutturdular... Adetâ zorla hem de...

— Benim duygularımda değişen bir şey yok Philippe.

— Peki ama... Niçin tereddüttesin?

— Tereddüt etmiyorum ki...

Bir şimşek çakıyor sanki gözlerinde. Ayağa kalkıyor:

— Sadece eve bir haber vereyim diyorum... Beklemelerini istemem.

Şaşırtıcı bir tavrı var. Hem kararlı, hem sıkkın.

— İster misin ben de geleyim seninle telefona? Babana durumu anlatmak için...

Birden katılaşıyor bakışları:

— Hayır. Bir başka sefer konuşursun babamla... Daha sonra konuşursun... Bu akşam lüzumu yok.

Arkasında garson, telefon kabinesine yürüyor. Nesi var peki? Niye böyle ille de haber vermek istiyor babasına? Bu yaşta bir kız evine hâlâ hesap mı verir!

Elli altmış yıl önce olsa neyse, ama bugün?

* * *

Geliyor işte. Sırtım ona dönük olduğu halde aynadan izliyorum gelişini; bunu fark etmemiş gibi bir hali var. Hep aynı şeyi düşünüyor belli. Ama neyi? Ve niçin?

Babası biraz tatsız konuşmuş telefonda. Başlangıçta, benim şöhretimden ötürü sanmıştım; ama başka bir şey daha var... Ve haklı adam: Onun gözünde, kızını üç yıl önce baştan çıkarmış olan erkeğim ben o kadar.

Kapanmış olan bir yaranın bugün yeniden deşilmesinden korkuyor herhalde.

— İyice canın sıkılmış senin. Niçin? Yoksa benimle kalmanda bir sakınca mı var?

— Hiç bir sakınca yok.

Gülümsüyor yine ve koluma giriyor:

— Gidelim hadi... Dönelim artık... Bir an önce baş başa kalmak istiyorum seninle.

Gözlerinin içi ışıldıyor şimdi. Ben de bir an önce onunla baş başa kalmak istiyorum... Bir işaret çakıyorum garsona, hesabı getiriyor.

Öder ödemez taksiye koşuyoruz. İstikamet Uzay Oteli!.. Tıpkı bundan üç yıl önce olduğu gibi ve gene aynı odada...

Başını omzuma yaslıyor Gilda. Hem tutkulu bir kadın, hem yumuşak bir çocuk var yanımda...

— Hemen yarın evlenme dairesine gideceğiz Gilda.

— Onun sözünü etme.

— Yoksa istemiyor musun?

— Acelemiz yok.

Gene şaşırtıyor beni, ama önemi yok. Bâtıl inanç mı nedir bu bendeki?.. Sıcaklığını hissediyorum ya, yeter. Beşikteymiş gibi gömülüyorum arabaya... Hiç bir zaman olmadığım kadar mutluyum işte.

Üç yıl önce böylesine mutlu değildim, Hayır; bilmiyordum çünkü hiç bir şeyi, bilemiyor ve karar veremiyordum... Yavaşlıyor araba. Geliyoruz. Hemen ödüyorum şoförün parasını. Girişteyiz. Anahtarımı alıyorum resepsiyondan. Asansör...

Yalnızız asansörde, ve Gilda hemen kollarıma sığınıyor... Sekizinci kattayız... Dokuzuncu kat... Onuncu... Stop!.. Issız bir koridor. Hızla

yürüyoruz odama doğru... Kapıyı açar açmaz, ışığı bile yakmadan sarılıyorum ona, sımsıkı sarılıyorum. Dudaklarım dudaklarını arıyor...

Cennet dedikleri bu olsa gerek! Doyulmaz bir şey bu!.. Ama birden oda aydınlanıyor... Gilda'dan sıyrılıp dönüyorum: Bir adam var karşımda. Yatağın yanında, ayakta bir adam. Uzun boylu, iri yarı. Yüzü perperişan... Bir tabanca beliriyor elinde adamın, bizi nişanlıyor.

Azılı bir hırsız olmalı.

— Jean!.. diye haykırıyor Gilda.

— Nasıl?.. Tanıyor musun bu adamı!..

Sözümü tamamlayamıyorum bile. Ateş ediyor adam...

İlkin bana... Göğsümde duyuyorum kurşunun ağırlığını... Gilda'ya ateş ediyor şimdi... Birbirimize destek olmak isteyerek sendeliyoruz bir an; ve adam, deli gibi ateş etmeye devam ediyor...

Gözlerim kararıyor birden ve Gilda'yla birlikte yuvarlanıyoruz.

İkinci Bölüm

GARİP ve korkunç bir şey bu, hayatın yavaş yavaş vücudu terk ettiğini hissetmek!.. Kendimi kaybedip etmediğimi bilmiyorum ama birden, kucaklanıp kaldırılıyorum gibi bir duyguya kapılıyorum... Ateş etmiş olan adamı görüyorum hayal meyal... Bilekleri kelepçeli.

Çok kısa süren bir an bu, çünkü hemen bir sedyeye yerleştiriyorlar beni... Etrafımda olup bitenlerin hâlâ şuurundayım demek; ama birdenbire hiç bir şey göremez oluyorum... Tam bir karanlık içindeyim işte... Ama gene de, gene de... gözlerim açıkmış gibi geliyor bana...

Gilda nerede peki? Bilmiyorum... Kurşunu yer yemez bayılmış olmalıyım. Kimdi ama o adam? Gilda tanıdığına göre herhalde bir hırsız değildi. Kızın yüz vermediği yarı çılgın bir âşık belki: Bütün bunların cevabını ahrette almak mümkün olacak mı, doğrusu merak ediyorum...

Ben ki Mars'a gidip döndüm... Ve hakikî bir gezegene ayak basan ilk insanlardan biriyim... Ben ki tehlikelerin en korkuncundan, en amansızından sıyrıldım... Ve şimdi bu kadar ahmakça bir şekilde ölüyorum!

Sonumun yaklaştığını artık hissediyorum çünkü... Şu anda benimle meşgûl olanlarla, beni kurtarmaya çalışanlarla aynı ritmde yaşamadığımı hissediyorum... Sedyeye yerleştirildiğimden beri henüz birkaç saniye geçti gibime geliyor: Oysa bir ameliyat masasındayım işte. Ve hiç bir kesinti, hiç bir duraklama, hiç bir atlama olmadı yaşantımda!..

Demek ki otelden hastaneye kadar olan mesafenin farkına bile varmadım... Acı çekmiyorum. En ufak bir acı yok. Ne göğsümde, ne de bir başka yerimde... Her türlü fizik acının çoktan ötesine geçmiş durumdayım herhalde!

Biraz ötemde konuşmalar oluyor:

— Çok kan kaybetmişler...

— Bir kan nakli deneyelim.

— Bu durumda hiç bir işe yaramaz artık...

— Ama önümüzdeki herhangi birisi değil, Philippe Breval!.. Ne olursa olsun, elimizden gelen her şeyi yaptığımızı ispat etmemiz lâzım...

Demek geldik ölümün kapısına dayandık sonunda!.. Ama çoğul konuşuyorlar! Gilda da yaşıyor demek hâlâ... Buna memnunum işte... Niçin memnunum?

Umarım o da acı çekmiyordur.

Yeniden etrafımda dönüyorlar şimdi. Gürültülerin tamamıyla şuurundayım... Böyle bir durumda, anormal bir şuur gösterisi bu.

— Kan nakli için her şey hazır.

— Öyleyse başlıyoruz.

Normal olarak sevinmem lâzım, ama hiç bir şey duymuyorum... Daha önce işittiğim seslerden biri haykırıyor:

— Kalp durdu!

— İğne! İğneyi getirin derhal...

Gilda olsa gerek bu... Yarabbi! Demek öldü Gilda... Ben de uçurumun dibinde olduğum halde bir umutsuzluk çöküyor içime... Gözleri açık olmak, ve hiç bir şey görememek! Belki de kurşunlardan biri optik siniri parçalamıştır?.. Öyleyse kör oldum demektir...

Müthiş bir sancı kaplıyor karnımı... Ama artık her türlü kurtulma şansını kaybettiğine göre ne önemi var!.. Herhalde millî bir cenaze töreniyle gömerler beni...

— Öldü.

— Kadın da mı?

— Kadın da. Aynı anda onun da kalbi durdu...

«Kadın da...» Öyleyse bunlar... bunlar benim de öldüğümü sanıyor. Oysa değil, ölmedim ben daha! Yaşıyorum!

Haykırmak, hareket etmek istiyorum ama boşuna... Yarabbi Öleceğimi, hiç bir şansım olmadığını biliyorum ama ölmedim henüz! Ve beni terk etmeye hakları yok!.. Yok...

* * *

Acı yeniden başladı işte. Önce derinlemesine işleyen, sonra yavaş yavaş genişleyen bir ıstırap bu... Haykırıyorum gibi geliyor... Gene hiç bir kesinti yok yaşantımda... Ve sonra... birdenbire... bir soğuk başlıyor... Ölümün soğuğudur bu şüphesiz...

Bilmiyorum arlık... Bizim için her şeyin bittiğini söylediklerinden bu yana sanki bir yüzyıl geçti... Istırap hafifler gibi oluyor şimdi... Ve bir ferahlık duyuyorum.

Bir ürperme kaplıyor birden bütün vücudumu. Dişlerim birbirine çarpıyor... Beni asıl şaşırtan, her şeyi açıkça anlayışım oluyor... Peki ama nasıl... nasıl bu derece keskin şuurlu olabiliyorum?.. Bir ayak sesi var işte. Hemen yakında. Başımın içinde gümbürdeyen bir ayak sesi...

Bir kapı kapanıyor çarparak...

Ve birden, bembeyaz bir duvarda mor çizgiler uyandıran çiğ bir ışıkla gözlerim kamaşıyor... Görüyorum evet... Herkes gibi... Eskiden olduğu gibi görüyorum... Kör falan değilim demek ki! Hattâ yattığım yerde doğrulabiliyorum.

Hastabakıcı elbisesi giymiş bir adam var önümde. Dehşete uğramış gözlerle bakıyor bana, korkunç bir çığlık atıyor, sonra kaçıyor. Ne demek oluyor peki bu? Ölmedim demek... Rüya gördüm herhalde...

Gilda’yla kendimi gördüm rüyamda... Ama hayır: Morgdayım... Rüya falan değil, gerçek! Morgda ve çırılçıplağım... Duvardaki dar gözden henüz çekilip çıkartılan mermer bir masada uzanmış yatıyorum.

Hastanenin morgunda... Anlıyorum niye o kadar üşüdüğümü, kalkıp yere atlıyorum hemen Vücudumda hiç bir yara izi yok... Ama... ama... ama bütün bunlar ne demek oluyor?

Duvarda, benimkinin yanındaki gözün üzerinde bir etiket var:

«Gilda Moreau.»

Moreau? Onun ismi değil bu. Ama Gilda... Anlıyorum Allah kahretsin!.. Ötekinin ismi Moreau... Jean Moreau... Bize ateş eden adam... Kocası?

Hiç bir şey de çıtlatmamıştı bana Gilda. Ve öylece ölüp gitti... Altında yattığı örtüyü çekip kaldırıyorum umutsuzca... Son bir defa görmek istiyorum onu...

Tıpkı benimki gibi, onun gözleri de ışık çarpar çarpmaz açılıyor. Ve bir çığlık atıyor:

— Philippe!

Dehşetle karışık bir şaşkınlık içinde bakışıyoruz bir an. O da benim gibi çıplak, ve vücudunda en ufak bir yara izi yok onun da...

— Philippe, bu imkânsız!

— Belki de öldük... diyorum. Öldük, ve öbür dünyada diriliyoruz şimdi...

Gülünç bir şey bu söylediğim. Çünkü dipdiri hissediyorum kendimi. Gilda’yı da... Sonra... öbür dünyada herhalde böyle üşümezdik. Bu dünyaya ait bir duyumdur üşümek!

Arkamızda bir kapı açılıyor birden. Dönüyoruz... Uzun boylu zayıf bir adam bu, şaşkınlık içinde haykırıyor:

— Vay canına!

Bir doktor... Hayretle bakıyor bir süre daha, gözlerine inanamıyor gibi. Sesleniyorum:

— Soğuktan nerdeyse kıkırdayacağız bu dolapta!

Demeğe kalmadan kadınlı erkekli hastabakıcılar beliriyor arkasında. İçlerinden biri, bir kadın... bize doğru koşuyor ve kapının yanındaki çarşaf yığınından iki tane kaparak sırtımıza atıyor hemen.

Soruyorum:

— Ne oldu anlatın bize!

Susuyorlar. Devam ediyorum:

— Yanılmıyorsam, morgdayız.

— İki gündür.

— Ne!..

Gilda da aynı dehşet içinde... Kırk sekiz saat! Bu daracık havasız delikte, kırk sekiz saat!..

Doktor, masum bir sesle devam ediyor:

— Muhafaza ediyorduk sizi... Soruşturma dolayısıyla...

— Tabii öyle ya!.. Çünkü öldürülmüştük!

Sinirli bir kahkaha atıyorum. Donmuş gibi bakıyorlar. Öfkeleniyorum birden:

— Ebediyen burada kalacak değiliz, umarım.

Doktor sıçrıyor:

— Şüphesiz hayır...

iki hastabakıcı kız, Gilda’ya yardım etmek üzere ilerliyor. Bir el hareketiyle durduruyor Gilda onları:

— İyiyim, zahmet etmeyin.

Ben de öyle. Tam formda hissediyorum kendimi... Şaşırtıcı bir şey bu: Morgda hiç bir şey yiyip içmeden iki gün geçir ve formda kal gene de!..

Önde doktor, asansöre ilerliyoruz. Garip bir grup bu bizimki... Sessiz bir grup... Kabinde, doktorla bizden gayrı iki hastabakıcı kız yer alabiliyor

ancak. Konuşuyorum:

— Demek gördüğüm doğru... Uzay Oteli’ndeki odamda bize ateş eden basbayağı, hakikî bir adamdı?

— Kocamdı... diyor Gilda.

Doktor ekliyor:

— Dört kurşun saplanmıştı vücudunuza. Bayan Moreau’nun vücuduna da iki kurşun...

— Çıkarıldı mı peki bu kurşunlar?

— Derhal.

— Peki ama, vücudumuzda en ufak bir yara izi bile bulunmayışını nasıl izah ediyorsunuz?

— Edemiyorum ki!. Dehşet duyuyorum sadece.

Gilda’ya dönüp haykırıyorum birden:

— Peki sen... sen niye sakladın benden evli olduğunu?

— Seni yeniden bulduğum için öylesine mutluydum ki... diyor.

Doktora dönüyorum:

— Beyefendi ne oldu peki?

— Tevkif edildi.

— Katil suçuyla... Polislerin halini görmeli şimdi... Tabii, bizim morga kaldırılmamızdan sorumlu olanları da...

Duruyor asansör. Kapılar açılıyor... Aşağıdan telefonla haber ulaştırmış olsalar gerek, çünkü bekleyenler var... Doktorlar ve bir sürü personel...

Beyaz önlüklü bir adam, bizi görür görmez haykırıyor:

— İnanılacak şey değil!

Hepsi bembeyaz... İçlerinden saçları ağarmış iri yarı birisi ilerliyor:

— Ben Bertin... Operatör... Kurşunları bizzat çıkardıktan sonra kan nakli yapılmasını söyleyen benim...

— Bu durumda hiç bir işe yaramaz, diyen de sizsiniz öyleyse... Sonra birisi, benim kim olduğumu hatırlatınca...

— Demek işitiyordunuz?

— Her şeyi.

Bir odaya alıyorlar bizi. İki yataklı bir oda, ve hastabakıcılar yatakları hazırlıyor... Gilda gibi ben de büyük bir hazla dalıyorum yatağa, çünkü hâlâ donuyorum.

— Sefere biyolojist olarak katılan Van Rausch'ı durumdan derhal haberdar edin... Münih'te, ailesinin yanında olsa gerek.

— Profesör Von Rausch bu akşam Paris'te olacak.

İyi bir şey bu! Yeniden doğmuş gibiyim... Aslında başımıza gelen de farklı değil hani: Yeniden döndük hayata. Gilda atılıyor:

— Karnım aç benim... Hemen bir şeyler getirin yiyecek, hemen…

— Daha önce muayene etmemiz lâzım sizi...

Kesip atıyorum:

— Yok öyle şey... İkimiz de mükemmel durumdayız, sıhhatimiz yerinde görüyorsunuz... Mucize deyin isterseniz; ama durum bu... Ve bizi ancak Von Rausch gelince muayene edebilirsiniz. Daha önce katiyen...

* * *

Adamı hatırladıkça zıvanadan çıkıyorum... Öldürdü bizi... Daha doğrusu: Öldürmüştü... Öyle ya, iki gün boyunca morgda kaldığımıza göre, gerçekten ölmüştük.

Bay Moreau'yu ne yapacaklarını şaşırmış durumdular şimdi...

Testler, muayeneler, tahliller, radyoskopiler, radyografiler... Artık usandım... Bu usanç belki de Gilda'dan ayrılmış olmamdan geliyor... Ayrı odalarda kalmamız lâzımmış! Ama birbirimizi görmemize izin veriyorlar: Sadece gündüzleri, ve yanımızda daima birtakım başka «yetkili»ler olmak şartıyla... Hastanenin iki ayrı kanadında kalıyoruz.

Yapılan bütün gözlemler umut kırıcı sonuçlar veriyor. Hepsi negatif... Bulabildikleri tek müspet nokta, kan grubu değiştirdiğimiz. Sadece değiştirdiğimiz değil, hayır... Artık ikimiz, o güne kadar hiç rastlanmamış bir kan grubuna mensup bulunmaktayız.

İşin sıkıcı tarafı, ne olduğumuz hakkında henüz bir karara varamamış olmaları: İki hayalet miyiz, yoksa iki mütan (*Mütan : (Fransızca «mutant») Değişik, Bugünkü insan tipinin köklü bir değişikliğe uğrayarak daha ileri bir aşamaya ulaşmış şekli.*) mı? Bir türlü karar veremiyorlar... Söz konusu olan sadece ben olsam, kolay: Mars'taki kaktüs hikâyesi aracılığıyla her şeyi izah edip rahatlayacaklar. Ama ne yazık ki Gilda da var ortada... Ve Gilda Mars'a gitmedi...

* * *

Von Rausch yeni bir teori attı ortaya: Kaktüs hikâyesinden hemen sonra ben, bir değğinime (mütasyon'a) uğramışım. Ve bu mütasyon, bulaşıcı cinstenmiş... Duygular aracılığıyla bulaşan bir mütasyon... Aşk yoluyla, eskilerin hayât-ı müştereke dedikleri cinsinden bir ortak yaşarlık, bir senbiyoz... Sözün kısası, Von Rausch'a göre bende Mars'tan gelme bir anormallik var; ve bu anormallik, arzu duyduğum kimselere otomatikman geçip bulaşıyor.

Şimdilik benden bağımsız şekilde oluyor bu bulaşma; ama biyolojist, yakın zamanda bu yeni melekeyi zapturapt altına alıp altıncı bir his gibi kullanacağımdan emin bulunuyor. ..

Belki de! Hiç bir itirazım yok. Beni ilgilendirmiyor şimdilik. Ben şu anda, Gilda'dan ayrı olduğum... ayrı kalmaya zorlandığım için

köpürmekteyim! Ve bütün bunlar, kocasının yüzünden. Bizi öldürmek isteyen Bay Moreau'nun yüzünden oluyor...

Biyolojik açıdan bizim durumumuz ne kadar acaipser onun durumu da hukukî açıdan bir o kadar acaip... Tabii.. Bay Moreau şimdi kaatil mi, değil mi? Karar veremiyorlar... Bizim ölüp de dirilmiş olmamız, onun masumiyeti için yeterli bir delil mi, değil mi? Karar veremiyorlar bir türlü.

Ama Gilda kocasını bir daha görmek istemiyor katiyen; ve bizi ayırmış olmaları, en az benim kadar onu da öfkelendiriyor... Von Rausch, Münih'ten gelirken, kaktüs hikâyesinden beri benim hakkımda tuttuğu bütün notları da beraberinde getirmiş; ama o notlar da onu hiç bir yeni bulguya götürmüyor.

Ne Von Rausch'ı ne de bizimle uğraşan uzmanlar ordusunu...

Bir gidip bir geliyorum hastanenin taraçasında. Washington'dan özellikle getirtilen yeni bir psikiyatr'ın Gilda'yla konuşmayı bitirmesini beklemekteyim.

Görüyorum onları: Taraçanın ortasında yükselen psikoloji laboratuvarının büyük camekânının arkasındalar... Çalı gibi sık kızıl saçlı ve iskelet denecek kadar zayıf, uzun boylu bir adam bay psikiyatr.

Gilda bir kanapenin üzerine uzanmış yatıyor. Ellerini vücudunun iki yanına uslu uslu uzatmış... Dirildiğimizden bu yana bir tek kere olsun baş başa kalamadım onunla; ve söylemek istediğim öyle çok şey var ki!

Bakışlarla dile gelmeyen cinsinden şeyler... Gizlice konuşabilsek ne olur sanki! Telepati yoluyla meselâ... Birkaç gündür bu fikir kemiriyor beni... Bir işitebilse beni uzaktan, kendisine göndermek istediğim mesajı bir anlayabilse!..

— Ama ben seni işitiyorum, ve anlıyorum Philippe!..

Kafamda bir çınlama gibi yankılanıyor bu sözler. Kaskatı kesiliyorum:

— Gilda!.. Gilda, bu sen misin?.. Mümkün mü bu?

— Ne vakittir yalnız bunu düşünüyordum Philippe... Defalarca temas kurmak istedim seninle zihnen, ama bir türlü başaramadım.

Demek ki o da benim gibi... Heyecana dayanamıyorum, taraçanın parmaklığına gerileyip yaslanıyorum bir an...

— Philippe nerdesin?..

— Buradayım Gilda!..

Bir an için, temas kesildi gibi bir duyguya kapıldım.

— Kesilmedi hayır, sâkin ol... Hârika bir şey bu durum. Ve bu sefer ayıramayacaklar artık bizi... Ölmüş de dirilmiş gibiyim inan ki!..

— Bir kere daha mı?

Evet, bir kere daha anlamına başımı sallıyorum.

— Ne soruyor sana Amerikalı uzman?

— Basit iki çılgın olduğumuzu keşfetmek istiyor... Metabolizmamızın geçirdiği bu çapta bir sarsıntıya aklımızın dayanamayacağı düşüncesinde.

— Şu anda çılgın olup olmadığımı bilmem ama, bir süre daha senden ayrı kalmaya devam edecek olursam herhalde çıldıracağım.

— Benim için de dayanılmaz bir şey bu ayrılık Philippe... Bekle biraz...

Psikiyatrın Gilda'ya yaklaştığını görüyorum camdan. Yeni bir şey soruyor olmalı... Konuşmaya başlıyor Gilda; ve aramızdaki duyuşma kesiliyor.

Demek telepat olduk!.. Ölümden kaçmıştık önce... «Kaçmak» diyorum, uygun düşen tek kelime bu çünkü... Ve şimdi de telepatız işte... Ama gene de uzmanların insafına bağlıyız...

Uzmanlar mı? Tiksintiyle kıvrılıyor dudaklarım... Geçirdiğim mütasyon bizi bütün çağdaşlarımızdan kat kat üstün varlıklar haline getirdi... Çünkü her mütasyon, bir ilerleme demektir... Ve sadece o ilerlemeden faydalanmayanlar, bu türlü bir üstünlüğü kabule yanaşmaz…

Kendilerini savunmak için deli olarak ilân etmek istiyorlar bizi. Bizden kurtulmak amacıyla tasarlanmış pis bir manevra bu... insanlar, kendilerini

aşan her şeyi içgüdüleriyle reddeder.

— Gilda... Herkesten ayrı, özel yeteneklere sahip olduğumuzu katiyen keşfetmemeliler...

— Haklısın sevgilim... Ama şimdi müsaade et bana... Hem adamla konuşmak, hem sana cevap vermek güç oluyor.

Yüz çizgilerinin büzüldüğünü görüyorum. Harcadığı çabadan ötürü herhalde... Düşünüyorum: Şu ya da bu şekilde, deli olduğumuzu ispatladıkları an bir tımarhaneye kapatacaklar bizi; ve ölünceye kadar iki deli olarak kalacağız. Mantığın icabı, bu. Sayın «bilgin»lerin bizi serbest bırakmak gibi bir riski göze alamayacakları kadar büyük bir anormalliğimiz var çünkü.

Bizi serbest bırakmak... Serbest kalınca, anormalliğimizi başkalarına da bulaştırmamızdan korkuyorlar şüphesiz! Sanki pek hevesliyiz de buna!..

— Philippe...

— Evet?

— Biraz dinlenmeme izin verdi Strindberg...

— Fazla yorma kendini.

— Onunla mı? Dalga geçiyorum o kadar.

— Neler diyorsun adama?

— Aklıma ne gelirse... Ayrıca ne söylesem önemi yok. Çünkü daha bizi görmeden deli olduğumuza karar vermiş durumda... Bütün çabası, bu saçma iddiasını desteklemeye yarayacak unsurlar aramak...

— Ama bu durumda, bizi hiç bir zaman serbest bırakmayacaklar demektir!

— Korkarım ki haklısın.

— Öyleyse kaçmamız lâzım! Hem de hiç vakit kaybetmeden. ..

— Ben de aynı fikirdeyim... Yalnız, mutlaka başaracak şekilde hareket etmemiz şart... Çünkü bu ilk teşebbüsü başaramayacak olursak, bundan böyle soluk almamızı bile kontrol ederler...

Hiç şüphesiz öyle yaparlar. Ama herhangi bir şeyi başaramamak bizim için söz konusu olamaz. Kendimden son derece emin hissediyorum kendimi. Bu güveni, Mars yolculuğundan önce geçirildiğimiz yoğun eğitim dönemine borçluyum herhalde.

Vücutlarımız, en kötü en elverişsiz şartlarda bile yaşamayı başaracak şekilde bir antrenmana tâbi tutuldu... Bütün tehlikelere karşı kendimizi savunacak ve bütün engellere hâkim olacak biçimde şartlandırıldık...

Fark ettirmeden üst taraçaya bakıyorum. Demirden bir merdivenle çıkılıyor oraya. Helikopterler o taraçaya inip kalkıyor. Ve eğer o helikopterlerden birine atlayabilirsek, kurtulduk demektir...

Demir merdiven üst taraçada bir kabine açılıyor, ve sürekli olarak bir muhafız bulunuyor bu kabinde. Pilotlar da genellikle helikopterlerinin içinde kalıp bekliyorlar... Yani havalanmadan önce en azından iki kişiyi zararsız hale getirmemiz gerekiyor... Bu da, öyle sanıyorum ki, imkânsız değil...

— Hemen bir denemeye girişmen gerekiyor Philippe.

— Nasıl bir deneme?

— Düşüncelerimizin uzun mesafede de buluşup buluşmadığını kontrol etmelisin... Birbirimizi görmediğimiz zaman da konuşabiliyor muyuz, anlamamız lâzım.

— Peki.

Zihnî teması kestikten sonra sigaramı atıp asansöre doğru ilerliyorum... Birbirimizi görmeden de konuşup anlaşabilmek imkânı, eğer varsa, cellâtlarımıza karşı büyük bir avantaj sağlayacak bize...

Faydalanmayı becermek şartıyla tabii... Yedinci katta iniyorum asansörden, ve hemen salıyorum düşüncemi uzaya... Taraçaya ve psikoloji

laboratuvarına doğru yönlendirmiyorum bile. Ve Gilda, bana derhal cevap veriyor:

— Nerdesin?

— Yedinci katta.

— Yani kendi odalarımızda bulunsak, bundan daha yakın olurduk...

— Umut verici bir deneme oldu bu... Şimdi dinle: Von Rausch'ın katındayım, ve görmeye gideceğim onu... Bizi ne derece mahpus saydıklarım öğrenmek üzere...

— Ayağını denk al.

— Von Rausch'tan değil... Arkadaşım o benim... Arkadaştan da ileri... Hangi hal ve şartta olursa olsun, bana yardım etmek zorunda. Ben de ona... Beşimiz de öyleyiz...

Cevap vermiyor Gilda. Benim fikrimde değil, belki; ama karşı tavır takınmak istemiyor.

— Yoksa bana inanmıyor musun?

— Pek iyi tanımıyorum Von Rausch'u... Ötekileriyse hiç tanımıyorum...

— Beraber geçirdiğimiz yolculuk, beşimiz arasında her şeyi aşan bir birlik yarattı... Meselâ Strindberg ikimizin deli olduğumuzu ilân etmeye kalksa, eminim ki beşi birden karşısına dikilir...

— Peki ya kaçtıktan sonra hükümet ikimizi kamu suçlusu ilân ederse?..

— Gene de beşi birden yardım edecektir bize.

— Sana inanmak isterdim ama...

— Her halükârda, buradan çıkmadan önce onlara kaçmak tasarımızdan söz etmeyeceğim.

Böylesi daha doğru, çünkü arkadaşlarımı suç ortağı durumuna getirmek istemiyorum... Stephenson iki gün önce Stanley’le birlikte geldi Paris’e. Vernof daha bu sabah geldi; ve sefer başkanı olan Scarini’den de telgraf beklemekteyim. ..

O anda, beşinin birden aynı zamanda Paris’te bulunmalarının ne kadar anormal bir şey olduğunu kavramaya başlıyorum.

Üçüncü Bölüm

VON RAUSCH hemen kabul ediyor beni. Ben bürosuna girer girmez başını kaldırıyor:

— Affet ne olur... Birkaç dakikalık işim var... Şu raporu bitirmem gerek... Geç otur.

Kendime bir viski aldıktan sonra oturup bir sigara yakıyorum. Dalgın ve tasalı bir hali var Von Rausch'un. Sinirli sinirli yazıyor. Kalemi bırakıyor nihayet, ve kâğıtları toplayıp önüne koyuyor.

— Bizim hakkımızda bir rapor olsa gerek?

— Evet... Sizin durumunuzdan daha ilgi çekici hiç bir şey kalmadı gibi...

Bir deneme atışı yapıyorum gülümseyerek:

— Kobay muamelesi görmekten usanmaya başladım artık biliyor musun?

— Seni anlıyorum.

— Bir süre tatil yapmak istiyorum. Şöyle sâkin bir yerde. Gilda'yla tabii... Hani, balık avlamak, gezinmek ve dinlenmek üzerine... Ve can sıkıcı uzmanlardan uzakta olmak şartıyla...

Gülüyor, sonra kalkıp bir viski hazırlamaya koyuluyor kendine. Birden ciddileşip soruyorum:

— Niye bizi hep burada alıkoyuyorlar?

Başını öbür tarafa çevirip cevap veriyor:

— Sağlık Bakanı, ikinci bir mütasyondan geçmenizden korkuyor... Sizi tehlikeli kılacak bir ikinci mütasyondan...

— Peki sen? Sen de mi korkuyorsun böyle bir şeyden?

— Her dünya yurtdaşı, hayatının her anında, herhangi bir mütasyona rahatça uğrayabilir... Bakan hazretlerine ilk söylediğim bu oldu. Ama dinlemek istemedi.

— Bakan dediğin, bir doktor bile değil. Çoğu bakanlar gibi, o da bakanlık ettiği işlerden hiç bir şey anlamıyor...

— Bütün yetkiler elinde ya, ona bak...

— Yani biz şimdi mahpus durumdayız, öyle mi?

— Tam değil... Hastaneden çıkabilmek için müdürün iznine tabisiniz. Ama müdüre, sizin hastaneden çıkmanıza müsaade etmemesi için kat'i emir verildi.

— Anlıyorum... Bakan beyin gönlü oluncaya kadar bu deliğe sıkıştırılmış kalacağız?

— Çıkmak mı istiyorsun?

— Saçma mı olur böyle bir istek?

Viskisi elinde, dönüp oturuyor masasının arkasına. Dudaklarında bir gülümseyiş dolaşıyor:

— İşlerin bu mecraya döküleceğini anladığım vakit, bakan hazretlerini bir emrivaki karşısında bırakmak zorunda kalacağımızı düşünmüştüm...

— Emre rağmen bizi dışarı çıkarmak suretiyle mi?

— Evet... Scarini, karısıyla birlikte geldi... Stephenson'la Stanley de evli... Vernof ve ben bekârız ama hanım arkadaşlarımız var...

— Ne münasebeti var, anlayamadım...

— Yarın akşam hep bir araya gelmeye karar vermiş bulunuyoruz... Mars'a inişimizin ilk yıldönümü yarın.

— Unutup gitmişim.

— Kutlamak için toplanacağız... Compiegne tarafında bir kır hanında... Tabii ki senin de Gilda ile birlikte aramızda bulunman gerek...

Scarini bunu sağlamak üzere Bakana gitti. Bakan, sanmıyorum reddedebilsin...

— Peki ama Compiegne'de ne olacak?

— Yemek sırasında esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolacaksınız.

— İnanayım mı Karl?

Omuz silkerek bardağını dudaklarına götürüyor:

— Size reva gördükleri muamelenin tahammül edilmez bir şey olduğu noktasında hepimiz hemfikiriz... Siz özgürlüğünüzü elde edip de emin bir yere yerleşir yerleşmez, bizler de kendi yönümüzden kamuoyunda büyük gürültü kopartacak, sizi her insan gibi yurtdaşlığa kabul edecek bir hükümet bulmaya çalışacağız.

— Mükemmel bir insansın.

— Sadece ben değil. Fikir Stephenson'un... Ama hepimiz hemen kabul ettik bu fikri.

Uzay dayanışması bu! Ama bana bile haber vermeden böyle bir karar almış olabilmeleri için, Gilda'yla benim başımızda dolaşan tehlikenin sandığımdan da büyük olması gerekli... Yoksa hükümet bizi hemen bir tımarhaneye kapatmayı mı tasarlıyor?

Nasıl anlamalı bunu? Von Rausch'a dikiyorum gözlerimi, ve birden... Açıklamak çok zor. Bizi kapatmaları söz konusu değil gibime geliyor. Çok daha ciddî, çok daha korkunç şeyler düşünüyorlar bizim için; ve hep bununla dolu Von Rausch'ın kafası...

Bir alay tecrübeye tâbi tutmak istiyorlar bizi. Herkesin kendine göre bir tasarladığı var: Dirilme yeteneğimizi ölçmek istiyorlar...

Defalarca öldürecekler bizi sözün kısası. Bütün öldürme şekillerini bizim üzerimizde deneyecekler... Bıçakla, ateşle, zehirle, boğarak, dondurarak öldürecekler...

Bunun için kaçırmak istiyor arkadaşlarım bizi. Bu canavarca, hunharca testler başlamadan önce... Yüksek kademede bizi artık insan varlıkları değil,

birer zombi olarak telâkki etmekteler.

Von Rausch küçük yudumlarla içiyor içkisini. Tuhaf ama en derin, en gizli düşüncelerini «tahmin ediyorum...» «Tahmin...» Gerçeği tam vermiyor bu söz... Düşüncelerini, kafasının içini okuyorum...

Yeni bir meleke, yeni bir yetenek daha.

* * *

Odama dönünce yatağıma uzanıp Gilda'ya doğru salıyorum düşüncemi:

— Gene psikoloji laboratuvarında mısın?

— Seans şimdi bitti. Beni odama götüren asansördeyim şu anda.

— Bende yeni haberler var.

— Karl Von Rausch'u gördün mü?

— Gördüm... ve yeni bir şey keşfettim: Düşüncelerini okuyamasam bile, kafasının içinden geçenleri anlayabiliyorum... Sanırım bu yeteneğe sen de sahipsin...

— Ne buldun kafasının içinde?

— Tehlikedeyiz Gilda...

Almanın teklifini anlattıktan sonra çabucak Sağlık Bakanının niyetlerini de özetliyorum.

— Korkunç bir şey bu tasarladıkları Philippe!

— Kesinkes emin değilim... Emin olabilmek için daha bir sürü sondaj yapmamız lâzım...

Sarhoş edici bir yanı var bu türlü konuşma imkânının; insana sınırsız bir üstünlük duygusu veriyor.

— Philippe... O kutlama toplantısına katılmamıza müsaade edecekler mi dersin?

— Sefer başkanı olduğu için Scarini'yi eli boş çevirmeleri çok güç...

— Senin için belki, ama benim için?

— Stanley, Scarini ve Stephenson bunu hesaplayıp mahsus karılarıyla birlikte gelmişler... Von Rausch'la Vernof da nişanlılarını getiriyorlar...

— Ama ben senin ne karın, ne de nişanlımın Philippe...

— Kanunen belki. Ama kocan bize ateş etmekle, münasebetimizi bir çeşit resmileştirmiş oldu.

— Bir dakika... Benim bağlı bulunduğum servisi yöneten doktor hanım var koridorda... Onun düşüncelerini okumaya çalışacağım şimdi...

Bunu başarabilirse, ileriye doğru yeni bir adım attık demektir. Ama neden başaramayacakmış? Benim yapabildiğim her şey onun da elinden gelir... Ayrıca eminim ki bambaşka yeteneklere de sahibiz, ama bilmiyoruz henüz bu yeteneklerimizi.

— Haklısın Philippe.

Bir çığlık gibi çınlıyor kafamda bu söz, bir umutsuzluk çığlığı gibi... Gilda devam ediyor:

— Doktor hanıma yaklaşırken bütün irademi germiştim... Ve sınırsız bir merhamet sezdim onda... Acıyordu bana, çünkü deneylere benimle başlayacaklar... Hem de yarın... Bayılttıktan sonra, atardamarlarımdan birini kesip alacaklar.

— Bu deneme yarın mı yapılacak dedin?

— Evet.

— Bu durumda Scarini, denemeyi önümüzdeki haftaya erteletecektir. O zaman da arayıp bulsunlar bizi...

Umutla konuşuyorum ama, yavaş yavaş bir boğuntu hissi, bir derin endişe kaplıyor içimi... Kutlama toplantısına katılmamızı da reddedemez

artık Bakan. Hele Scarini dayattığı taktirde...

Yahut da bizleri birer suçlu olarak ilân etmek zorundadır. Bu da namussuzluğun dik âlâsı olur, çünkü ateş edilen biziz... Gilda ne düşündüğümü sezmiş olmalı ki, bana haber veriyor:

— Jean serbest bırakıldı.

— Nerden biliyorsun?

— Biraz önce doktor hanım söyledi. Benimle görüşmek isteğinde bulunduğunu da söyledi doktor, ve reddettim... O adamla hiç bir ortak şeyim yok artık.

— Onu serbest bırakmalarına rağmen, evliliğin iptalini talep edebilir misin?

— Edebilirim, çünkü suçlu olarak yargılanacak. Şimdilik kefalete zapten serbest durumda...

Bu durumda yargılanınca da tabii daha ilk celsede beraat edecektir. Bize karşı tam bir komplo kuruyorlar işte...

Çünkü korkuyorlar bizden... Ama niçin? Neyiz biz? Yoksa ölümsüz müyüz? Bu da imkânsız bir şey değil artık.

* * *

Odamın zili çalıyor, odyofonu alıyorum:

— Buyrun?

— Kumandan Scarini sizi görmeye geliyor.

Düğmeye basmadan, bizzat kendim gidiyorum kapıyı açmaya. Tepeden tırnağa bir asker havası var Scarini’de. Uzun boylu, atletik yapılı, mağrur... Bir süre karşılıklı birbirimizi seyrediyoruz. Hafif bir alaycı gülümseyiş beliriyor dudaklarında:

— Şöyle bakıyorum da olağanüstü hiç bir yan göremiyorum... diyor. Yani görünürde, panayırlarda teşhir edilip para kazanılacak kadar anormal değilsin... Oysa Bakanın ağzına bakarsan...

— Demek bakanı gördün?

— Onun yanından geliyorum... Senin sağlık durumundaki ciddîliğe rağmen, küçük kutlama şenliğimize hak kazanmış bulunmaktayız...

Göz kırpıyor bana konuşurken, ve cebinden hemen çıkardığı bir kâğıt parçasını yüzüme doğru uzatıyor:

— Odanda mikrofonlar var... Taraçaya çıkmamızı teklif et.

Ben okurken, saf bir edayla konuşmaya devam ediyor:

— Kutlama töreni burada olacak... Parantez içinde söyleyeyim ki, hayatında birden büyük önem kazanan Gilda Moreau'yla tanışacağım için şimdiden sevinç duyuyorum... Yahu burası müthiş sıcak bir yer. Pencereyi açamaz mısın kuzum ?

— Gel taraçaya çıkalım daha iyi...

— Nasıl istersen.

Koridorda önden yürüyorum. Her şey bir anda karışıverdi işte ve Scarini'nin burada oluşuna son derece memnunum. Aramızda en maceracı olanı Scarini'dir şüphesiz. Eski ücretli askerlerin sadece havasına değil ruhuna da sahiptir...

Sürekli gözleme halindeyim etrafı: Koridordaki muhafızlar çiftleşmiş maşallah; ve o güne kadar hiç görmediğim cinsinden bir «hastabakıcı» yanımız sıra yürüyor.

Asansöre geliyoruz. Scarini açıyor kapıyı. Hastabakıcı da girecek mi acaba bizimle beraber içeriye?.. Hayır, girmiyor. Sahte bir kayıtsızlıkla uzaklaşıyor koridorda.

Kabini kapıyorum, Scarini hemen fısıldıyor:

— Odalarınıza mikrofon yerleştirildiğini bizzat Bakan söyledi... Von Rasuch'la Stephenson bilmiyorlar durumu... Polis tedbiriymiş...

— Suçumuz neymiş peki?

— Kendi gücünüzle dirilmiş olmak... Bundan ötürü affedemiyorlar sizi.

— Niçin?

— Bakanın gözlerinde sizler, ürkülecek yeni bir canavar türüsünüz... Karl'la Bud'ın bana anlattıklarını dinleyince, Bakanın fikirlerine katılır görünmek daha isabetli olur diye düşündüm... Bu sâyede de bütün niyetlerini öğrendim. Hiç bir şeyi gizlemedi benden.

— Bizi geçirmek isledikleri deneylerden de söz elti mi sana?

— Nerden biliyorsun?

— Tahmin etmesi zor değil... Doktorların halinden belliydi üstelik... Kurban durumuna düşmeye hiç de niyetli değiliz, biliyor musun!

— Ben de bunun için geldim işte.

— Gilda'yla beni hastaneden çıkarmayı denemek için mi?

— Evet.

— itibarını sarsmak pahasına da olsa?

— Buna lüzum kalmayacak... Tek başınıza kaçacaksınız. .. Ama itibarımızı sıfıra düşürmek pahasına da olsa, hepimiz size yardım etmekte kararlıyız. Burada bırakamayız sizi...

Taraçaya geliyoruz. Kabinin taraçaya açılan kapısını kapıyorum. Scarini devam ediyor:

— Hastaneden en rahat şekilde nasıl çıkılacağını Stephenson araştırdı... Üst taraçadan helikopterle gideceksiniz.

— Helikopter bulabilirsek tabii.

— Bu sabahtan itibaren sizi bekleyen bir helikopter duruyor taraçada. Vernof helikopterle geldi mahsus, ve yukarda bıraktı. Demir merdivenin sağındaki ilk helikopter...

— Peki ya muhafız?

— Silâhlı değil... Tabancanı göğsüne dayadığın anda en ufak bir mukavemet göstermeyecektir.

— Tabanca bulabilirsem tabii.

Gülümseyerek söylüyorum bunu, onun da aynı şeyi düşünüp tedbir aldığını seziyorum çünkü.

— Al!..

İnsanı etkileyecek kadar gösterişli bir brovning uzatıyor gizlice. Hemen cebime kaydırıyorum silâhı.

— Yani hemen gidebilirim?

— Gilda burada olsaydı, evet...

Zihinsel bir çağrı salıyorum hiç tereddüt etmeden:

— Gilda... derhal taraçaya gelip beni bul.

— Ne oluyor?

— Buradan gidiyoruz.

— Nasıl?

— Yanımda Scarini var, her şeyi ayarlamış.

— Hemen geliyorum.

Hangi asansörle geleceğini bildiğim için, Scarini'yi o tarafa doğru çekiyorum:

— Gilda bu saatlerde daima hava almaya çıkar... Eğer gene gelirse, fırsatı kaçırmamış oluruz... Yani her şeye hazır ol.

— Hazırım... Helikopterde parayla Versay bölgesinin detaylı bir plânını bulacaksın. Planda, Stanley'in bir aracı vasıtasıyla kiralattığı bir villanın yeri işaretlidir... Takip edilmemiş olmak şartıyla villanın bahçesine inebilirsiniz.

— Tamam... Eğer takip ediliyorsak, helikopteri herhangi bir yerde bırakıp villaya kendimiz gideceğiz.

— Evet... Stanley villaya erzak aldırmış, hiç bir eksiğiniz olmayacak... En kısa zamanda da içimizden biri sizinle temas kuracak... Fransa'yı mümkün olduğu kadar çabuk terk edebilmeniz için elimizden geleni yapacağız.

Kabin geldiği sırada asansöre çeviriyor sırtını, kayan kapılar açılırken dönüyor yeniden. Gilda görünüyor aynı anda, arkasında bir hastabakıcı var.

Hiç tereddütsüz Scarini'yi kabine itip hastabakıcının üzerine atılıyorum, ve şiddetli bir sağ indiriyorum midesinin üzerine...

Hastabakıcı yere yuvarlanırken Scarini yana çekiliyor. Hemen dışarı fırlıyorum asansörden, ve kapıları kapar kapamaz hareket ettiriyorum. Kabin tam iki kat arasında iken durduruyorum yeniden. Scarini ile hastabakıcı içerde sıkışmış durumdalar şimdi.

Of be!..

— Çabuk Gilda!

Üst taraçaya çıkan demir merdivene koşuyoruz. Bir solukta tırmanıyorum basamakları ve muhafız karşıma dikildiği vakit, tabancanın namlusunu karnında hissediyor.

Kırk yaşlarında bir adam bu. Herkül yapılı, darağacı suratlı bir adam. Ama hiç de kahramanlık niyetlisi olmadığı anlaşılıyor: Bembeyaz kesiliyor çünkü. Kesin bir sesle konuşuyorum:

— Önümüzden yürüyeceksin. Bizi sağdaki ilk helikoptere götürürmüş gibi, normal bir yürüyüşle. İlk şüpheli hareketinde kendini ölmüş bil. Anlaşıldı mı?

— Evet.

— Şimdi yürü.

Dehşet içinde yürümeğe koyuluyor. Girişteki ufak bölmeden çıkıyoruz... Gilda solumda ilerliyor. Tabancayı taraçada dolanan pilotlardan gizlemek için, hemen bir adım önümde.

İnsan koşmamak için bütün iradesini seferber ettiği zaman, on adımlık bir mesafe ne kadar uzuyor yarabbi!. Nihayet helikopterin önüne geliyoruz... İlkin Gilda biniyor... Muhafız tereddütte.

— Bin hemen sen de... diyorum.

Onu bırakmak imkânsız, derhal haber verir çünkü ve bütün polis helikopterlerini peşimizde buluruz.

Korkudan titreyerek biniyor. Gilda derhal çalıştırıyor motorları... Ben iç kısmı kapar kapamaz da gazı verip havalandırıyor.

Endişeyle gözlüyorum hastanenin taraçasını... Ama kimse kımıldamıyor... Kimse farkımıza varmadı demektir... Yoğun hava trafiğine karışıyoruz çok geçmeden... Bundan böyle bizi bulmak, biraz güç olsa gerek...

— Bu sefer tamamdır Gilda... Artık kurtulduk demektir.

— Ben de öyle sanıyorum.

Muhafızın yanındaki koltuğa oturuyorum. Titreyen bir sesle soruyor adam:

— Beni... ne yapacaksınız peki?

— Merak etme... diyorum. Paris dışına çıkar çıkmaz yere inip koyuvereceğiz seni.

Bütün vücudu titriyor yeniden. Gilda zihnen soruyor:

— Hangi yöne gidelim?

— Şimdilik kuzeye doğru yol al. Adamı bıraktıktan sonra büyük bir dönüş yapar Versay’a yöneliriz.

On dakika sonra, Chantilly taraflarında küçük bir koruluğun kıyısına indiriyor Gilda helikopteri... Muhafız, ben kapıyı açar açmaz dışarı atıyor kendini. Ucuz kurtulmuş olmaktan alabildiğine mutlu... Gilda derhal hareket ediyor.

Bu derece sâkin ve kendine hâkim oluşuna şaşmamak elde değil... İnsanı hayrette bırakacak kadar süratle karar veriyor... Cihaz hızla yükselirken Gilda'nın yanına, yardımcı pilot koltuğuna çöküyorum.

Hep kuzeye doğru yol alıyoruz: Bizi gözleriyle takip etmesi gereken muhafızı mümkün olduğu kadar aldatabilmek için bu... Nitekim Chantilly’den yeterince uzaklaştığımıza kanaat getirince, geniş bir virajla güneye doğruluyoruz.

— Niye Versay’a gitmek istiyorsun peki?

— Stephenson orada bizim için bir villa kiralamış. Güvenli bir yer...

— Eski arkadaşlarına itimat edebilir miyiz hakikaten?

— Edebileceğimizi ispatlamadılar mı?. Kaldı ki, ilk olarak benim uğradığım mütasyon bulaşıcı olduğuna göre, onlar da çok geçmeden bize benzeyecekler demektir.

— Bize benzemeyi bakalım isteyecekler mi?

— İstesinler veya istemesinler, kaçınılmaz bir şey bu... Zaten müthiş bir ekiptik biz. Şimdi ise, kazandığımız özel yeteneklerle bütün dünyaya meydan okuyabiliriz.

Birden geliyor bu fikir bana. Çünkü Fransa’da da olsa sürekli bir sürgün hayatı yaşamak ihtimali, katiyen hoşuma gitmiyor...

Ben bir mütan’ım... Peki sonra? Bugünkü insan tipinin, *Homosapiens*’in, düşünen insanın daha aşkın, daha ileri haliyim... Bir gün gelip bunun kaçınılmaz şekilde böyle olacağım, kendinden daha üstün yeni bir tipin doğacağını, hesaba katmalıydı insanlık! Ve biz şu anda, yeni tipin ilk

temsilcileri olarak, bizi tecrit edip ortadan kaldırmalarını önlemekle görevliyiz.

Gevşek davrandığımız taktirde, bizi bekleyen bu çünkü: Tecrit edilip ortadan kaldırılmak... Üreyip çoğalmamızı istemiyorlar. Onun için Gilda'dan ayırdılar beni... Tek örnek teşkil ettiğimi sanıyorlar benim; ve beni öldürmek suretiyle, tehditten kurtulacaklarını hesaplıyorlar...

Dişlerimi kırarcasına sıkıyorum öfkeden.

— Versay göründü... diyor Gilda.

Sefer tablosunun gözünden, Vernof'un bizim için koyduğu plânı alıyorum.

— Villa, şehrin güneyine düşüyor. Normal olarak, kolayca bulabilmemiz lâzım... Bir üçgen meydana getiren üç küçük koruluk sâyesinde... Oldukça geniş bir bahçesi var... yüksek duvarlarla çevrili bir bahçe... Ve damda muazzam bir pencere bulunuyor...

Elimde dürbün, aşağıyı tarıyorum. Versay'ın güney kısmı... Üç küçük koruluğu Gilda buluyor... Ben villayı görüyorum ve hemen inişe geçip çimenlerin üzerine konuyoruz.

Büyük bir yapı. Bütün pencereler kalın tahta kapaklarla örtülü. Ama sefer tablosunun gözünde bir deste anahtar buluyorum.

Ve Gilda motoru durdurur durdurmaz atlıyorum yere...

Dördüncü Bölüm

HER TÜRLÜ KONFORU var villanın. Çabucak dolaşıp bir göz attıktan sonra zemin kata, oturma salonuna iniyoruz. Bir koltuğa bırakıyorum kendimi ve Gilda gelip dizlerimin üzerine oturuyor hemen.

— Nihayet... Şu anı nasıl beklemiş olduğumu bilsen?

— Ya ben peki?.

Sesim titriyor heyecandan, Aynı zamanda da, bunun mübalâğalı olduğunun pekâlâ farkındayım. Aşırı ve anormal bir yanı var aşkımızın evet.

— Gilda... Bana, birbirimizi ezelden beri seviyorduk gibi geliyor. Sanki daima sevdik birbirimiz.

— Çocukluğumuzdan beri... Aşkın ne olduğunu henüz öğrenmenden seviyorduk birbirimizi.

— Şüphesiz öyle...

Ve geçtiğim koca eğitim dönemi ve bütün sefer boyunca zapt edilen bu aşk, birden taştı demek ki; ve bir çığ gibi çullandı üstümüze.

Sadece benim üstüme, diyorum... Çünkü Gilda evlenmişti... Belki de umutsuzluktan, ama evlenmişti... İçinden benim hatıramı söküp koparmak amacıyla... Belki...

— Kocanı anlat bana.

— Nesini?

— Niçin evlendin onunla?

— Niçin mi?

Uzun bir an sessiz kalıyor. Kaşları hep çatık.

— Bilmiyorum niçin... Hayatımın ölü yanı bu. Üç yıl önce beni terk ettiğin anla arasında, sanki bir delik var... Simsiyah bir delik... Dile gelmez bir boşluk.

— Peki ya şimdi? Av hayvanları gibi takip edilmekteyiz ve bütün hayat boyunca sürgünler gibi yaşayacağız şüphesiz... Benim yüzümden bütün bunlar... Bağışlayacak mısın beni? Bağışlayabilecek misin?

— Böyle bir şey söz konusu değil.

Yavaşça yanağımı okşuyor.

— Şimdi beraberiz ya... Senin yanında daima mutlu olacağım ben...

Ben de. Herhalde ben de... Telefon çalıyor birden. Sıçrıyorum. Gilda'yı itip cihazı aramağa koyuluyorum gözlerimle.

— Bizimkilerden biri olsa gerek... İşlerin nasıl yürüdüğünü ve evi bulup bulamadığımızı öğrenmek istiyorlar herhalde.

Bahçeye bakan iki pencere arasındaki küçük bir masanın üzerinde duruyor telefon. Gidip dinleyiciyi alıyorum:

— Ala?

— Mutlu bir şey sesini duymak... Pislik çıkmadı ya?

— Hayır.

Scarini bu. Küçük bir kahkaha atıyor telefonda, sonra anlatıyor:

— Korkunç bir panik kasıp kavurdu hastaneyi azizim; ve şu anda bütün polis servisleri fıkır fıkır kaynıyor.

— Senden şüphelenmediler mi?

— Sanmam. Yumruk attığın hastabakıcı, silâhınla beni de tehdit ettiğini söyledi.

— Doğru değil ki...

— Söyledi ya, ona bak.

— Haklısın. İşimize yarıyor bu... Ne vakit toplanıyoruz?

— Hemen değil. Biraz ihtiyatlı olmamız lâzım... Vernof akşama doğru helikopteri almağa gelecek, ama uzun zaman kalamayacak sizinle ne yazık ki...

— Peki biz nasıl dayanacağız?

— Yeterince erzak var villada. Ortalıkta gözükmeyin, çünkü fotoğraflarınız polis tarafından dört bucağa dağıtılmış bulunuyor.

— Neyle suçluyorlar bizi?

— Mütan olmakla...

— Cinayet mi bu?

— Bazılarının gözünde, evet.

— Yani bizi iki canavar sayıyorlar?

— İnsan türü bakımından hiç bilinmedik tehlikeler getiren iki canavar...

— Ama delilik bu... Ortaçağ'da mıyız yoksa!.. Büyücü diye masum insanların yakıldığı devirde miyiz?

— Dünden bugüne hiç bir şey baştan aşağıya değişmemiş durumda değil Philippe... Zaman, eski hatalara yeni isimler takıyor... Unutma ki bilim çevrelerinin ezici çoğunluğu, sefere karşıydı. Mars'tan bilinmeyen virüsler getirmemiz ihtimali var diye... Bütün o fikirde olan kimseler bugün ortalığı velveleye veriyor; kamuoyu da bunları izlemeğe hazır.

Yüzümdeki ifadeden endişelenen Gilda da dinliyor şimdi vericiyi. Bir isyan duygusuyla haykırıyorum:

— Ne suçumuz var bizim! Kimseyi öldürmeğe kalkmadık biz! Tam tersine bize ateş ettiler...

— Ama ölmediniz.

— Suçumuz ölmemek mi?

— Bir bakıma evet... Niçin ölmediğinizi anlıyamıyorlar, o zaman da dehşete düşüyorlar tabii... Her şeyden önce de, kamuoyunu yatıştırmağa çalışıyorlar.

— Peki ya sen? Sen ne düşünüyorsun?

— Ben senin ne deli, ne de tehlikeli olmadığından eminim...

— Neyim ben peki sence? Farklı bir yaratık mı?

— Senin ve Gilda’nın metabolizmalarınız kökten bir değişikliğe uğramış bulunuyor.

— Kaktüsün özsuyu yüzüme fışkırdığı andan itibaren mi?

— Evet... Tam o anda kanma son derece kudretli antikorlar doldu herhalde. Bunun farkına varamadılar; çünkü farkına varmak için, etki halindeyken gözlemek gerekiyordu.

— Ve onlar etki halindeyken de, bizler morgda kapalı durumdaydık.

— Öldü sanıldığınız için... Aslında ölmüştünüz de... Ama antikor diye adlandırdığım unsurlar, her türlü mantığa meydan okuyarak sizi hayatta tutuyor ve yaralarınıza kabuk bağlatıyorlardı...

— Benim için belki de böyle oldu, kabul ederim... Diyelim ki ben o kaktüsün özsuyuyla değiştim... ama Gilda?

Küçük bir susuştan sonra cevap veriyor Scarini:

— Sendeki antikorlardan bir kısmı, bulaşma yoluyla ona da geçmiş oluyor.

— Bu durumda ben, bana yaklaşan herkes için bir tehlike teşkil ediyorum?

— Bir tehlike veya bir kurtuluş kaynağı... Ne var ki hastanede seninle meşgul olanlarda henüz hiç bir anormallik tesbit edilmedi.

— Bulaşma meselesi nasıl açıklanıyor bu durumda?

— Von Rausch açıklıyor ya... Duygular aracılığıyla bulaştırıyorsun özelliğini...

— Nasıl?

— Teori bu... Sendeki özelliği kendin bizzat kontrol altına alamadığın sürece, duygular aracılığıyla bulaştırıcı olmağa devam edeceksin dostum...

Dudak büküyorum önce, sonra da hınç dolu bir sesle konuşuyorum:

— Bu arada da Gilda ve ben, nereye gidersek gidelim, bütün polisler tarafından av hayvanları gibi takip edileceğiz öyle mi!..

— Bir yandan seferi himayesi altına alan Enternasyonal Komite’ye, bir yandan da Amerikan hükümetine size bir iltica hakkı tanıması için çağrıda bulundum...

— İltica hakkı... Yani iki sığıntı olarak yaşayacağız?

Istıraptan sesim titriyor. Scarini güven aşılamaya çalışıyor bana:

— Sadece ortalık yatışıncaya kadar Philippe... Dünyanın her köşesinde sizleri seve seve savunacak birçok bilgin var.

— İnşallah dediğin gibidir!..

Birdenbire alabildiğine maneviyatı kırılmış hissediyorum kendimi. Gilda, hafifçe yuvasından dışarı uğramış gözlerle bakıyor bana... Telefonun öbür ucunda Scarini’nin hızlı hızlı soluduğunu duyuyorum, ama susuyor. Uzun bir sessizlikten sonra kesin bir sesle:

— Yarın seni gene ararım Philippe... diyor.

— Bekleyeceğim.

Tasayla kapıyorum telefonu. Gilda dinleyiciyi bırakıyor ve mırıldanıyor:

— En ufak bir kötülük yapmış olsak anlardım... ama bu durumda ne ile suçlayabilirler bizi?

— Hiç...

— Hakikî suçlu, Jean...

Bir öfke kıvılcımı parlıyor gözlerinde... Jean Moreau... Kocası... Adamın serbest bırakılmış oluşunu birdenbire tahammül edilmez buluyorum, ve gidip radyoyu açıyorum sinirlerim biraz yatışsın diye... Radyoda bizden konuşuluyor:

«Hiç şüphe yok ki ikisi de ölmüş bulunuyorlardı. Çünkü ikisi de morgda, öldürücü bir soğukta ve iki gün boyunca havasız kaldılar. Ama bütün bunlar, morg dolapları açılır açılmaz, rahat bir uyku uyumuş da uyanmış gibi dirilip kalkmalarına engel olmamıştır...

«Bu durum, tabii bir durum mudur? Böyle bir olayı, sonuçları bakımından hiç itirazsız kabul edebilir miyiz? Philippe Breval, Mars'ta karşılaştığı dev bir kaktüsten bulaşıcı bir unsur kapmıştır; uğradığı mütasyon bundan ileri gelmektedir... Ama Breval, bu mütasyonu yıldırım hızıyla Gilda Moreau'ya da bulaştırmıştır... Metabolizmaları bu derece altüst olmuş yaratıkların biz normal insanlar bakımından teşkil ettiği tehlike...»

Hınçla kapıyorum radyoyu. Gilda, pencerenin önünde ayakta duruyor. Kırık bir sesle konuşuyor:

— Arkadaşların sayesinde şimdilik yakamızı bıraksalar bile, bundan böyle bize huzur yüzü görmek yok artık... Herkes bizi iki canavar olarak telâkki edecek...

— Hakkımızdaki bütün bu yayınlardan sonra galiba öyle olacak... Bu yayınlar bizi ebediyen diskalifiye ediyor; bundan böyle insanların gözünde ya canavar, ya da mucize olacağız.

— Kimlik değiştiririz.

— Gizli yaşarız hep...

Pencerenin önünden ayrılıp şömineye doğru yürüyor; ve şöminenin karşısındaki geniş kanapeye bırakıyor kendini... Tam o anda ben, nedenini bilmeden, şu yeryüzünde boş bir şömineden daha acıklı hiç bir şey olamaz diye düşünüyorum.

Boş bir şömine... Bundan sonraki hayatımızın bir sembolü bu...

— Her şeye yeni baştan başlamak mümkün olsa, bana gelmeden önce herhalde uzun bir süre tereddüt ederdin değil mi Gilda?

— Budalalık etme ne olur. Senin bu işte hiç bir suçun olmadığım gayet iyi biliyorum... Ne olursa olsun hiç bir üzüntü duymuyorum.

— Kocanın seni bu derece sevdiğini fark etmiş miydin?

— Fark etmiştim ama, işi bizi öldürmeye kadar götüreceği aklımın ucundan bile geçmezdi... Sonra da... Sadece seni son bir defa daha görebilmek için gelmiştim ben... Hiç mi hiç tahmin etmiyordum...

— Neyi?

Uzun bir süre sustuktan sonra, tereddüt dolu bir sesle:

— Seni hâlâ sevdiğimi... diyor.

Gözleri parlıyor birden:

— Beni kollarının arasına aldığın vakit... İlk öpücüğünde... İşin orada kalacağını sanmıştım. Geçmişin hatırı için verdim sana o ilk öpücüğü... Geleceğe bir teminat olarak değil, anlıyor musun... Ve sonra birdenbire... tepeden tırnağa değişmiş gibi oldum.

— Tam o anda bulaştırdım herhalde sana...

— Kullanma o kelimeyi.

— Uygun olan tek kelime o...

Demek sevmiyordu beni aslında. Ve aşk, sunî bir şekilde girip bulaştı ona... ölüme karşı bağışıklıkla aynı zamanda. Yani dirilmesine engel olamayacaklar Gilda'nın... Yani ben... kökten yalnız bir adam oldum öyle mi?

Holde ayak sesleri işitiyorum birden. Sıçrayarak dönüyorum. Cebimdeki tabancayı kavrıyorum aynı zamanda. Gilda haykırıyor:

— Vernof'tur bu gelen!

Doğru... Gelen Vernof! Boyu benden biraz daha kısa olan Rus arkadaşım. Omuzuma geliyor ancak... Bunun yanı sıra, gürbüz ve atletik. Hepimiz gibi...

Siyah bir kostüm var üzerinde, başında da geniş kenarlı bir fötr şapka... Ciddî ve ölçülü bir entellektüel... Scarini'nin deyişiyle, tam bir felsefe profesörü.

Neye felsefe?

— Size akşam gazetelerini getirdim... diyor. Pek de merhametli sayılmazlar size karşı.

— Biliyorum... Biraz önce radyoyu dinledik.

Gazeteleri bir sehpanın üzerine atıp masanın öbür tarafındaki bir sandalyeye oturuyor. Toka etmiyor bizimle... Bilerek mi? Von Rausch'un teorisini göz önüne aldığı için mi?

— Bütün bu reklâm kampanyası ve bu istisnaî tedbirler, korkunç bir panik yarattı... Bir yandan da, yaralanmaz diye tanıtıyorlar sizi... Gülünç bir çelişme!

— Yaralanmaz değiliz ama... Gerçi yaralarımız kapa

.

.

burada taramadan kaynaklı bir sayfa eksik...

.

.

istisnaî tedbirler ister istemez gevşer. Bu arada bizler de, sizin Fransa'yı terk etmenizi sağlayabiliriz.

— Fransa'yı terk edip nereye gideceğiz?

— Sizin dâvanızı savunmak üzere Amerikan elçiliğine gitti Stephenson... Birleşik Devletler'de tıbbî kontrol altında normal insanlar

gibi yaşayabilmeniz için müsaade koparacağını ümit ediyor...

Bakışları ciddileşiyor birden:

— Böyle bir tıbbî kontrolün şart olduğunu, umarım ki sen de kabul edersin... Her şeyden önce, sizin bakımınızdan.

— Biliyorum.

— Peki ya benim annemle babam? diye soruyor Gilda birden.

— Scarini gidip konuştu kendileriyle... Yıkılmış bir haldeler tabii zavallılar; ve polis tarafından hemen iğfal edilmişler... Radyo ve televizyonda bir çağrıda bulunacaklar bu akşam...

— Bana teslim olmamı öğütlemek için mi?

— Evet... Ama önem vermeyin... Scarini kendileriyle konuştuktan sonra az çok fikir değiştirdiler. Ama konuşmaları kayda alınmış; ve polis, konuşmayı iptâl etmiyor.

— Meşru bir tutum değil ama polisinki.

Vernof omuz silkiyor:

— Ahali yeterince şartlandığı andan itibaren, meşruluk boş bir sözden ibaret kalır... Otoriteler halkoyuna tâbi bulundukları sürece, bu böyle devam edecektir azizim. Çünkü bu durumda her şey, haklı olsun olmasın, halkoyuna bağlıdır.

Şaşkınlıkla bakıyorum yüzüne:

— Bunları söyleyen sen misin Vernof?

Gülümsüyor:

— Bütün iktidarlar halkı kendilerine bağlı tutmak için birtakım şeylere ihtiyaç duymuştur... Uzun bir süre din kullanıldı bu amaçla. Şimdi de siyaset kullanılıyor... Ünlü bir deyişle, hepsi aynı afyondur bunların.

Alaycı bir edâyla ekliyor:

— Dini kendi iktidarlarına kalkan yapanlar, dinsizlerdi... Kaçınılmaz şekilde, aynı kimseler şimdi de politikayı kendilerine kalkan yapıyor.

Ayağa kalkıyor Gilda:

— Akşam yemeğini hazırlayayım... diyor.

* * *

Son derece hoşsohbet bir adamdır Vernof. Durumumuzun fecaatini bize unutturmayı da kolayca başarıyor... Mars'a gelişimizi anlatıyor Gilda'ya. Kızıl gezegen hakkında, benimkinden tamamıyla farklı bir görüşü var:

— Seraplarla dolu bir gezegen... diyor. Ama her şey gerçek aslında. Ve şimdi ikinci bir sefere hazırlanıyorlar... Bizimkine nispetle çok daha üstün araçlarla donatılmış bir sefer... Ekibe bizlerden biri kumanda edecek... Şu duruma bakacak olursak, sanırım, şef sen olursun Philippe.

— Katiyen istemem! diye haykırıyor Gilda.

— Ondan ayrılmamak için mi? Siz de birlikte gidin... Mars'a gitmek, bir hafta tatilinde otomobil sürmekten daha tehlikeli bir şey değil ki!.. Hattâ çok daha kolay ve tehlikesiz... Olağanüstü bir seviyeye ulaştı uzay uçuşları tekniği... En basit noktaların bile nasıl otomatik hale geldiğini bilemezsiniz Gilda! Her şey önceden hesaplanmış ve belli... Diyebilirim ki koca gidiş geliş yolculuğu boyunca Philippe en ufak bir müdahalede bile bulunmak zorunda kalmadı... Aksayan bir şartlanma cihazı veya nazlanan kalorifer cinsinden, incir çekirdeğini doldurmayacak şeylerle uğraştı o kadar. Ve hiç bir zaman korkuya kapılmadık.

— Buna hazırlanmıştınız.

— İnsan korkuya karşı hazırlanamaz Gilda... Korkuya karşı bir antrenman yoktur... Güvenlik kaybolunca korku doğar... Korkuya hâkim olunabilir, ama ortadan kaldırılamaz... Bizse, Stanley hariç, hiç böyle bir durumda kalmadık ...

Birden hatırlıyorum ben de Vernof’a fırsat bırakmadan devam ediyorum:

— Mars’a gelmiştik o sırada. Küçük indirme gemisinden haddinden fazla uzaklaşmış olduğunu birdenbire fark etti Stanley: Gemiye dönmesine yetecek kadar oksijeni kalmamıştı!.. Portatif vericisi de arıza yapmıştı üstelik, sesini işittirmesine imkân yoktu... Vericinin arızalı olduğunu bilmiyor değildi giderken; ama kesin güvenlik kurallarına göre derhal geri dönmesi gerekirken dönmemişti...

— Dikkat edin: Başına bir belâ dolanmış olsa, sadece kendi tedbirsizliği yüzünden güme gitmiş olurdu...

— Peki nasıl kurtuldu? diye soruyor Gilda şaşkın şaşkın.

— Kurtuldu, çünkü böyle bir durum da önceden hesaplanmıştı... Hem de bu çifte tedbirsizlik durumu... İndirme gemisinde bulunan ve hepimizi kontrol altında tutan Slephenson, arkadaşımızın gereğinden fazla uzaklaşmış olduğunu görüp, S.O.S. de almayınca, aramızdan birini derhal onun imdadına gönderdi. Tesadüfen beni...

Boğuk bir sesle gülüyor.

— Sözün kısası, macera denilen şey bizim için dünya şampiyonları arasında oynanan ve özellikle de dünya şampiyonları tarafından yönetilen bir satranç partisinden ibaret kalıyordu...

— Gene de bu dünya şampiyonları Philippe’in başına gelen şeyi hesaplayamadılar ama...

— Ne yazık ki evet!.. Ama şu da var ki Philippe’in başına gelen şeyin hakikî anlamda bir belâ olup olmadığını bilmiyoruz; ve ikinci Mars seferine kadınlar da katılacağına göre, ben sizin yerinizde olsam adaylığımı koyardım...

— Evet. Böylece her ikimizden birden rahatça kurtulmuş olurdu insanlık...

— Pek öyle değil Philippe... Olayların yığılıp gelişmesini sağlayan bir fırsat olurdu bu...

Kalkıyor:

— Gitmeliyim artık... diyor.

Birden rahatlamış bir hali var Gilda’nın. Benimle birlikte uzay yolculuğuna çıkmak ihtimalinden ötürü mü acaba? Ama ben de geçmişin rahatlığına kavuşmuş gibiyim, ve bir an için unutuyorum her şeyi.

Vernof'u uğurlamak üzere bahçeye çıkıyoruz. Nefis bir akşam. Yıldız çivilerle dolu sınırsız bir gökyüzü uzanıyor üzerimizde... Gözü sağlam olanlar için Merih’i seçmek işten bile değil... Gilda’ya gösteriyorum kızıl gezegeni.

— Bak... Dünyamız bundan birazcık daha iri görünüyordu oradan. Ama Merih’teki atmosferin yoğunluğu düşük olduğundan, çok daha net görünüyordu.

Helikoptere atlıyor Vernof, ve hemen kumanda yerine geçip eliyle bizleri selâmlıyor motoru çalıştırmadan önce.

Hızla dönmeye koyuluyor uskur; ve birden çarpan şiddetli hava cereyanı Gilda’yı bana adetâ yapıştırıyor. Yavaş yavaş yükseliyor cihaz... Gözlerimizle izliyoruz... Ve birden Paris’e doğru yöneliyor.

— Onu görmek sevindirdi beni... diyorum.

— Beni de... diye mırıldanıyor Gilda. Güven verdi bana, ve buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Kolum boynunda villaya doğru ilerliyoruz şimdi. Ve birden bir emir çınlıyor:

— Haydi çocuklar!

Kısa ve kesin bir emir... Birden lâmbalar yanıyor etrafımızda, üzerimize insanlar fırlıyor... Polisler... Özellikle bizim için seçilmiş olsalar gerek: Hepsi damızlık!

En ufak bir savunma hareketine geçmeme fırsat kalmadan çullanıyorlar üzerimize. İkisi, Gilda’yı kollarından yakalıyor... Beni önce belimden kuşatıp kavrıyorlar, sonra da kollarımdan.

Bir müfettiş:

— Boşuna mukavemet etmeyin! diye gürlüyor.

Gene de kaslarımı germeyi deniyorum, ama karşımdakiler hakikî birer dev... Gilda daha şanslı galiba benden: Kendisini sımsıkı kavramış olan iki polisin yüzünde anî bir kırışma görüyorum, acı çeker gibi bir halleri var... Oysa Gilda kımıldamıyor bile... Bırakmak istiyor adamlar onu, ama bir türlü bırakamıyorlar.

Kısa bir şaşkınlık anından sonra, iki kolunu göğsüme geçirmiş olan dev yapılı polis birdenbire uzun ve umutsuz bir çığlık atıyor... Ne oluyor, katiyen anlamıyorum... Kollarımı yakalamış olan iki polis de kendilerini kurtarmak, benden sıyrılmak için çırpınıyorlar işte. Tıpkı Gilda'yı yakalamış olanlar gibi...

Şimdi de birbiri ardından hepsi avazları çıktığı kadar bağırmaya koyuluyor... Niçin yarabbi, niçin? Dehşet verici bir manzara olsa gerek bu: Bize adetâ yapışmış ve müthiş bir acıyla kıvranarak kurtulmak isteyen beş dev yapılı adam!..

Panik içinde bahçenin gerilerine doğru kaçıyor şefleri... Ve nihayet Gilda sıyırıyor kendini iki polisten... İyice görüyorum: O itip kurtarıyor adamları... Bir an sendeledikten sonra, çimenlerin üzerine devrilip kalıyorlar.

— Philippe!..

Şaşkınlıkla karışık bir dehşet içinde bakıyor adamlara Gilda... Sıra bende şimdi... Saldırganlardan sıyrılmam için, istemem yetiyor. Hiç bir harekette bulunmuyorum bunun için, istiyorum sadece... Ve öteki ikisi gibi, bana çullanmış olan üç polis de bir anda devriliyor... Boğuk sesi yükseliyor Gilda'nın:

— Philippe!.. Kan... Kan içinde bunlar...

Doğru evet, kan dolu... Dördünün ellerinden, ve beni belimden kavramış olanın, göğsünden durmadan kan akıyor... Oysa biz hiç bir şey yapmadık!.. Ne demek oluyor bu peki, ne demek oluyor?

Beşinci Bölüm

ÖNÜMDEKİ beş cesedi dehşet içinde seyrediyorum. Ben yaralı değilim, Gilda da değil. Ve elbiselerimizde en ufak bir leke bile yok... Ne olup bittiğini hâlâ anlayamıyorum. Her türlü mukavemetin boşuna olduğunu anlar anlamaz,, direnmeye bile davranmadım çünkü.

Önümdeki ilk polisin üzerine eğiliyorum. Resmen ölmüş... Şüpheleniyordum, ama inanmak istemiyordum bir türlü... Ölmüş! Ne demek «ölmüş?..» Yarabbi mümkün mü bu? Katiyen istemedim ben böyle bir şey!.. İkincisine bakıyorum, sonra üçüncüsüne... Onlar da öyle: Ölmüşler. Hepsi ölmüş işte, hepsi!

Deli gibi doğruluyorum.

— Akıl durdurucu bir şey bu Gilda! Hücuma uğradığımız anda, vücutlarımız kendiliğinden savundu bizi... Bizim istememize lüzum bile kalmadan...

— Ve vücutlarımız öldürdü değil mi onları?

— Evet, vücutlarımız.

Kollarını inceliyorum Gilda'nın. Ürpermemek için çırpınıyor adetâ... Onun kollarında da en ufak bir kan izi yok...

İfadesiz bir sesle soruyor:

— Neden öldüler peki?

— Nasıl bilebilirim. Zaten bunu araştıracak vaktimiz de yok: Hemen kaçmalıyız buradan.

— Kaçmak?

— Bunlara başkanlık eden müfettiş, yedek kuvvet getirmeye gitti herhalde...

— Kaçmak... ama nereye?

Omuz silkiyorum bıkkınlık içinde:

— Nereye olursa olsun, önemi yok. Sanırım Vernof'u takip ettiler bizi bulmak için... O da hiç bir şeyden şüphelenmedi; ve polisler, ortaya çıkmak için onun gitmesini bekledi...

— Çünkü onu nerede bulacaklarını biliyorlardı...

— Haber vermek lâzım Vernof'a... Sonra da...

Susuyorum birden. Düşüncemin sonuna kadar gitmeye cesaretim yok. Ama Gilda ısrar ediyor:

— Sonra da?

— Sonra da her şeyin canı cehenneme!.. Bu andan itibaren, bizi ele geçirdikleri taktirde, katil olarak yargılayacaklar... Ve bizim istemeyerek adam öldürdüğümüze hiç kimse inanmayacak.

Umutsuzluk dolu gözlerle bakıyor bana bir an, sonra içini çekiyor:

— İnanmış olsalar neyi değiştirir ki! diyor.

Helikopterin gözünden aldığım para olduğu gibi cebimde duruyor.

— Gel haydi!..

— Tanırlar bizi hemen.

— Geceleyin tanımayabilirler. Küçük bir şansımız var... Öyle sanıyorum ki Vernof, sığınabileceğimiz bir başka yer bulur bize...

— Onu nasıl bulacağız peki?

— Uzay Oteli'nde.

Villaya girip oturma salonundan geçiyoruz. Tesadüfen gördüğüm tabancayı alıp cebime koyuyorum... Kullanmak niyetinde değilim katiyen!.. Yani... ateş etmek niyetinde değilim: Bir polisi veya sokakta bizi tanıyacak herhangi bir adamı, tabancayı gösterip korkutabilirim diye düşünüyorum sadece.

Caddeye ulaşan ağaçlı yolda kimsecikler yok... Şimdi önümüzde Gordon caddesi uzanıyor. Gordon... Uzay fatihlerinden biri...

Polislerin nerdeyse geleceğini hesaba katarak hızlı hızlı yürüyoruz. Ve tam caddenin köşesinde, iki adam çıkıyor karşımıza... Sokak lâmbasının altındayız üstelik... Bembeyaz kesildiğimi hissediyorum. Gilda'ya dönüyorum deli gibi ve...

— Ne oldu sana?

— Hiç... Neden söz ediyorsun ki?

— Yüzünden.

Yüzü şişmiş gibi. Bir an şaşkınlıkla bakıyorum ona, ve bu sefer o haykırıyor:

— Peki ya sen?

— Ben mi?

— Af edersin... Aldandım herhalde.

Tedirgin bir edâyla başını sallıyor. Şimdi her zamanki yüzü var. Işıktan ötürü değişmiş göründü yüzü herhalde bana demin. Gülmek geliyor içimden:

— Birkaç saniye, öyle sandım ki...

— Ne sandın?

— Yüz değiştirdiğini... Sanki bir başkasıydın.

— Ben de aynı duyguya kapıldım.

— Yani bir başkası sandın beni?

— Evet.

— Öyleyse, ikimiz de aynı anda aldanmış olamayız... Ve bu, tam o iki adama ışığın altında rastladığımız anda oldu değil mi?

— Evet.

— O anda, tanınacağız diye müthiş bir korku saplanmıştı içime.

— Benim de...

— Ve yüzlerimiz otomatik olarak şekil değiştirdi.

— Çıldırma.

— Niye? Bukalemunlar böyle korur kendini... Bu yeni meleke de, konduğumuz mirasın bir parçasını teşkil ediyor şüphesiz! Gel deneyelim de içimiz rahat etsin.

— Ne yapacaksın?

— Takip et beni...

Köşede alabildiğine aydınlatılmış koca bir kahve var.

Gilda'yı kolundan tutup sürüklüyorum. Ve tam döner kapıyı aşarken dikkatle bakıyorum yüzüne...

Yüzü her zamanki gibi, ama eşiği geçerken değişiyor bir anda... Kendiliğinden... Gene güzel bir yüz bu, güzel olmasına... Gelgelelim çenenin şekli bambaşka... Burnun da... ve şakakları bir anda daha da çıkıklaşmış.

Kolumdan bir an bile ayrılmamış olan bu kadın, hiç bir şekilde benzemiyor Gilda'ya... Peki ya ben? İlk aynanın karşısına dikiliyorum hemen.

Ve tanıyamıyorum kendimi!

Bacakları titriyor Gilda'nın, koluma asılıyor. Güçlükle ilerliyoruz en yakın masaya. İkimizde de bir ölü solgunluğu var. Gilda, bankete koyuveriyor kendini, karşısına oturuyorum. Hafifçe yuvalarından uğramış gözlerini bana dikiyor.

Garson gelip de ne içeceğimizi soruncaya kadar, dehşet ve şaşkınlık içinde sessiz kalıyoruz.

— İki viski.

Alnım yanıyor, şakaklarımdan iri ter damlalarının yuvarlandığını hissediyorum. Bana ait olmayan bir yüzüm var! Parmaklarımı ihtiyatla gezdiriyorum yüzümde... Karşımda Gilda donup kalmış. Boğuk bir sesle mırıldanıyor:

— Artık bize insan denemez.

— İnsan, her şeyden önce ahlâkıyla ölçülür... Bu bakımdan değiştiğimi hiç sanmıyorum.

— Ben de...

Dudakları titriyor durmadan, sarsılarak ekliyor:

— İşin aslı dehşet verici yanı da bu ya işte!

— Fizik tepkilerimizi kontrol etmeye başladığımız anda her şey normale dönecektir, hiç korkma.

— Bunun mümkün olacağına inanıyor musun?

— Eminim... Olması lâzım... Ve o gün, biz de ötekiler gibi olacağız yeniden.

Kendi kendimi aldatıyorum aslında. Ona güven vermek için söylüyorum bunları; şüphesiz, kendi kendimi de yatıştırmak istiyorum... Ama niye? Günün birinde bütün tepkilerimizi kontrol altına alabileceğimizi söylememiş miydi Von Rausch? Alacağız da ne olacak peki? Beş kişiyi öldürmemiş mi olacağız!

Garson içkileri getiriyor. Kalkıyorum:

— Telefon edeceğim.

Bir göz atıyorum aynaya. Eski yüzüme dönmüş olmaktan korkuyorum. Hakikî yüzüme... Hem korkuyorum, hem de istiyorum dönmüş olmayı... Ama hayır. Gene tanınmaz haldeyim.

Güvenle ilerliyorum dipteki salona. Üzerinde «Telefon» yazılı bir kapıyı itiyorum. Beş kabin var. Bir de santral memuresi...

Bir jeton alıyorum kızdan, ve Uzay Oteli’nin numarasını çevirmeye koyuluyorum. Hemen tanıyorum kapıcının sesini...

— 117 numarayı lütfen

— Kimi arıyorsunuz?

— Profesör Vernof’u.

— Bir dakika...

Kabinin duvarına yaslanıp bir sigara yakıyorum...

— Profesör şu anda cevap veremeyecek size... İsminizi bırakmanızı rica ediyor.

— Nasıl?

Vernof’un üslûbu değil bu tutum. Bir şeylerin döndüğünü hissediyorum, hemen kapıyorum telefonu. Uzay Oteli’nden tuzak kuruyorlar bize akılları sıra, ve belki de Rusu tevkif ettiler.

Vernof’u, Stephenson’u, Von Rausch’u... Hapse atmaya cesaret edemedilerse bile, nezaret altına almış olsalar gerek... İçimde tuhaf bir eziklik, Gilda’nm beklediği salona dönüyorum.

Soran bakışlarım yüzüme çeviriyor ben otururken.

— Bulamadım... diyorum.

— Dönmemiş miydi otele?

— Öyle değil... Sanıyorum telefonda polisle konuştum.

— Sakın tutuklamış olmasınlar arkadaşını?

— Orasını bilmem ama bütün konuşmalarım dinledikleri ve kiminle konuştuğunu tesbite çalıştıkları muhakkak..

— Ne olduğunu anlamak için oraya gitmemiz şart öyleyse.

— Uzay Oteli’ne mi?

— Tabii.

— Delirdin herhalde!

— Niçin? Hiç kimse tanıyamaz ki bizi... Hem sonra... polis herhalde bizi Uzay Oteli’nde beklememektedir.

Öyle ya! Fizik değişmelerimiz bizi pekâlâ koruyor. Haklı Gilda... Sadece bir nokta var itiraz ettiğim:

— Peki ya kılığımız? Kılığımızdan tanırlarsa bizi?

— Champs-Elysees’de sabaha kadar açık büyük mağazalar var, oraya kadar uzanmamız yeterli, her istediğimizi bulabiliriz orada.

— Belki... Belki değil muhakkak... Ateşle oynayabiliriz artık: Öteki insanlarla aynı kanunlara tâbi değiliz...

— Haydi!

* * *

Gilda, hafif jarseden basit bir elbise aldı kendine. Alabildiğine kısacık etekli bir elbise. Saç tuvaletini de değiştirdi. Bukleli değil artık, dağıttı saçları.

Bense kahverengi bir keten pantalon seçtim kendime, bir de ceket gömlek aldım. Tam bir turist kılığı. Mükemmel turist olabilmek için, bir fotoğraf makinasını da ihmal etmedim tabii.

Gene de yüreğimde garip bir sıkıntıyla yaklaşıyorum Uzay Oteli’nin resepsiyonuna. Oysa her şey yolunda gidiyor...

120 numaralı odayı veriyorlar.

Büyük şans doğrusu... Aynı katta, 119 numarada Vernof, 118’de Stephenson var. Gilda tek başına çıkıyor odaya. Bense ne olup bittiğini gözlemek için holde bir koltuğa oturuyorum.

Pek az polis var ortalıkta...

Yüzümüzü istediğimiz gibi değiştirebildiğimizden habersiz oldukları için, buraya gelebileceğimizi akıllarının ucundan bile geçirmiyorlar şüphesiz. Ama arkadaşlarımın kaderini öğrenmem lâzım.

Bunun için de odalarından aşağı, buraya inmeleri gerekiyor... Gidip gelenleri gözleyerek sigara içiyorum; ve birden, döner kapıyı ittiğini görüyorum Stanley'in.

Hemen kalkıyorum ayağa, hazır bekliyorum... Resepsiyondan anahtarını alıyor Stanley, asansöre yöneliyor... Onunla aynı anda asansöre yetişecek şekilde ilerliyorum; bu saatlerde asansörcü bulunmadığı için, kabinde baş başa kalıyoruz.

— Fred...

Dehşetle sıçrıyor Stanley, yüzüm normal haline giriyor çünkü.

— Philippe! diye haykırıyor. Buraya gelecek kadar delirdin mi sen!

— Asansöre girdiğimiz vakit tanımış mıydın beni?

— Hayır...

Gözlerini kırpıştırıyor şaşkınlık içinde, bir süre sessiz kalıyor. Açıklıyorum:

— Sürekli değişimlere uğruyoruz... Daima korunmamız yönünde oluyor bu değişimler; ama bazan da feci sonuçlar veriyor... Mutlaka baş başa konuşmamız lâzım seninle. Gilda'yla ben 120'de kalıyoruz. Sen?

— 121'de.

— Mükemmel... Balkonları ayıran parmaklığı aşıp bizim odaya geçebilirsin rahatça.

Versay'da olup bitenlerden tamamıyla habersiz olduğunu anlıyorum halinden. Soruyorum:

— Vernof yakayı sıyırmıştır umarım?

— Kimden?

Şaşırmış görünüyor.

— Biraz önce villaya gelmişti de...

— Helikopteri almak için, biliyorum.

— Evet ama o gittikten hemen sonra da polisler doldu bahçeye... Vernof'u takip etmiş olsalar gerek. Zaten hepiniz sıkı takip altındasınız sanıyorum...

— Tuhaf... Demin ben de o duyguya kapıldım.

Duruyor asansör. Kabinden çıkıyoruz. Bir kat komisi beliriyor ilerde. Hemen Stanley'e fısıldıyorum:

— Unutma: 120.

Hafifçe başım sallıyor. Ve birbirimizi tanımıyoruz artık.. Yüz değiştirdiğimi görür görmez, bakışlarının dehşete büründüğünü görüyorum sadece.

* * *

Gilda taraçada duruyor. Parmaklığa yaslanmış, şehri seyrediyor. Başını çeviriyor girdiğimi işitince. Normal görünüşüne bürünüyor yüzü... Benimki de... Kapıyı açtığım andan itibaren.

Hemen hemen enstantane bir şekilde oluyor bu değişimler; ve ürkütücü bir yanlan var... Gilda odaya geliyor:

— Biraz önce, yukarı çıkarken... az kaldı tanınıyordum.

— Nasıl olur?

— Merdivende birisi belirdi birden. Ben önce fark etmedim adamı. O beni görüp de sıçrayınca fark ettim... Allahtan asansördeydim.

— Peki sonra?

— Koşa koşa çıkmaya koyuldu merdivenleri. Ama kabinden çıktığım vakit, yüzüm çoktan değişmiş bulunuyordu.

— Ve adam aldanmış olduğuna hükmetti değil mi?

Bu da ispat ediyor ki, değişme kendiliğinden olmuyor... İrademizin işe girmesi şart.

— Ya da korkumuzun.

Evet, korkumuzun... Stanley'in önünde normal halime döndüğüme göre, öyle... Ürpermemeye çalışarak yatağın ayakucuna ilişiyorum:

— Stanley'le birlikte çıktım yukarı. Yan odada kalıyormuş, biraz sonra taraçadan geçip buraya gelecek... Belki öteki arkadaşları da getirecek buraya... Ona bakacak olursan, Vernof tutuklanmamış...

— Henüz tutuklanmamış, diyeceksin...

Radyoyu açıyorum. Versay'daki villanın bahçesinde bıraktığımız beş ölüyü vermekte gecikmezler herhalde.

Beş ölü!.. Nasıl öldürebildik zavallıları? Hangi yolla? İrademiz işin içine karışmadı çünkü orada. Olsa olsa, yaşama içgüdümüz harekete geçmişti... Başımı eğiyorum yorgunluk içinde. Ama birden, taraçada bir gürültü duyuyorum.

Stephenson bu. Bizim tarafa atlıyor... Normal boylu bir adamdır Stephenson, klasik gangsterleri andıran bir kafası vardır. Sık kalın kaşları. Sert bir bakışı... Ama bütün bunlar, botanikçilerin en sakini olmasına engel değildir.

— Philippe!

Ellerini uzatıyor bana; ve birbirimize değdiğimiz anda, garip bir his kaplıyor içimi... Zayıf bir elektrik deşarjını andıran bir titreşim... Bir saniye ya sürüyor bu, ya sürmüyor. İkimiz de hızla geri çekiyoruz ellerimizi.

Demek o da aynı hisse kapıldı! Belli bir sıkıntıyla bakışıyoruz bir an, sonra sahte bir gülüşle:

— Tamam işte! diyor. Bana da bulaştırdın.

Eminim... Açıklamak imkânsız, ama eminim. İstemeden oldu bu da... Bir sürü şey var bende bana rağmen olan... Haddinden fazla şey...

Tedirgin bir halde dönüp koltuğa oturuyorum, sigara paketimi çıkarıyorum hemen. Botanikçi arkadaşım aldanmaktadır:

— Şaka ediyorum Philippe... diyor. Söylediğim şeyi ciddîye almaya kalkışma sakın.

— Yanılmıyorsun azizim: Bulaştırdım sana da, evet... Söylediğin için değil... Ama hakikat böyle sanıyorum Steve.

— Ne demek?

— Gilda'yla benim bulaştırıcı olduğumuzu söylemiyor muydu Von Rausch! Şu anda asıl onu görmek isterdim ben.

— Gelecek, merak etme... Stanley telefon edip çağırdı. Şimdi onu bekliyor içerde.

— Ya Vernof?

— Tiyatroda olduğu için geç döner.

Başımı sallıyorum:

— Vernof'u tutukladılar Steve.

— Peki ama niçin?

— Versay'da olup bitenlerden ötürü... Sen daha bilmiyorsun: Katil olduk biz! Yanlış anlama: Ne Gilda ne ben, kimseyi öldürmek istemedik... Ama gene de...

Boğuk bir sesle anlatıyorum olup bitenleri. Büyük kanepeye oturmuş, beni sessizce dinliyor. Piposunu çıkardı işte, biraz sinirli tüttürüyor... Bense kendi sinirlerimi yatıştırmak amacıyla bir gidip bir geliyorum odanın içinde...

— İşte böyle azizim... Her şeyi biliyorsun artık Olayları bütün kurulukları içinde öğrendin işte... Sağlık Bakanı bizi mahpus tutmak isterken, bir bakıma haklıymış: İki canavarız biz...

Alaycı bir gülümseyiş dolaşıyor yüzünde:

— Değişik türde bir canavar... diyor. Tahrik edilmeniz gerekiyor canavarlaşmanız için.

— Doğru... ama, tehdit altındayken dahi öldürmek gelmiyor içimden. Polisler bizi yakaladığı vakit, mukavemet etmeyi aklımızdan geçirmiyorduk. Boşunaydı çünkü...

Ama içimde bir şey, irademe rağmen, kendiliğinden harekete geçip tepki gösterdi.

Susuyor. İçimden konuşmaya devam ediyorum:

— Ancak kendimi savunmak zorunda kaldığım vakit tehlikeli... öldürücü şekilde tehlikeli hale geliyorum... Vücudum korkuya kapıldığı vakit... İçimdeki hayvan... Yaşama içgüdüsü...

— Silâhlar da tehlikelidir! diyor Stephenson.

Bütün düşüncelerimi izleyebildiğini... yani onun da bundan böyle bizim gibi olduğunu kavrıyorum birden. Ekliyor:

— Bir tabancayı alalım meselâ... Pekâlâ öldürebilir...

— Tetiğe basmak şartıyla...

— Paniğe kapıldığın her seferinde tetiğe basarsın değil mi?..

— Yani sence biz, sıkılı bir tabanca gibiyiz öyle mi?

Bir kahkaha savuruyor başını sallayarak:

— Henüz kullanmasını bilmeyen vahşiler tarafından bulunmuş bir sıkılı tabanca! diyor. İnsan türünün her yeni mütasyon'unda bu böyle olacaktır.

— Normal bir mütasyon söz konusu olsaydı, belki,., ama bizimki sunî bir mütasyon... Mars’taki kaktüs özsuyunun benim kanıma karışmasından gelen bir mütasyon bu.

— Bir olayı başlatan şey, o olayın gelişme tarzını değiştiremez. Neyle başlamış olursa olsun, devam edecektir mütasyon. Burada asıl önemli olan, söz konusu mütasyonun bulaşıcı oluşu... İnsanlığın hesaba katması gereken nokta bu.

Beklenmedik bir kesinlik ve şevkle konuşuyor, biraz şaşırtıyor beni. O da farkına varıyor bunun, ama omuz silkiyor:

— Buraya gelirken böyle düşünmüyordum... diyor. Ama değiştim Philippe... müthiş değiştim...

— Sana da bulaştı, dedim ya...

— Doğru mu bu? Tecrübe etmek lâzım. Anlamak için yüreğime bir kurşun sıkman gerekli.

— Gülünç olma.

— Dirilip dirilmeyeceğimi anlamak için kendimi öldürmeye niyetim yok, merak etme...

— Gilda da ben de, insanların düşüncelerini... içlerinden geçeni rahatça okuyabiliyoruz... Telepatız yani...

— Öyleyse emin olabilirsin: Ben telepat değilim.

— Biz de hemen değil, bir hafta sonra olduk... Zaruret karşısında...

— Yani şimdi sen, benim şu anda ne düşündüğümü biliyorsun öyle mi?

Gilda cevap veriyor:

— Yatıştırıcı sözlerle kendinizi kandırmaya çırpınmanıza rağmen, bizim gibi olmuş olmaktan müthiş korkuyorsunuz.

Hafifçe sarardığını görüyorum:

— Doğru... diyor. Korkuyorum gerçekten... Çünkü belirsizlik var. Kesinliğe vardığım anda, şüphesiz ki kabul edeceğim kaderimi... İnsanoğlu kendi kendisiyle daima uyuşur, daima olduğu gibi kabul eder kendi kendini... Gilda'yla sen, bugünkü halinizden şikâyet ediyor musunuz?

— Endişe duyuyoruz...

— Sadece değişim kudretinizin sınırlarını bilmediğiniz için.

Birden, susmamızı işaret ediyor Gilda ve radyoyu biraz daha açıyor. Bir ara haber veriyorlar:

«... Versay'daki bir villaya kadar takip edilmişti. Polisler tarafından kıskıvrak yakalandılar. Tam o sırada müfettiş Mardel, meslektaşlarının, iki canavar tarafından çekilip yutulmuşçasına onlara yapışık hale geldiklerini gördü... Müthiş bir ıstırap içinde kıvranıyordu polisler... Derhal tabancasına davrandı müfettiş, ve onları yaralamanın imkânsız olduğunu hatırlamasına rağmen iki el ateş etti. Sonra da meslekdaşlarının öldüğünü görünce, oradan uzaklaşıp imdat çağırmak yolunu seçti... Canavarlar korkunç çığlıklar atarak bahçenin dibine kadar kovaladılar kendisini... Müfettiş Mardel, yanında bir manga toplum polisiyle villaya döndüğü vakit, Philippe Breval'le Gilda Moreau ortadan kaybolmuş bulunuyorlardı. Villanın bahçesinde, beş müfettişin hunharca parçalanmış cesetlerinden başka bir şey bulamadılar... Müfettişlerden bir kısmının kolları kırılıp ezilmişti, birisi göğsü yırtılmıştı... Katillerin kullandığı silâhların yapısı ve niteliği hakkında bir tahminde bulunmanın son derece güç olduğu bildirilmektedir. ..»

Stephenson kaşlarını kaldırıp bakıyor bize. Başımı eğiyorum:

— Üzerimizde silâh yoktu ve o polisi de takip falan etmedik... Üstelik bize ateş ettiği de yalan...

Bir süre, beni rahatsız edecek kadar yoğun bir şekilde bakıyor bize, sonra başını sallayarak soruyor:

— Yaralarını inceledin mi?

— Aceleyle.

— Nasıldı?

— Acaip... Hiç rastlamadık şekilde... Derileriyle etleri, içerden dışarı doğru patlayıp yırtılmış gibiydi.

— Ve sizin üzerinizde hiç bir iz yoktu?

— Bir tek damla kan bile.

Gilda'nın koluna takılı kalıyor bir süre bakışları, sonra dönüp benim ceketimi inceliyor.

— Versay'da bu ceket yoktu üzerimde.

Balkonda birisi parmaklığı aşıyor. Stanley bu. Tek başına... Stephenson soruyor:

— Von Rausch nerede?

— Önce geleceğini söylemişti, onu bekliyordum... Biraz önce de yeniden telefon edip, gelmesinin imkânsız olduğunu bildirdi.

— Sebep?

Anî bir saldırganlığa büründü sesim, Stanley çaresizlik içinde ellerini açıyor:

— Sebebini söylemedi. Biraz sıkıntılı gibiydi, onun için ısrar etmedim.

— Hastanede mahpus tutuyorlardır şüphesiz.

— Hangi nedenle?

— Polis, Vernof'un gelip Versay'da bizi bulduğunu biliyor... Hele villanın bahçesindeki cesetleri de gördükten sonra, teker teker hepimizi tecrit etmeğe girişmeleri tabii değil mi?

— Eğer dediğin gibi olsa, Fred'le beni çoktan tevkif etmeleri lâzım gelirdi.

— Kanunî saati beklemek zorundadır. Geceleyin yapamazlar...

Tam bir çıkmaza girmiş durumdayız. Stephenson mırıldanıyor.

— Yarın sabahtan önce hiç bir şey yapamayacağız demektir. Resmî makamların hakkımızda ne tasarladığını bilmemiz gerekiyor önce.

Ben de o fikirdeyim... Düşünceli, dolaşmağa koyuluyorum balkonda; ve Stanley birden kolumu tutuyor... Birden gene o elektrik deşarjı hissi...

— Allah kahretsin!

Çekiliyorum ama çok geç... Şaşkınlık içinde bakıyor bana Stanley, durumu açıklamakta tereddüt ediyorum. Zaten tam bu sırada da Stephenson onu kolundan yakalayıp balkona sürüklüyor.

Parmaklığı aşıp öbür odaya geçiyorlar şimdi... Stephenson, duyduğum o korkunç dehşeti sezmiş olsa gerek...

— Gilda... lânetliyiz biz.

Gilda gülümsüyor,

— Ne çıkar? Birbirimizi sevmemize engel olmuyor ya!

Altıncı Bölüm

YAĞMURU görüyorum uyandığımda. Dün gece balkon kapısını açık bırakmıştık... Birden kederli ve maneviyatsız hissediyorum kendimi.

Gilda başını yastığa gömmüş uyuyor. Ama gene de tetikte olduğu belli... Seviyorum onu tabii. Bütün varlığımla seviyorum ve şaşırtıyor bu beni. Paris'e indiğim andan itibaren başıma gelenler nasıl şaşırtıyorsa, bu da şaşırtıyor.

Gerçekte unutmuştum ben Gilda'yı. Onu bir tek kere olsun hatırıma getirmeden yıllar geçirmiştim. Ve sonra bir anda... ve sonra birdenbire... Hiç şüphe yok ki, üç yıl önce birlikte geldiğimiz odaya o gün tek başıma girince hatırladım onu.

Ne var ki, bu odayı onu hatırlayarak kiralamamıştım ben... Ya da farkında değildim ama, daha ilk bakışta çılgınca vurulmuştum ona.

Duygularımı, elimden geldiğince açık görüşlü bir şekilde ölçüp tartmayı deniyorum şimdi. Birden âşık oldum ona, evet; ama daha önce âşık değildim. Üç yıl sonra bu odaya girmeden önce... Yıldırımla vurulmuşa dönmek gibi bir şey oldu... Yavaşça yatağımdan kalkıp balkona çıkıyorum.

Kapının eşiğinde kalmak zorundayım yağmur yüzünden. insana ferahlık veren bir yaz yağmuru... Gün çoktan doğmuş, Champ-de-Mars'tan geçen ilk arabaları görüyorum.

Bir an hayale dalıyorum orada... Durumumun en korkunç yanı, aslında hiç mi hiç değişmemiş gibiyim... Bendeki bütün melekler, aslında bana yabancıymış gibi.

Birden bir tabanca patlıyor. Stanley'in odasından geliyor bu ses... Kuru bir patlama. Ve hemen ardından Stanley, elinde tabancası, balkonda beliriyor. Bizim tarafa doğru parmaklığı atlarken:

— Bir polis... diyor.

— Delirdin mi kuzum sen?

— Beni götürüp hapse atmasına ya da hemen oracıkta öldürülmesine müsaade mi etmeliydim yoksa? Olup biteni bilmiyorsun...

— Vernof mu?

— Vernof evet... Dün gece tiyatrodan çıkarken tutuklandı.

Hafifçe bıyık altından gülüyor:

— Polisin zihninde okudum bütün bunları. Kat garsonu kılığında girdi odama... Girer girmez anladım... Çünkü ben de düşünceleri okuyorum artık...

Halinden son derece memnun, gülümsüyor:

— Allahtan ki tabancayı yastığın altına saklamıştım... diyor.

— Patlama sesini işitmiş olsalar gerek.

— İşitmişlerdir ama anlamamışlardır... Lâstik patladı sanmışlardır merak etme.,.

O da Stephenson gibi aksansız ve mükemmel konuşuyor Fransızcayı. Benim İngilizce ve Rusçayı konuştuğum kadar mükemmel... Yeni öğretim metotlarının sonucu bu. Uykuda öğrenim metodu...

— Burada kalmağa devam etmem söz konusu olamaz artık... Sanırım, tehlike anında benim yüzüm de seninki gibi değişiyor.

Gilda uyanmış. Her şeyi işitmiş tabi; ve şimdi, dehşetle karışık bir şaşkınlık içinde bakıyor İngiliz. Adam öldürmüş olduğunu unutmuş gibi bir hali var çünkü Stanley’in.

— Stephenson’a haber verdim... diyor.

— Odasına mı uğradın gelirken?

— Lüzumsuz olurdu: Zihnen haber verdim.

Demek ki onlar da aynı yeteneklere sahip oldular. Bir elektrik boşalması hisseder gibi olduğum anda, onlara da bulaştırmıştım demek halini...

Odanın ortasında duruyor Stanley. Elleri ceketinin ceplerinde. Yüzünde, onda hiç bir vakit Taslamadığım cinsinden garip bir ifade var... Biraz alaycı ve zalim bir ifade.

— Şimdi başka bir görünüşe bürünüp bir apartman ya da ev kiralayacağım... diyor. Genel karargâhımızı orada kurarız.

—Peki ya odandaki ceset ne olacak?

Omuz silkiyor:

— Nasıl olsa arayıp bulurlar... diyor. İşler bu mecraya döküldükten sonra hiç bir önemi yok artık... Bizi tutuklamak istiyorlar, savunmak zorundayız kendimizi.

Tamamıyla tabii görünüyor adam öldürmek ona, hiç bir vicdan azabı duymuyor belli. Aynı şeyi bir daha, bir daha, bir daha yapmağa hazır olduğunu hissediyoruz hatta... Kapıya doğru ilerliyor konuşurken ve yüzünün bir anda tamamen değiştiğini görüyorum...

İstemesi yetiyor: Bu alanda benden daha avantajlı demek... Tabii ben de istediğim anda bu tür bir değişimi sağlayamıyorsam... Eli kapının tokmağında, duruyor birden, dinler gibi bir hali var.

Dış gürültüleri değil... Kendi kendini dinler gibi...

— Steve bu... diyor.

Gilda ve ben, çağrının kafalarımızda yankılandığını onunla aynı anda duruyoruz:

— Otelin holündeyim. Görünüşümü değiştirdiğim için farkıma varmadılar.

— Hemen geliyorum yanına... diye düşünce salıyor Stanley.

— Peki ya Philippe?

Araya girip bildiriyorum:

— Benim burada Gilda’nın yanında kalmamam için bir sebep yok!

— Şimdilik haklısın... Ama kendimize bir sığınak bulur bulmaz seninle yeniden temas kuracağız Philippe.

— İzinizi bulup da ardınıza düşecek olurlarsa, adam öldürmekten sakının. Her yeni ölü, normal hayata dönmemiz ihtimalini biraz daha güçleştirecektir.

— Normal hayata dönmek için hiç bir şansımız yok artık.

Stephenson'un bu fikrine, bir baş hareketiyle Stanley de katılıyor; sonra kesin ve sert bir sesle ekliyor:

— Şu andan itibaren, ilkel Dünyalılarla bizim aramızda amansız bir savaş başlamış bulunmaktadır. Ve bu harp, biz bütün kumanda dizginlerini elimize geçirinceye kadar devam edecektir...

Sesinle bir muzaffer kumandan edâsıyle doğrulup devam ediyor:

Normal olarak bu harbin çabucak sona ermesi gerekir. Çünkü kilit noktalardaki adamları değiştirmeğe ihtiyaç yok. Hemen esirimiz olmaları için, senin ya da Gilda'nın onlara şöyle bir dokunmanız yeterli Philippe.

— Benim mi?

— Senin ya da Gilda'nın, evet... Steve'le ben, bu imkâna hiç bir zaman sahip olamayacağız: Sizinkilere nazaran bizim yeteneklerimiz son derece sınırlı.

— Nerden biliyorsun?

— Biliyorum.

Zalim bir ifadeyle katılaşıyor yüzü. Onu tanımıyor gibiyim, gözlerimizin önünde bambaşka bir adam var... Koridor kapısını açıp Gilda ile beni dehşet içinde bırakarak çıkıyor.

Gilda mırıldanıyor:

—Tüm kumanda dizginlerini ele geçirmek Bütün dünyaya hâkim olmaktır değil mi bunun anlamı?

— Evet... Stanley bu iktidarı, mutavassıtlarla yürütmeyi tasarlıyor... İnsanlar en ufak bir değişikliğin bile farkına varmayacak ama her yerde işleri mütan'lar yürütecek. Bize benzer mütan'lar... Bizim ikimizin bile bile yetenek bulaştıracağımız insanlar...

— Korkunç bir şey bu!

«Bulaştırmak» sözünü kullanmak belki de yanlış olur... İnsan türüne fazladan bir şeyler getiriyorum çünkü... Her şeyden önce bir çeşit ölümsüzlük getiriyorum... Sonra telepati ve son derece tesirli fizik savunma imkânları.

İnsana nazaran bir ilerleme teşkil ettiğimiz muhakkak... Sadece Gilda'yla ben söz konusu olsaydık, kabul ederdim kumanda dizginlerini ele almayı; ama Stanley'de sezdiğim hırs ve hükmetme iradesi beni şaşırttı, hatta dehşete sürükledi.

Aslında öylesine sakin bir adam olan Stanley, niçin bizden farklı bir tepki gösteriyor peki? Üstelik Stephenson gibi o da, bizdeki acaip yetenekleri derhal zapturapt altına aldı; Gilda'yla benim gibi tökezlemedi bir süre... Hemen intibak ettiler evet; ve her ikisi de, iktidarlarının bizimkine nazaran sınırlı olduğunu biliyorlar.

Ve bu durumu da, en ufak bir hınca kapılmadan kabul eder görünüyorlar.

— Hiç bir şey anlamıyorum Gilda.

Yatağın ayakucuna ilişip bir sigara yakıyorum.

— Benim şahsen hiç bir tutkum yok... Senin?

— Galiba benim de...

— Her şeyi yönetmek, mutlu kılar mıydı seni?

— Burada... Paris'te mi?

— Bütün dünyada...

Her şeye rağmen biraz tereddüt ettiğini görüyorum ve bu hal birden kafamı bulandırıyor. Sonunda mırıldanıyor:

— Hayır.

Ama büyük bir inançla söylemiyor bunu. Birden kendi kendimi inandırmak ihtiyacım duyuyor ve açıklıyorum:

— Böyle bir hâkimiyet hoşuna gitmiş olsaydı, uzay pilotu olmazdım herhalde. Gider politikaya atılırdım... Bu işin altında bir sır var; çünkü ne Stanley, ne de Stephenson hiç bir vakit ihtiras sahibi insanlar değillerdi.

Neyse... Şimdi önümüzde daha önemli meseleler var... Örneğin Vernof... Çocuğun başına ne geldiğini kesinlikle bilmem gerekiyor. Telefonu açıp kapıcıya:

— İki kahvaltı... diyorum. Ve bulabildiğiniz bütün sabah gazetelerini alıp getirin.

— Yabancı gazeteleri de mi?

— Evet.

* * *

Sadece Rus arkadaşımızı tutuklamakla kalmamışlar, Von Rausch'ı da göz hapsinde tutuyorlar. Daha doğrusu, mecburî ikamet altında... Şimdilik hastanede... Stanley, Stephenson ve Scarini hakkında hiç bir haber yok.

Buna karşılık Gilda ve ben şiddetle aranmaktayız ve polislere, bizi gördükleri yerde ihtarsız devirmeleri emri verilmiş... Mitralyözle devirmeleri.

«Ölümsüz» olduğumuzu hesaba katıyorlar tabii. En şiddetli yaylım ateşlerinin bile bize işlemediğini göz önüne alıyorlar; ama bizi ağır yaraladıkları taktirde, yeniden tehlikeli hale girinceye kadar tutup kapatabilecekleri umudundalar.

Yabancı gazeteler de, hakkımızda pek müşfik sayılmaz. Homurdanıyorum:

— Bizi tevkif etmek, vahşi hayvanlar gibi kovalamak, zorlamak... Başka hiç bir şey bilmiyor mu bunlar! Niye işbirliği teklifinde bulunmuyorlar bize? Oysa ben, şimdi bütün yüreğimle hazırım böyle bir işbirliğine.

— Ben de... diyor Gilda.

— Bilimin açıldığa kavuşturmasından fayda gelecek bir sır var bizde. Ama arzuladıkları tek şey, rızamızı almadan üzerimizde tehlikeli denemelere girişmek... Bütün pislik buradan geliyor.

Bir bakıma, Stanley'in tepkisine nerdeyse hak vereceğim... «idareci» denen tip, her devirde ve her yerde ahmak olmuştur.

Belli bir iktidarı bir adama aktarmaya görün, hemen büyük bir güç sahibi sanır kendini. Değeri ve kabiliyetleri için seçilip o mevkiye getirildiğini hayal eder hemen. Oysa bu sorumsuz baylar, çoğunlukla tamamıyla tesadüfen seçilmektedir.

Ben gazetelere göz atarken Gilda hazırlanmış. Yan odadaki polis cesedinin farkında değiller henüz. Keşfettikleri zaman burada olmamalıyız; cinayet konusunda birtakım can sıkıcı sorulara muhatap olmak istemiyorum çünkü.

Gilda'nın giyinmesi biter bitmez:

— Görünüşümüzü iradî olarak değiştirmeyi deneyelim bir... diyorum.

Tuvalet masasının aynasının önüne geçip işe girişiyoruz hemen... Son derece kolay bir şey bu: Derinden derine bir değişiklik söz konusu değil; deri şakaklara doğru çekilmiş gibi oluyor ve burun kanatları hafifçe kabarıyor o kadar.

Ama sonuç, müthiş etkili... Şu anki fizyonomimizin bir an öncekiyle en ufak bir ilişkisi yok... Ve bütün bu durum, sadece irade kuvvetimizle gerçekleşiyor.

Birden, aynı iradeyi, büyük masanın ortasındaki kül tablasının değiştirmeğe yöneltiyorum.

Boşuna: Kımıldamıyor bile tabla... Demek ki yeteneklerimiz arasında, telekinezi (sadece irade yoluyla, eşyayı harekete geçirme gücü) yok... Ama her halükarda, koridor ve holde nöbet tutmakta olan polislerin yanından korkusuzca geçebilecek kadar değişmiş durumdayız.

Koridorda üç polis var. İlk bakışta teşhis ediyorum. Stanley'le Stephenson'un odalarını gözetliyorlar. Meslekdaşlarının ortada görünmeyişinden hâlâ endişe duymamaları şaşırtıyor beni.

Üzülmesi bana düşmez. Arkamda Gilda, asansöre ilerliyorum. Tuhaf bir hava var asansörcüde. Ne düşündüğünü yokluyorum hemen... O da polis. Gilda'ya bildiriyorum zihnen. Gülümsüyor.

Yağmur dindi. Uzay Oteli'nden çıkıp Concorde meydanına doğru Champ-de-Mars'ı yayan geçiyoruz.

Seine nehri! Kalabalığın arasına karışmış ilerlerken, Stephenson'un çağrısı ulaşıyor:

— Demin bir apartman kiraladık... Miromesnil sokağı, 17 numara, üçüncü kat, soldaki daire.

Cevap veriyorum:

— Mesaj alındı. Sizi bulmadan önce Von Rausch'la temas kurmağa çalışacağız.

— Görmene fırsat verecekler mi onu?

— Gazeteler, sadece göz hapsinde tutulduğunu yazıyor ve çalışmalarını sürdürdüğünü ima ediyor.

— Eğer ulaşabilirsen, bizlerden olmasını sağlamağa bak... Von Rausch aramıza katılacak olursa, işler bizim için çok daha kolaylaşacaktır.

Onun da «bizlerden» olmasını sağlamak... Birden bir soru çakılıyor beynime: Mütasyon'u sadece Gilda'yla benim bulaştırabildiğimi Stanley nereden biliyor? Çünkü bu kudretin yalnız bizde bulunduğundan bir an bile şüpheye düşmedim ben.

Stanley’le Stephenson, bizdeki yeteneklerin ancak bir kısmına sahipler; ama bu yetenekler hakkında, bizden çok daha fazla bilgiler var... Gilda’ya bakıyorum: O da izlemiş düşüncelerimi; ve en az benim kadar şaşkın olduğu anlaşılıyor yüzünden.

Stephenson’la teması kesip sevgilimin koluna giriyorum:

— Biz başka bir otelde bir oda kiralayacağız. Sadece bize ait bir sığınak istiyorum... Stanley’le Stephenson ürkütüyor beni.

— Güvensizlik mi duyuyorsun onlara karşı?

— Bulaştırdığımız andan beri, evet... Ya sen?

— Ben de. Bir anda kötü ruhlu ve zalim olup çıktılar... Olmadılarsa bile, bana öyle geliyor.

— Mütasyon tepeden tırnağa dönüştürdü onları, oysa bizde hiç bir şeyi kökten değiştirmedi... Birkaç adım geriliyorum ve itilme duygusu hemen kesiliyor.

Tıpkı benim gibi kendini arkaya doğru fırlatmış olan Gilda’ya bakıyorum sersemlik içinde.

— Ne tuttu seni?

— Kusacak gibi oldum birden.

— Benim gibi.

— Bu kokudan... Bütün varlığım diken diken kesildi sanki.

Her halükârda, önünde durulmaz iğrenç bir duyumdu bu... Ama etrafımızda hiç bir anormallik yok... Bu «koku» demişti Gilda.

— Kımıldama sakın. Dikkat et...

Yavaşça iki adım ilerliyorum; ve midem hemen kasılıyor, dayanılmaz bir bulantı yükseliyor aynı anda içimden... Geriliyorum yeniden. Elimde değil...

Ve hiç bir şey göremiyorum ortalıkta buna sebep olacak... Cadde hep aynı cadde ve durmadan insanlar geçiyor önümüzden. Hiç kimsede, bizdekini andırır cinsten bir rahatsızlık sezilmiyor.

Neye karşı allerjik kesildik peki? Farklı, değişik, istisnaî hiç bir şey yok etrafımızda. Cadde işte... Bildiğimiz cadde... Ortada arabalar dizili... Çiçek satan küçük bir kızcağız, biraz ötede duvara yaslanmış duruyor... önünde sepeti...

İri karanfil demetleriyle yüklü bir sepet... Bizi böyle hareketsiz gören küçük kız, demetlerden birini alıp, belki satarım diye bize doğru ilerliyor işte... Ve gene birden o dayanılmaz koku!

Aynı anda ikimiz de geriliyoruz... Karanfil kokusu çarpıyor bizi, evet. Gerileyişimiz karşısında küçük kız şaşkın kalakalıyor ve hemen dönüp uzaklaşıyoruz oradan.

— Evet... Karanfillerin kokusu bu Gilda... Karanfil kokusu tutuyor bizi.

— İnanılmaz şey...

— Farkına varacak olurlarsa derhal yakalanırız.

Bir çiçekçi dükkânı görüyorum yakınımızda. Vitrinde karanfil yok. İçerde de yok karanfil, hiç olmazsa dükkânın görebildiğimiz bölümünde yok... Bu işi iyice bir kovuşturmam şart.

— Gel benimle.

İçeri dalıyoruz. Yaklaşan satıcı kıza soruyorum:

— Karanfiliniz yok mu?

— Arka kısımda efendim... Demetler henüz geldi de yerleştiriyorduk. Bir dakika...

Kalbim çarpmağa başladı. Dükkânın dibinden doğru satıcı kızın, elinde kocaman bir demetle geldiğini görüyorüz. Manzara katiyen rahatsız etmiyor bizi. Ama koku gelip de burun deliklerimize çarptığı anda...

Gilda bembeyaz kesilip geriliyor. Bense dayanmayı deniyorum bir an. Çıldırtıcı bir ıstırap bu... İçimde bir şeyler yırtılıyor gibi... Sonunda dayanamayıp ben de kapıya doğru koşuyorum... Fırlayıp çıkıyoruz dükkândan. Satıcı kızdan özür dilemek bile mümkün olmuyor.

Hiç bir şüpheye yer kalmıyor bu sefer.

Karanfil kokusu! Aklım almıyor... Elimi tutuyor Gilda, sessiz sessiz yürüyoruz. İkimizde de tuhaf bir etkilenme var. Bugüne kadar hiç bir çiçeğin kokusu rahatsız etmemişti beni oysa...

Bu olayı sadece Von Rausch bize açıklayabilir. Von Rausch veya, aynı olayı bizden önce yaşadılarsa, Stanley'le Stephenson...

Taksi çağırmadan önce Gilda'ya dönüyorum:

— Hastaneye vardığımızda çok sıkı tedbirler alındığını görecek olursak, hastabakıcı kılığına gireceğiz... hatta gerekirse, doktor kılığına... Nasıl olsa istediğimiz şekle bürünebiliyoruz.

— Tecrübeye değer.

Bilmek istiyor o da... Hem istiyor, hem istemiyor aslında; çünkü duraktaki taksiye girerken bana:

— Ben hastaneye girmeyeceğim... diyor. Senin yalnız başına olman daha iyi.

— Neden?

— Yakalandığın taktirde, ben derhal müdahale edebileyim diye...

— Belki de haklısın.

Von Rausch göz hapsi altında, evet. Çalışmalarına devam ettiğine bakılırsa, bütün bu olaylar başlamadan önceki bürosunda olmalı... Bulunduğu katı biliyorum. Bilmesem bile, derhal anlamak için, personelden birkaçının düşüncelerini okumam yeter.

Geliyoruz. Hastanenin karşısında büyük bir kahve var... Gilda'yı kahveye oturtup karşı kaldırıma geçiyor ve koca binaya dalıyorum.

Kapıcı, locasının önünde oturuyor. Önünden akıp geçen ziyaretçi dalgasına dikkat ettiği bile yok. Yanında üniformalı iki polis memuru var.

Gözleri gelip geçenlerin yüzlerine dikili, ama şu anda takındığım çehre, onlarda en ufak bir şüphe bile uyandıramaz. Ne olur ne olmaz kaygısıyla düşüncelerini yokluyorum: Bizim için buradalar...

Von Rausch'la temas kurmayı deneyeceğimizi tahmin eden yüksek makamlar, bize bir tuzak hazırlamış durumda...

Bayağı keyifleniyorum.

Yedinci Bölüm

HASTANENİN büyük avlusunu geçiyorum. Kimse rahatsız etmiyor beni. Binaların sol kanadındaki personele ayrılmış asansöre kolayca ulaşıyorum.

Vestiyerden geçmek zorundayım şimdi... Kapının önünde kısa bir tereddüt çöküyor içime. Vestiyerin boş olması lâzım, yoksa sıkıcı sorularla karşılaşmak mukadder... Cevap vermekte epeyce güçlük çekeceğim cinsinden sorularla.

İçerinin boş olup olmadığını nasıl bileceğim? Vestiyerden avluya çıkan da olmaz bu saatte... Pencereden bakmayı deniyorum ama boşuna: Perdeler sımsıkı tapalı. Ve sonra birden... birden vestiyerde buluyorum kendimi!

Yanlış anlaşılmasın: Avludayım hep; ama bir parçam, duvarı aşıp içeri sızmış durumda... Görünmeyen, ama gittikçe biraz daha vücut bulan bir parçam!

Vestiyer bomboş... Olağanüstü bir duygu bu: Aynı anda hem içerde, hem dışarıdayım çünkü; bir çeşit, ikiye bölünmüş... ya da çiftleşmiş gibiyim. Fizik bakımından tamamıyla avludayım; ama aynı zamanda da, duvarın öbür tarafına geçmiş olan suretimin hareketlerini kontrol ediyorum...

Suretim... kopyam... Aynada yansımayan bir kopya bu, yani gözle görülmeyen cinsinden... Ama gene de herhangi bir eşyayı kaldırıp yerinden oynatabilen!. Birden iri ter damlaları beliriyor alnımda: İki kişiliğe sahipmişim gibime geliyor.

İşin tuhafı; birinci kişiliğimin kapıyı açabilmesini sağlamak için, ikinci kişiliğimi geri çağırmak zorunda kalmıyorum. Vestiyerdeyim işe... Birbirinin tıpkısı iki ayrı varlık halinde, vestiyerdeyim!. Dehşet içindeyim, bacaklarım titriyor. Ve bu arada, biri görünen biri görünmeyen iki kişiliğim ellerini uzatıyorlar birbirlerine...

İlk temasta dönüyorum kendime; işte yeniden, tek varlık halindeyim... Yüreğim çarpıyor hızla ve bir an için masaya yaslanmak zorunda

kalıyorum... Bu yetenek, hiç şüphesiz hepsinin en müthişi! Bir çeşit telekinezi veya levitasyon (yerçekiminden sıyrılıp havalanma yetisi) gücü bu... Ama tas tamamına ne biri, ne öteki... Her ikisini birleştiren bir kudret.

Alnımı siliyorum. Oyalanmağa vakit yok. Bir an önce çıkmalıyım bu vestiyerden... Elime geçen ilk hastabakıcı gömleğini sırtıma geçirip, asansör kabinine süzülüyorum.

Üzerimde bu gömlekle, pek fazla dikkati çekmeden dolaşabilirim koridorlarda... Von Rausch'm iki gün öncesine kadar işgal ettiği büronun katında duruyor asansör. Şimdi işleri sıkı tutmak gerekiyor; her şeyden önce de, Alman dostumuzun hâlâ aynı yerde çalışıp çalışmadığını anlamak lâzım.

Normal olarak orada bulunması gerekli, çünkü kapının önünde nöbet tutan iki polis görüyorum... Bir an kolaçan ediyorum uzaktan: Girenleri tepeden tırnağa süzüyor, ama hiç kimseyi durdurup bekletmiyorlar.

Ne olursa olsun deyip ilerliyorum... Kayıtsızca bakıyorlar bana ve kendimi Von Rausch'ın bekleme odasında buluyorum.

Bir masa. Masanın arkasında, gelenleri elemekle görevli bir hastabakıcı kız... Daha girdiğimin farkına varmadan yokluyorum kafasının içini: Von Rausch mahpus değil, hayır. Resmen değil ama benim yirmi dört saat önce bulunduğum durumda. Göz hapsinde... Benimkine nazaran belki biraz daha sert bir göz hapsi bu...

— Buyurun?

— Profesör... K.M.G. servisinden çağırtmıştı beni.

Şaşkınlıkla bakıyor yüzüme. Anlamasına imkân yok kızın. Ama Von Rausch için durum bambaşka: Gelenin, uzay ekibi tarafından gönderildiğini derhal anlayacaktır.

Marstayken içimizden biri, gemiden emirsiz uzaklaşınca, Kişisel Merak Gezintisi'ne çıktığım söylerdik.

Hastabakıcı kız dudak bükerek enterfonu açıp haber veriyor beni. Sonra da, Von Rausch'm isteği üzerine olacak, kelimeleri tek tek söyleyip tekrar ediyor:

— K. M. G. efendim.

Başını sallıyor kız, Von Rausch'ın sesini işitiyorum:

— Hemen içeri alınız.

Kapıyı gösteriyor bana kız, bir el hareketiyle. Alman dostumuz içerde yalnız, evet. İçim rahatlamış olarak bir oh çekip kapıyı kapatıyorum ve hemen tabii haline sokuyorum çehremi...

— Philippe!

Fırlamış ilerliyor, bir el hareketiyle durduruyorum kendisini:

— Katiyen dokunma bana. Derhal sana da bulaşır!

Durup kaşlarını çatıyor:

— Bulaşır mı dedin?

— Evet bulaşır. Stanley'le Stephenson'a bulaştı nitekim; ve korkunç şekilde değişti zihniyetleri.

Şüpheci bir edâyla oturuyor yerine:

— Yani bütün o anlatılan şeyler?

— Doğru... Şu farkla ki, Gilda'yla ben,., hakikaten istemeyerek, hakikaten elimizde olmadan öldürdük adamları... Ama durum, Stanley için aynı değil: Bile isteye devirdi o polisi, soğukkanlılıkla öldürdü. Sana her şeyi, baştan sona anlatacağım Karl; bize yardım etmelisin... Ve her şeyden önce de, bizi takipten vazgeçmeleri şart. Yoksa gerçek bir katliama sürüklenmiş olacağız!

Masasının önüne bir iskemle çekip oturuyorum:

— Samimi olarak söylüyorum Karl: İşbirliği yapmak arzusundayım ben... Bir üstün insan olup çıktığım duygusunda değilim katiyen... Şu an emrimizde bekleyen bütün o olağanüstü yetenek ve kudretlere rağmen, Gilda da değil... Her halükârda, Stanley'le Stephenson'un uğradıkları mütasyon'la bizimkisi arasında müthiş bir fark var...

— Ne gibi bir fark?

— Müstasyon bizi, ahlâkî bakımdan hiç bir değişikliğe uğratmadı Karl; ama onlar için tersine oldu durum... Beni sonuna kadar dinlemeli ve bana inanmalısın. İnanmayacak olursan, yardım edemezsin bize...

— Sana inanmaktan başka bir arzum yok.

— Anlatacağını şeyler akıl almaz cinsinden olsa dahi mi?..

— Hiç bir şey, öldükten sonra dirilmeniz kadar akıl almaz değildir.

Bir bakıma doğru. Bir uzman gözüyle, öyle tabii... içimi çekip konuşmağa başlıyorum:

— Önce belirteyim: Yalnız Gilda ve ben bulaştırabiliyoruz bunu. Ama bu durumda ne Gilda'nın, ne de benim haberimiz yoktu... Buna karşılık Stanley'le Stephenson biliyorlardı durumu... Bize verilmiş olan bütün yetenekleri biliyorlardı. Oysa ben bu yetenekleri teker teker ve tesadüfen keşfetmek zorunda kaldım...

Devam etmeden önce bir sigara yakıyorum... İyi tanıyorum Von Rausch'u: Derhal ilgilendi durumla. Ama bu sadece bir dost olarak bana duyulan bir ilgi değil, bir bilim adamı ilgisi bu...

En ufak ayrıntıları bile ihmal etmeden, başlangıçtan bu yana olup bitenleri bir bir anlatıyorum. Versay'daki villanın bahçesinde polisler üzerimize atıldığı vakit geçen şeyleri anlatırken kaşlarını çatıyor:

— Tam o anda içinde, bir öldürme iradesi yok muydu hakikaten?

— Yoktu. Kadere tamamen boyun eğmiş haldeydim. Gilda da Öyle...

— Öfkeli miydiniz?

— O bile değil... Ben sadece bütün umudu kırılmış ve her şeyi kabule hazır bir durumdaydım, öfke denemez ki buna... Gilda ise, sonradan anlattığına göre, tam sersemlemiş bir haldeydi. Yerimizi nasıl bulduklarını anlayamıyordu bir türlü.

— Vernof'u takip ederek...

— Herhalde.

— İradenizin imdadına ihtiyaç kalmadan, fizik varlığınız kendi kendini savunmaya geçti demek?

— Tas tamamına.

Bu nokta ona son derece önemli gelmiş olmalı ki not alıyor...

— Anladığım kadarıyla, sende yerleşmiş olan bir şey var: İkamet yeri olarak seni seçmiş olan bir şey... Yalnız bu «şey»in, saldırganlara da mütasyonu bulaştırmak dururken, niçin öldürme yolunu seçtiğini anlayamıyorum.

— Bu hali herhangi birisine «bulaştırabilen» tek insan benim şimdilik. Bulaştırdığım kimseler de, Gilda... yani sevgilim; ve tıpkı senin gibi dostum olan Stanley'le Stephenson.

— Anlıyorum...

Not alıyor yeniden. Kafası bir noktaya takılmış olmalı:

— Bir bakıma, tepkileriniz mantıkdışı kalıyor. İkinizin gösterdiği tepkiler yani, Gilda'yla senin... Fred'le Steve için durum bambaşka... Ya da ikiniz, beni aşan bir mantığa göre tepki gösteriyorsunuz. Stanley'le Stephenson'un tutumu bana çok daha rasyonel, çok daha akla uygun geliyor... Kilit noktalardaki önemli şahıslara bulaştırmayı tasarlıyorlar değil mi?

— Evet... Ama niçin biz düşünmüyoruz da bunu, onlar düşünüyor?

— Belki de siz ikiniz, mütasyonun ilk ve henüz mükemmelleşmemiş halisiniz...

Gülümseyerek açıklıyor:

— İrade alanında henüz mükemmelleşmemiş, ama bulaşmayı sağlamak bakımından rakipsiz bir ilk dönem temsilcileri...

Şüphe dolu bir edayla kalkıyor masadan, odada yürümeğe koyuluyor bir aşağı bir yukarı:

— Ve üstelik de aynı tutkulara sahip değilsiniz... Tuhaf bir şey bu... tuhaf...

— Tuhaftan çok tutarsız...

— Belki de tutarsız değil.

— Bir fikrin mi var?

— Bir belli teoriye varır gibiyim ama söz etmek için henüz çok erken... Bir tecrübeye girişmeni isterdim...

— Nasıl?

— Şimdi asistanlarımdan birini çağıracağım buraya; ve bile isteye mütasyonu ona da bulaştırmayı deneyeceksin.

— Ne!

Soğukkanlılıkla omuz silkiyor:

— Ha bir eksik, ha bir fazla! İradeni hangi ölçüde kullanabiliyorsun, onu tesbit etmek istiyorum. Şendeki varlık, bir polise tenezzül etmemiş. Kudretini bulaştırmayacak kadar küçük görmüş o polisleri... Belki basit bir hastabakıcıyı da istemez. Ama bir asistan...

* * *

Sevimli bir adam, asistan. Von Rausch çağırtır çağırtmaz geldi. İsmi Bardel... Elimi uzatıyorum adama ve bütün iradémi harekete geçiriyorum... Ama sonuç çıkmıyor... Sonuç, sıfır.

İngiliz ve Amerikalı arkadaşlarımla olduğu gibi, bir elektrik boşalması duymuyorum hayır. Ama ısrar ediyorum, uzun bir süre bırakmıyorum asistanın elini. Şaşkın, bakıyor yüzüme; ve birden... boşanma başlıyor.

Gözlerimi dört açıp bakıyorum Von Rausch'a işin tamam olduğunu işaret ediyorum başımla. Bardel bu sefer gülümseyerek bakıyor bana, gözlerinde

sadık bir köpeğin güven ve sevgisi var. Hem merhamet duyuyorum adama, hem öfke...

Göndermek istiyor Von Rausch adamı, ama o itaat etmiyor, dönüp gözlerimin içine bakıyor:

— Gidebilirsiniz... diyorum.

Gidiyor adam. Sapsarı kesilmiş olmalıyım. Çıkışını seyrediyorum ardından, sonra bir koltuğa bırakıyorum kendimi, mırıldanıyorum:

— İğrenç bir şey bu!

— Hemen olmadı değil mi?

— Hayır... Zamanla oldu... Israr edince.

— Oysa Stanley ve Stephenson'la hemen, kendiliğinden olmuştu?

— Bana rağmen olmuştu, diyebilirim...

Bir küfür savuruyor dişlerinin arasından, sonra bana bakarak:

— Bana da bulaştırmanız pahasına, mutlaka bu hastaneden kurtulup dördünüzle bir süre beraber yaşamalıyım... diyor. Ama buradan nasıl çıkacağım!

Dediğim şeyin sonuçlarını tam kestirmeden atılıyorum:

— Eğer çıkmayı hakikaten istiyorsan, kolay.

— Nasıl?

— Ben arzu ettiğim anda, herkes kaçmağa koyulur.

— Emin misin?

— Bak... diyorum.

Bir yandan da odanın bir köşesini işaret ediyorum elimle: Korkunç bir aslan canlanıyor o köşede... Öfkeyle kükreyen, üstümüze sıçramağa hazır bir aslan...

O kadar inandırıcı bir hayal ki bu, Von Rausch bir adım geri sıçrıyor.

— Korkma... diyorum. Sadece hayalimizde var bu aslan...

İrademle yok ediyorum canavarı, sonra açıklıyorum:

— Bu cins canavarlardan istediğim kadar yaratabilirim dostum... ve herkes bir anda görür bunları... Ve o anda etkilenir.

— Yani kollektif bir illüzyon, öyle mi?

— Eğer istersen...

— Hiç bu yetenekten söz etmemiştin bana.

— Ben de bilmiyordum henüz... Seni buradan çıkarmanın çaresini ararken, kendiliğinden ve birdenbire geldi bu yetenek.

Notlarını derleyip toplamağa başladı bile. En önemlilerini ayırıp kocaman bir deri çantaya tıkıyor, bu arada benim hakkımda aldığı notlan.

— Bulaşmayı önlemek için, ihtiyatlı bir şekilde karanfil kokusu sürüneceğim... diyor bana gülerek.

Birlikte kapıya ilerliyoruz.

Büyük şenlik, polislerin nöbet tuttuğu ana koridorda. Biz koridora çıkar çıkmaz, Von Rausch'ın bürosunda canlandırmış olduğum dev arslan da, koridordaki odaların birinden müthiş bir kükremeyle dışarı fırlıyor.

Bir panik ve kaçışmadır başlıyor hemen. Vahşi hayvanın üzerine ateş açıyor polisler, sonra da hemen tersyüz edip kaçmağa koyuluyorlar... Arkamda Von Rausch, boş bir kabin bulmak için asansörlere doğru koşuyoruz.

Asansörle üst taraçaya çıkarken, içimden defalarca, Von Rausch'ı omuzlarından tutup «bizden» kılmak geliyor... Bir iç kuvvet sanki itiyor beni. Kendime güçlükle hâkim oluyorum.

Kabin üst taraçada duruyor ve tam kapıları açacağım zaman yaratıp maddileştirdiğim bir kaplan sürüsünü helikopterlerin arasına salıyorum.

Orada da şaşkınlık ve panik başlıyor derhal, herkes kaçışıyor dehşet içinde ve ilk helikoptere hiç sıkıntı çekmeden ulaşıyoruz.

Kumanda yerine ben geçiyorum; çünkü Von Rausch, kaçışımızdan çok benim yarattığım hayallere ilgi duyuyor... Havalanıyor helikopter, dosdoğru şehrin kıyısına yöneliyoruz.

Her şey sakinleşiyor etrafımızda. Dev gökdelenlerden birinin damında bir büyük mağazanın parkingini görüp alçalıyorum hemen. Konuyoruz oraya. Helikopteri mümkün olduğu kadar çabuk terk etmek gerekiyor.

Motoru stop eder etmez yere atlıyor ve kalabalığa karışıyoruz... Nihayet kurtulduk işte... Hiç olmazsa şimdilik ve nispeten... Çünkü kendi kendimde keşfettiğim her yeni şey beni gittikçe biraz daha ürkütmeğe başladı.

Asansörde zemin kata inerken soruyor Von Rausch:

— Bu hayalî yaratımlar... Büyük bir çaba istiyor mu senden?

— Hiç bir çaba istemiyor. Hatta bütün bunların bana tamamıyla yabancı olduğu duygusu var içimde...

— Ama gene de, söz konusu hayvanı hayal ediyor ve orada olsun istiyorsun değil mi?

— Tabii...

— Yani bunlar senin hem hayal gücünün, hem de iradenin ürünü...

— Bir şey anlıyor musun bu işten kuzum?

— Anlamağa başlıyorum... Umarım, yüksek makamlar ve polis ben gözlemlerimi tamamlayıncaya kadar yakama yapışmaz!

— Sanmam.

Bize karşı artık hiç bir şey yapamayacakları kanaati uyanıyor yavaş yavaş içimde... Kendimde durmadan yeni yetenekler keşfedecekmişim gibime geliyor... İhtiyaç duyduğum her defaya ve her ana uygun bir yeni yetenek.

Dalgalar halinde akıp giden müşterilerin arasına karışıp mağazanın zemin katına iniyor ve rahatça dışarı çıkıyoruz.

— Gilda’yı çağırmam lâzım... diyorum. Hastanenin karşısında bir kahvede bıraktım onu.

Zihnen çağırıyorum tabii. Ben Gilda'yla temas kurup Stanley'le Stephenson'un Miromesnil sokağında kiraladıkları apartmanda yeni bir randevu verirken, Von Rausch merakla beni seyrediyor.

— Hani istemiyordum onlarla birlikte oturmamızı?

— Yalnız olsak evet, ama şimdi Von Rausch bizimle beraber ve bütün hareketlerimizi inceleyebilmesi için, dördümüzün de onun yanında bulunmamız gerekli.

— Peki ona dokunmaktan nasıl sakınacağız?

— Kendimizi zorlayarak.

— Peki.

Biyolojiste dönüyorum:

— Elimizde olmaksızın sana dokunmamızdan korkuyor Gilda.

— O bakımdan rahat ol...

Bir an için ayrılıyor yanımdan. Bir parfümcüye girdiğini görüyorum. Biliyorum ki hafif bir karanfil kokusu sürünmüş olarak dışarı çıkacaktır... Bunu bilmek için, düşüncelerini yoklamağa ihtiyaç yok. Yanına bir parça yaklaşır yaklaşmaz, müthiş bir itilme duygusu dolduruyor içimi...

Kısa bir süre, bu alerjimizi ona söylediğim için pişmanlık kaplıyor beni. Kendimi suçlu gibi duyuyorum.

İlk önce Gilda gelmiş. Taksi, Miromesnil sokağındaki binanın önünde durduğu vakit, Gilda'yı apartmanın penceresine yaslanmış gördüm... On tarafta oturan Von Rausch şoföre parasını öderken ben Gilda'ya bir işaret çakıyorum ve binaya giriyoruz.

Her birimiz kabinin bir köşesinde, birbirimizden mümkün olduğunca uzakta duruyoruz asansörde...

Üçüncü kat, soldaki daire... Gilda'dan haberi almış olan Stephenson açıyor kapıyı. Von Rausch'ı görür görmez yüzü aydınlanıyor, ama bir an

sürüyor bu sevinç. Çünkü anlıyor Von Rausch’m bizlerden olmadığını ve karanfil kokusu onu da etkiliyor.

Şaşkın, soran gözlerle bakıyor bana. Cevabı, neşeli bir edayla Von Rausch yetiştiriyor:

— Sizlerden değilim ama, sizinle beraberim... Fikirlerinizi tamamıyla paylaşıyorum ve bütün gücümle sizlere yardım edeceğim; ama gözlemlerimi sona erdirinceye kadar, şimdi olduğum gibi kalmam şart.

Düşüncelerini yoklamayı deniyorum ama başaramıyorum: Bir boşlukla karşılaşıyorum kafasının içinde... Bana karşı bir duvar örülmüş sanki düşüncesinde.

Apartmana giriyoruz ve Stephenson kapıyı kapıyor. Gilda ile Stanley’in bizi beklemekte oldukları salona yöneliyor Alman dostumuz. İçimde tuhaf bir duygu var.

— Madem bizimlesin... diyor Stanley... niye bizlerden olmayı reddediyorsun?

Von Rausch gülümsüyor:

— Mütasyona uğrayınca ilkel insanların tepkisini kaybederim, bu da hepimizi birden ele verebilir. İşte bunun için bir süre daha şimdiki halimde kalmam lâzım, ama sayımız artar artmaz...

Stanley’le Stephenson’un çehrelerinde vahşi bir sevinç dalgalanıyor birden. Demek her ikisi de güveniyorlar Almana? Belki de onlar, Von Rausch’ın düşüncelerini okuyabiliyor?

Sadece bana ve Gilda’ya kapatıyor kafasının içini... Maneviyatım sarsılmış olarak çıkıyorum salondan, Gilda ardımdan geliyor. Von Rausch’ı hastaneden kaçırmakla hatâ işledim... İngilizle Amerikalı bu derece memnun göründüklerine göre, hata işledim evet...

Hiç bir şey anlamıyorum bu işten: Alabildiğine geniş bir apartman kiralamışlar, niçin? Lüks şekilde döşenmiş onbir oda. Beşi yatak odası.. En genişine sürüklüyor beni Gilda. Bizim odamız buymuş. Son derece pratik

mobilyalarla ultramodern bir tarzda döşenmiş... Garip bir iğretilik, bir çeşit dengesizlik hâkim odaya.

Tam şekilci bir uygarlığın içine gömülmüş bulunuyoruz işte... Katiyen hoşuma gitmiyor ama elden ne gelir... Bir sigara yakıp yataklardan birine uzanıyorum. Gilda pencereye ilerliyor, ikimizde de konuşmak için heves yok... Düşüncelerine uzanıyorum bir an: Stanley'i sokakta bir taksi çağırırken görüyor.

— Nereye gidiyor?

— Hapisaneye... Vernof'u kurtarmak için.

Birden doğrulup yüksek sesle konuşuyorum.

— Gilda...

Dönüyor.

— Biraz önce Von Rausch'ın düşüncelerini okuyabildin mi?

— Hayır...

— Demek bizden gizlemeğe gayret ediyor... Oysa kafasının içini ötekilere açık tuttuğu besbelli.

— Niçin?

— O da aynı şekilde hırsla kıvranıyor, tıpkı ötekiler gibi.

— Nereden anlıyorsun?

— Eminim... Hepimizi kurtarmak için çalışacağını ummuştum Von Rausch'ın, ama şimdi bizleri çok daha tehlikeli noktalara sürüklemesinden korkuyorum... Onun gözünde, eşi bulunmaz bir bilimsel deneyler alanıyız.

— İş işten geçti artık. Mukadderatımız onun elinde...

— Hem öyle, hem de değil... Kaçmak imkânı var elimizde henüz... Kaçıp bizi bulamayacakları bir yere sığınmak...

Sözümü bitirmeğe kalmadan hiddetle açılıyor odanın kapısı; ve yüzü sınırsız bir kinle dolu, Stephenson beliriyor.

Elinde bir tabanca var. Tek kelime söylememize fırsat vermeden, ateş etmeğe başlıyor bize... Kırbaç yemiş gibi oluyorum, ama gene de Amerikalının üstüne sıçrayıp belinden yakalayacak kadar gücüm var...

Canı cehenneme!.. Bütün irademi harekete geçiriyorum işte ve ölmesini istiyorum... Bütün vücudunun Versay'daki polisler gibi yırtılıp patlamasını istiyorum.

Sekizinci Bölüm

AMA HİÇ BİR tesiri olmuyor bütün bu iradenin, ve yaralarımdan akan kan dolayısıyla çabucak tükeniyorum. Gilda çoktan yere yuvarlanmış, hareketsiz yatıyor... Son bir çabayla fırlamak istiyorum ama boşuna... Çaresiz, yığılıyorum.

Von Rausch’m silueti beliriyor kapıda, ihtiyatlı bir şekilde uzak duruyor ve endişeli bir sesle soruyor Amerikalıya:

— Hiç bir tehlikeyle karşı karşıya olmadıklarından eminsin değil mi?

— Bana öyle dediler... Ölüm çok anî olduğu için gafil avlanmışlar ilk defasında. Hazırlıksız ve acemi oldukları için de uzun sürmüş... Şimdi ise, ne yapacaklarını gayet iyi biliyorlar. Zaten ateş etmemi onlar söyledi...

Kimler bu «onlar»? Hayatın vücudumdan çıkışıyla duyduğum o iğrenç his yok artık... Stephenson kaldırıp yatağın üzerine uzatıyor beni; sonra da sağ kolumu tutup bir payandaya sımsıkı bağlıyor.

Şimdi sıra Gilda’da. Onu da benim yanıma uzatıyor Amerikalı, onun da kolunu bağlıyor... Kısa bir zaman için etrafımızda her şey koyu bir sis tabakasına bürünür gibi olmuştu; ama işte çevremiz yeniden netlik kazanıyor.

Benim ve Gilda’nın yaralarımızı, Von Rausch’a gösteriyor Stephenson:

— Bak... Kan durdu bile.

— Müthiş bir şey bu...

Ciddî bir edayla bakıyor bana, sonra mırıldanıyor:

— Gilda’yla bütün konuştuklarınızın Stephenson tarafından telepati yoluyla izlendiğini unuttun Philippe... Kaçmak ve gizlenmek istediğini öğrenir öğrenmez, seni zararsız hale getirmek zorundaydı...

Güçlükle soruyorum:

— Niçin?

— Çünkü mütasyon'u sadece sen ve Gilda aktarabiliyorsunuz... Ve gösterdiğin direnç, bizim için büyük bir problem...

Gülmeğe koyuluyor:

— Senden yararlanmak bizim için pek kolay olacağa benzemez. Ama seni ikna edeceğimizi sanırım... Gilda sayesinde...

— Ne demek istiyorsun?

— Gilda'ya gözlerinin önünde işkence edilse, her şey yapmağa razı olurdun öyle değil mi?

— Alçak!

— Burada hedef, bütün evrene hâkim olmaktır Philippe... Geri bir çağa özgü tasa ve kaygılarla yarı yolda kalınmasını sen de istemezsin herhalde.

Omuz silkerek kapıya doğru yürüyor, kendisini izlemesini işaret ediyor Stephenson'a:

— Bırakalım da rahat rahat telâfi etsinler.

— Bir saat sonra tamamdır... diyor Amerikalı. Turp gibi sapasağlam olurlar gene!

Telâfi etmek... yeniden sapasağlam olmak! Göğsümde bir, sağ omuzumda bir ve kolumda iki kurşun saplı duruyor... Gilda ise sadece göğsünden yaralı... İki kurşunla... Ve bütün bunların ortadan kalkması için bir saat yeterli demek!

Daha şimdiden, hafifçe doğrulup genç kadına bakacak kadar kuvvet buluyorum. Gözleri açık... Ve çoktan rahatlamış...

Bileğine çarpıyor gözüm. Bileğini yarıp koluna saplanmış kurşunun biri. Korkunç bir yara bu... Temizlenmemiş olduğu için, daha da dehşet verici duruyor.

Etin açılmış ve atardamarın boydan boya kesilmiş olduğu görülüyor... Kesilmiş değil, hayır... Damarın iki kenarı, ince bir zarla birbirine

iliştirilmiş gibi.

Önemli olan, yaradan kan akmaması ve yaranın, gözle görülür şekilde kabuk bağlaması... Müthiş bir manzara bu... Bütün hareketlerin görünebilmesi için rölantide çekilmiş bir film gibi.

Eski hale dönüş o derece hızlı oluyor ki, her şey meydanda... Atardamar görünmüyor işte artık, etler yeniden teşekkül ediyor...

— Canın yanıyor mu?

— Hayır... Senin?

— Kurşunlar vücuduma saplandığı an, bir kırbaç darbesi hisseder gibi oldum. Hepsi ondan ibaret.

— Benim gibi tıpkı.

Sert bir gıdıklanma... Göğsümde sert bir gıdıklanma hissediyorum. Yaranın kabuk bağlaması sona eriyor. Gene bir mucize duygusu bürüyor içimi.

Sağ kollarımızdan bağladılar bizi. Birbirimize sırtımızı dönmek şartıyla kalkıp oturabiliriz ama uzanmayı tercih ediyoruz...

— Kocam bize ateş ettiği vakit onların gafil avlandığını söylerken ne demek istedi Stephenson?

Omuz silkerek cevap veriyorum:

— Anlamadım.

Bir yandan da bizi yatağa rapteden bağları inceliyorum. Kopmaz cinsinden kalın bir ip. Ve öyle bir düğüm atmışlar ki çözülmesi imkânsız...

Gilda soruyor:

— Nasıl yararlanacaklar bizden?

— Von Rausch'ı işitmedin mi?

— İşkence mi edecekler yani bana? Hiç bir şey duymayacağıma göre, ne işlerine yarar bu?

— Bir başka şekil biliyorlardır belki de... Her halükârda, mütasyon'u bulaştırmamızı istedikleri kimseleri buraya, yanımıza getirmeleri yeter...

Ve onlar bakımından en tehlikesizi de bu olur; çünkü getirecekleri kurbanlar, biz dokunur dokunmaz, mütan oldukları için gurur duymağa başlayacaklardır... Tıpkı Stephenson ve Stanley gibi.

Von Rausch için durum değişik: İhtiras yönetiyor onu. Aslan payına konmak amacıyla incelemek istiyor bütün tepkilerimizi... Aslında başka bir düşündüğü daha olsa gerek Von Rausch'ın; çünkü «bizlerden» olduğu taktirde de inceleyebilirdi durumu... Hatta bana öyle geliyor ki, Karl «bizlerden» olsa, mütasyonun getirdiği bütün imkânları derhal kavrayabilirdi. Öyleyse?

Öyleyse bir sebebi var normal kalışının... Scarini olsa gerek bu sebep... Evet evet, kendisi değişime uğramadan önce Scarini'yi de tuzağa düşürmek istiyor.

* * *

Kapı açılıyor. Von Rausch... Yatağa doğru ilerliyor konuşurken:

— Sizi böyle bağlatmak zorunda kaldığım için üzgünüm... diyor. Ama sizlere güvenmek söz konusu değil artık... Hiç mi hiç anlamıyorum bu tutumunuzu.

Üzerimize doğru eğilip bağlarımızı kontrol ediyor; ve kısa bir an, karanfil kokusuyla bunalır gibi oluyoruz... İğrenç...

Ne mutlu ki hemen doğrulup ilerdeki koltuğa yöneliyor:

— İncelemeye gittiğin kaktüsten, o iki saydam yuvarlağın çıkıp geliştiğini gördüğün vakit; bir özsuyu taşması karşısında sanmıştın değil mi kendini?

— Evet.

— Büyük hatâ.

— Neydi peki o yuvarlaklar?

— İki Marslı.

— Ne?

— Yani Kızıl Gezegenin, uzun bir geçmiş boyunca yetiştirip üretmiş olduğu zekâ birikiminin aldığı son maddî şekil...

Alaycı bir gülümseyişle ekliyor:

— Son insanlar hakkında bir alay masal uydurulup yazıldı... Son insan türünün tedricen yok olması... Bir gezegenden zekâ unsurunun silinip kaybolması... Bizim bildiğimiz anlamda zekânın... Falan filân... Hepsi gülünç bunların... Gülünç ve ahmakça! Niye önce zekâ silinip kaybolacakmış? Yerini başka bir unsura niçin bıraksın zekâ? Zekâ dediğimiz şey, eğer zekiyse, yaşayabilmek için mücadele etmek ve adapte olmak gücüne sahiptir. Mantıkî değil mi bu?

Kalkıp yatağın önünde dolaşarak devam ediyor:

— Her hâlükârda, Mars'ta olup biten işte budur... Günün birinde gezegende hüküm süren hayat şekli, intibak etmek zorunda kalmıştır. Binlerce şekle girmiştir ard arda hayat; çünkü yaşamaya devam isteği, çünkü beka duygusu, veçhe değiştirmeye zorlayacaktır onu... Sözün kısası, çok eskiden Marslılar da senin ve benim gibi birer insandı... Fizik yapı bakımından, demek istiyorum... Sonra yavaş yavaş, solunabilir havanın azalması ve daha binlerce neden dolayısıyla biçim değiştirip ufala ufala, mikroskopik bir hayat unsuru haline geldiler ve bir kaktüsün içine sığındılar... Kaktüsün... yani, en uzun süre yaşayabilen bitkinin.

Istıraplı bir merak ve dikkatle dinliyoruz onu. Devam ediyor:

— Binlerce yıllık bir ırkın bütün irsî zekâsıyla donanmış, mikroskobik bir unsur...

İtiraz ediyorum:

— Pek de öyle mikroskobik değil... Portakaldan daha iri iki yuvarlak gördüm ben...

— O yuvarlaklar, basit birer sıçrama aracından ibaretti... Çünkü Marslının sana doğru fırlatması gerekiyordu... Tanımıştı seni... Yani sende, geçmişte girdiği şekillerden birini tanımıştı... İrsî hafızasının yardımıyla... Ve işte o anda, koskoca bir yuvarlağa büründü... kendi cüssesine nispetle koskoca bir yuvarlağa... ve o yuvarlağı patlatmak suretiyle de kendini senin yüzüne attı... ve derindeki delikçiklerin birinden organizmana daldı... Aslında «daldılar» demek gerekiyor. Çünkü aynı anda iki Marslıyı birden aldın sen... Bir erkek unsurla bir dişi unsuru...

— Yani sence, şu anda bende iki Marslı var öyle mi?

— Şimdi değil. Çünkü dişi unsur Gilda'ya geçmiş bulunuyor... Aşağı yukarı, Moreau size ateş ettiği anda geçti Gilda'ya dişi Merihli... O sırada sarılmış öpüşüyordunuz değil mi?

— Evet...

—Atavik hafızaları sayesinde, sarılıp öpüşme duyumunu da hatırladılar...

Konuşurken cebinden bir kibrit ve bir çakı çıkarıp kendine kürdan yontmağa başlıyor:

— Eğer Moreau tam o anda ateş etmemiş olsaydı, Gilda şu anda çoktan köleleşmiş olurdu. Daha doğrusu, tıpkı Stanley'le Stephenson misali, tam bir Merihli olup çıkardı... Ama mikroskobik unsur, ona süzülür süzülmez, bir çeşit hayal-memat meselesiyle karşılaştı: Gilda ölmüştü çünkü; sen de ölmüştün Philippe; ve her ikinizde de, aşağı yukarı yirmi dört saat boyunca, canlı namına sadece onlar yaşadı...

Hafifçe gülümsüyor:

— Kendilerini kurtarabilmek için, sizleri de kurtarmak zorunda kaldılar... Ve bunu başardılar da...

— Nasıl yani?

— Her ikisi de kendi yönünden kendi uzviyetini çalıştırmağa koyuldu... Ne var ki, metabolizmanızı henüz yeterince tanımıyorlardı... Bundan ötürü de el yordamıyla iş görmek zorunda kaldılar; ve sonuç olarak da siz, dirildiğinizde, kendi, zekânızı, iradenizi ve özgürlüğünüzü kurtarmış

bulunuyordunuz... Sizi kendilerine tâbi kılmaları artık imkânsızdı... Şimdi belli bir ölçüde sizi etkileyebilirler, ama hiç bir zaman köleleştiremez... birer Marslı durumuna getiremezler.

Kocaman bir gülümseyiş dalgalanıyor yüzünde:

— Dünyanın en acaip, en komik durumu bu... Al ve Ül, yeryüzünde kurdukları evrenin hakikî efendileri olacaklar daima... Stanley'le Stephenson da, kelimenin tam anlamıyla, onların köleleridir... esirleridir... Ama öte yandan da Al ile Ül'ün mukadderatı tamamıyla sizin elinizde... Sizi, iradeniz haricinde en basit bir şeye bile mecbur edemez durumdalar...

— Al ile Ül mü?

— Ül, sendeki unsurun ismidir Philippe... Al de, Gilda'ya yerleşen unsurun... Bu iki unsur, sizde oturuyor bir çeşit; ama sizi yönetmekten âciz bulunuyor... Buna karşılık, sizin «bulaştırdığınız» bütün herkesi, telepati yoluyle kontrol ediyorlar.

— Yani, Stephenson'un bütün bildikleri...

— Ül'den geliyordu... Ve ben Ül'le Stephenson aracılığıyle temas kurdum... Benim durumumu gayet iyi anladı ve değerlendirdi: Kendi hizmetine girmem şartıyla, köle haline gelmemi kabul ediyor...

— Ve sen de boyun eğdin öyle mi?

— Bilim uğruna, evet...

— Ama onlar, bütün insanlığı köleleştirmek istiyor... Sen kendin söyledin bunu...

— Zekâları bizimkinden üstün olduğu sürece, normal bir arzudur bu... Durumu her bakımdan alt-üst eden nokta, sadece Ül'le Al'in spontane (kendiliğinden) şekilde yaratıcı unsurlar oluşu... Bunun ne anlama geldiğini kavrıyor musun?

— Hayır.

— Stanley'le Stephenson gerçi artık iki Marslı olmuştur ama, bu özelliği durup dururken aktaramazlar başkalarına; ancak bütün canlı

türlerine özgü yollarla aktarabilirler.

— Yani?

— Yani çocuk yapma yoluyla... Çocukları da tıpkı onlar gibi olacaktır... Buna karşılık, basit bir dokunma yoluyle Merihli yaratabilmek, sadece size vergi... Ve siz de bu işe pek hevesli görünmüyorsunuz...

— Hiç bir zaman da olmayacağım... Şu anda istediğim bir tek şey var: Al’le Ül’ün, Gilda’yla beni bir an önce rahat bırakıp gitmeleri...

— Ne yazık ki, bu artık imkânsız... Çünkü artık sizlere kopmaz ve ayrılmaz şekilde katışmış bulunmaktalar. Siz, bir çeşit zarflarısınız onların; böyle diyorlar... Ve bu zarflardan sıyrılmak zorunda kaldıkları taktirde, derhal ölürler... Şu anda bizi işittiklerini ve bütün konuşmalarımızı dikkatle izlediklerini biliyorsun...

Birden sertleşen bakışlarım dikiyor üstümüze ve ekliyor:

— Niçin inadı bırakıp da bizim tarafımıza geçmiyorsunuz yani? Ül senin mahpusun sayılır Philippe. Onun sâyesinde, sen hüküm süreceksin... Sen ve Gilda... Yeryüzünün gerçek sahipleri, hakikî efendileri siz olacaksınız.

Öfkeyle kıvranıp koparmayı deniyorum bağlarımı, ama başaramıyorum bir türlü, Von Rausch devam ediyor:

— Ü1 ve Al, bir gün Mars’a hakim olmuş ırkın en son temsilcileri oldukları fikrindeler... Telef edilmesi yazık olacak bir bilimsel birikim getiriyorlar bize... Onu anlamağa çalış Philippe. Bütün canlı türleri birbirine bağlayan bir halka durumundalar; ama doğurtma gücüne sahip olan, sadece onlar ve zürriyetlerinde aynı yetenekler bulunmayacak... Her şeyden önce, ölümlü olacaklar...

Kapı açılıyor yeniden ve arkasında kendi karısı Maud’la Stanley’in karısı Gladys olduğu halde Stephenson giriyor.

Hem anlıyorum ne demek olduğunu bunun. Gilda da anlıyor. Kıvranıyoruz yataklarımızda. Haykırıyorum:

— Maudi! Gladys! Yaklaşmayın bize! Katiyen dokunmayın!.

— Boşuna zahmet etmeyin...

Stephenson söylüyor bunu; ve karısını kolundan sımsıkı yakalıyor, Stanley de yakalıyor Gladys'i işte... Sıyrılması imkânsız birer jüdo tutuşu bunlar...

Maud Stephenson'un yüzü kireç gibi. Yarı uykuda olduğunu kavrıyorum hemen. Uyuşturucu bir ilâç verdiler herhalde önceden zavallı kıza... Gladys'e de tabii... Gilda yatakta gerilemeğe çabalıyor, çünkü onun tarafına doğru yaklaşmaya zorluyorlar iki kadım...

Öyle ya! Kadınları Al dölleyecektir... Dişi unsur Al... Stanley, karısının kolundan sımsıkı tutmuş; Gilda'nın koluna doğru itiyor... En ufak bir direnme bile yok Gladys'le... Uyku arzusuna karşı mücadele ediyor o kadar; ve birdenbire yüzü bir değişikliğe uğruyor kadının...

Uyanıp kendine geliyor hemen. Yüz hatlarında derin bir mutluluk yankılanmakta... Sıra Maud'da şimdi... Gilda'nın çığlığı ve Maud'un mutlu uyanışı... Eliyle alnını ovalıyor şimdi:

— Nerdeyiz biz? diyor. Philippe! Niçin bağladılar böyle sizi?

Sonra birden değişip, öfkeli bir hareketle haykırıyor:

— Doğru evet! Düşmanımızsınız siz bizim...

Maud ve Stephenson çıkıyorlar odadan... Gladys bizi horlayan bir bakışla kocasını kapıya doğru çekiyor. Von Rausch başını sallıyor:

— İşte size insan suretine bürünmüş iki Marslı çift! Ama hiç olmazsa tehlikeli değiller... Bir bilgin bakımından ne eşi bulunmaz bir deney alanıdır bu, bilemezsin! İki çift... Gilda ve senin gibi bağışıklık da kazanmamışlar üstelik... Normal bir hayat sürecekler... Bir tek noktada üstünler insan türünden: Telepat olmakta... Ve bu üstünlüğü de, çocuklarına aktarabilecekler... Sonra da... yavaş yavaş... nesilden nesile... bütün insanların çocuklarına...

Ne muazzam bir kazançtır bu insanlık için, bilsen! Hele siz ikiniz de olmamış olsaydınız...

Susuyor bir an, bir sigara yakıyor. Çektiği nefesi tavana doğru savunarak devam ediyor:

— Tabiatın ilerlemesine akıl sır ermez... diyor. Akıl sır ermez ama bu ilerlemeler sonsuz bir aklın... Sınırsız bir bilgeliğin izlerini taşır... Eğer Ül'le Al, Mars'ta sana yerleştikleri an, iradeni kendilerine tâbi kılabilselerdi, şimdi hepimiz çoktan onların esiri olmuştuk...

— Niye yapmadılar peki? Niye tâbi kılmadılar beni kendilerine?

— Çünkü onlar için, her şeyden önce bir adaptasyon... Yeni şartlara, bilinmeyen şartlara bir intibak... problemi ortaya çıkmıştı; bu meseleyi hallettikleri anda da, siz tamamıyla ellerinden sıyrılmış bulunuyordunuz.

— Buna karşılık, Stanley ve Stephenson'un iradelerine derhal hâkim oldular?

— Dolayısıyla, Stanley ve Stephenson'un mukadderatı da şimdi tamamıyla sizlerin elinizde bulunuyor.

— Artık değil.

— Değil, çünkü sizleri uslandırmayı başardık... Ama kaçtığınız taktirde ne olurdu?

Başım sallayarak içini çekiyor:

— Bunu düşünmeğe bile cesaret edemiyorum... diyor.

Koridorda konuşmalar var. Von Rausch kapıya doğru ilerleyip açıyor... Zihnen izliyorum... hatta önceliyorum onları: Stanley ve Stephenson, karılarıyle birlikte yemeğe çıkmağa hazırlanıyorlar.

— Hadi sen de bizimle gel... diyor Stanley.

Alman tereddüt ediyor:

— Tedbirsiz davranmış olmaz mıyız hep birlikte çıkmakla?

— İplerini koparmayı denedikleri anda haberimiz olur...

— Ben kalayım, daha iyi... Nihayet onların da bir şeyler yemesi lâzım... Yiyecek hazırlarım...

— Evde yiyecek hiç bir şey yok ki...

— Aşağıdaki otomatik lokantaya kadar iner gelirim hemen.

— Nasıl istersen...

Sokak kapısının açılıp kapandığını işitiyorum: Dört «Marslı» çıkmış olsalar gerek... Von Rausch, kapıyı aralık bırakıp çıkıyor odamızdan... Böylece bizi gözlemeğe devam etmek istiyor olmalı...

Gilda mırıldanıyor:

— Bu sefer kurtuluş yok artık bize...

— Korkarım ki haklısın...

Birden Von Rausch beliriyor eşikte, alaycı bakışlarını gözlerimize dikiyor... Düşüncelerini okumağa çabalıyorum ama boşuna... Zihnî bir baraj geriyor bana karşı.

— Scarini geliyor gene... diyor. Ona bir mesaj yollamıştım. Milano hava alanında almış mesajı... Yarın sabah uçakla Paris'te olacağını açıkladı, ama aslında trenle geliyor bu gece... Tevkif edilmemek için...

— Bu daireye mi getireceksin onu da?

— Yarın sabah gidip gardan alacağız...

— Onu da köleleştirebileyim diye mi?

— Gayet tabii.

Bir kahkaha atarak çıkıyor. Kalkık şekilde bağlanmış olan kolumu dinlendirmek üzere kendi eksenim üzerinde dönüp yatağın ucuna oturuyorum. Ve oturur oturmaz da bir hayret ünlemi çıkıyor ağzımdan.

Kürdan yontmuş olduğu çakıyı, koltuğun kenarında unutmuş Alman dostumuz! Bu ne şans yarabbi!. Vücudumu biraz burkabilecek olsam! Ha

gayret! İplerimi öylesine çekiyorum ki, inliyorum acıdan; ama bıçağa da ulaşıyorum...

— Kurtulduk Gilda!

Çakı açık kalmış üstelik ve bir ustura kadar keskin bir yüzü var... İki saniye bile sürmüyor kurtulmamız.

— Von Rausch'm tek başına oluşundan yararlanmamız gerek... Çabuk olalım! O telepat değil hiç olmazsa!

Gözlerimle bir silâh arıyorum. Ellerimle dokunup da «bulaştırmak» istemiyorum çünkü onu... Ama ne yazık ki odada silâh yerine geçecek en basit bir şey bile yok...

— Çıkmamıza engel olmağa kalkarsa, onu da Marslı haline getirmeden bertaraf etmemiz imkânsız... diyorum.

Gilda atılıyor:

— Balkondan geçeriz. Orada bir yangın merdiveni var...

Doğru evet... Hızla seğirtiyoruz; ve ilkin. Gilda inmeğe başlıyor. Bizi bir gören olsa, hırsız diye ardımıza düşerler...

Bereket akşam oluyor. Kolayca avluya ulaşıp, sokağa açılan kubbenin altına doğru ilerliyoruz... Tam sokağa çıkarken Gilda'ya bakıyorum; ve birden fark ediyorum, yüzümüzün her zamanki yüzümüz olduğunu!

— Çehre değiştir Gilda! Tanıyabilirler bizi...

Ama yüz değiştirmenin imkânı yok gibi artık! Ül'le Al, bize yardıma yanaşmıyorlar... Onların açısından makul bir tutum bu: Kölelerinden kaçmaya hazırlanıyoruz çünkü... Ama... ama ne demişti Von Rausch? Marslıların mukadderatının bizim elimizde bulunduğunu söylememiş miydi?

Var gücümle geriyorum iraATPdemi... Gilda da geriyor. Dehşet verici bir mücadele bu... Ama sonunda zafer, bizim oluyor: Birden değişiyor işte yüzü Gilda'nın; tabii benim yüzüm de değişiyor.

Gülümsüyorum: Olağanüstü bir kudret duygusu kaplıyor içimi... Handiyse sınırsız yeteneklerle donanmış olan bu Marslılara hâkim olabiliyorum demek ki! Gilda şaşkınlık içinde bakıyor bana, başımı eğip bir taksi çağırıyorum,..

Ne oluyor peki bana? Yoksa ben de mi bir zafer sarhoşluğuna kapıldım? Ya da farkında olmadan, Ül'ün etkisi altında kalıyorum?

Bir taksi yanaşıyor kaldırıma. Gilda'ya zihnen soruyorum:

—Nereye gideceğiz?

— Lyon garına.

— Scarini'nin saat kaçta geleceğini mi öğrenmek istiyorsun?

— Evet.

— Şafakta gelecek biliyorum... Her halükârda, Paris'te beklemeyeceğiz onu...

Gilda'yı kolundan yavaşça tutup arabaya sokuyor ve şoföre dönüyorum:

— Orly hava alanına...

Sonra da Gilda'ya zihnen sesleniyorum:

— Bir füzeye atlarsak, Scarini'nin ekspresinden önce Dijon şehrine varabiliriz.

Dokuzuncu Bölüm

MUNTAZAM servis füzesi, ekspresin geçişinden yarım saat önce bırakıyor bizi Dijon'a. Gara rahatça yetişebiliyoruz.

Gişeden Paris için bilet alıp perona ulaşıyoruz... Katar durduğu anda:

— Scarini herhalde yataklıdadır... diyorum.

Dört yataklı vagon var. İlkine atlıyoruz ve koridorun hemen dibinde iki adam görüyorum. Uzaktan bile olsa, polisleri tanımamak imkânsız...

Hemen yokluyorum kafalarını ve her şeyi öğreniyorum. Scarini'yi sınırda tutuklamışlar; şimdi de Paris'e götürüyorlar. Scarini'yi de... Böylece hepimiz, aynı lânet perdesine bürünmüş oluyoruz... Mütan olanlar gibi olmayanlar da...

Gilda'ya zihnen ulaşıyorum:

— Tevkif etmişler.

— Biliyorum.

— Kompartımanda tek başına bırakmışlar Allahtan...

Polislerin arkasında, elinde bir mitralyözle Stanley'in siluetini canlandırıyorum derhal... Manevramı kavrayan Gilda da, ön taraflarda Stephenson'un hayalini canlandırıyor.

Aynı anda haykırıyorum:

— Eller yukarı!

Yutuyor numaramızı polisler, ellerini kaldırıyorlar işte ve Gilda silâhlarını almak için atılıyor... Bu jestin tehlikesini fark ediyorum ama artık çok geç... Gilda ceplerini yoklar yoklamaz «bizlerden» oluyorlar. «Bizlerden» ama, bizimle müttefik değil: Ül'le Al'e itaat ediyorlar çünkü...

Canları cehenneme diyorum. Duraksayacak vakit yok: Atılıyorum ilkinin üzerine midesine bir yumruk indiriyorum. O devrilirken öteki de silâhım çekmeyi deniyor ama boşuna: Dönüp onun da midesine bir yumruk gömüyorum hemen. Nevada kampındaki antrenmanlar sırasında edindiğimiz o mükemmel dövüş tekniği ilk defa olarak işime yarıyor.

Allahtan bu geç saatte peronlar bomboş ve yataklı vagon memuru bir başka arabada meşgûl olsa gerek... Scarini'yi bulmak için, komşu kompartımanları zihnen yoklamak yetiyor... İtalyan arkadaşım uyanık, bekliyor.

Kompartımanın anahtarlarım alıyorum polis müfettişinin cebinden. Çok çabuk davranmak gerekiyor şimdi, çünkü Dijon'da fazla durmaz bu tren... Kapıyı açıp hızla çekiyorum.

Doğruluyor Scarini, normal yüzümü almış olduğumdan hemen tanıyor beni.

— Çabuk! diyorum bir solukta.

Derhal anlayıp fırlıyor... Sağlam reflekslere sahip bir adamdır zaten... Hızla vagonun kapısına ulaşıyor ve tam tren hareket ederken üçümüz de perona atlıyoruz.

Devirmiş olduğum polislerden biri beliriyor vagonun kapısında, ama atlamağa cesaret edemiyor, tren alabildiğine hızlanmış durumda çünkü...

Vakit kaybetmeden uyarıyorum Scarini'yi:

— Asla bize dokunmayacaksın... Yoksa derhal sana da bulaşır felâket... Nitekim, Gilda silâhlarını almak isteyince, koridordaki polislere bulaştı...

— Siz de buna karşılık, katiyen düşüncelerimi okumağa yeltenmeyin...

— Nasıl?

— Çünkü... «misafirlerinizin bilmediği ve bilmemeleri gereken birtakım şeyler biliyorum. Bunları öğrenecek olurlarsa, telepati yoluyle derhal kendi benzerlerine ulaştırabilirler...

— Nerden biliyorsun bütün bunları?

— Von Rausch bir rapor gönderdi bana...

— Ama onlar...

— Bu konudaki sorulardan kaçın Philippe... Her halükârda, karanfil kokusu sürünmüş bulunuyorum... Bana pek yaklaşamazsınız zaten...

— Demek bunu da yazdı sana?

Hiç bir şey anlamaz hale geliyorum birden, şaşkınlıkla bakıyorum yüzüne.

— Gene de bana itimat edebilirsin... diyor.

— Gayet tabii.

Gilda atılıyor:

—Burada böyle dikilip kalmayalım.

— Haklısın. Biran önce terk etmemiz lâzım bu garı...

Çünkü Scarini normal yüzüyle kalmak zorunda hep ve binlerce fotoğrafını dağıttılar her yere. Bizleri herkes için bildik kılan televizyon programları da cabası...

Yeraltı geçitlerinden çıkışa doğru ilerliyoruz. Scarini anlatıyor:

— Sınırda çok sıkı tedbir almışlardı... Vintimille istasyonunda tanıdılar beni ve derhal tevkif ettiler.

— Neyle suçlayarak?

— Sefere katılmış olanların topunu da mütan telâkki ediyorlar.

— Ahmaklık bu!

Omuz silkiyor:

— Gelecek Mars yolculuğunun iptaline Washington’da muhakkak nazariyle bakılıyor.

Başımı sallıyorum üzüntüyle:

— Gilda'yla hastaneden kaçmamız sebep oldu bütün bunlara... Hiç kaçırmamalıymışsın bizi...

— İmkânsızdı Philippe... Korkunç şeyler tasarlıyorlardı ikiniz hakkında.

— Ama Versay'da olup bitenler de korkunçtu.

— Siz sorumlu değilsiniz o işten.

Demek onu da biliyor. Ama soru sormamam lâzım ona... Çıkış kapısını aştıktan sonra da tam güven duymuyorum;

Scarini'ye acaip bir dikkatle baktı çünkü memur, verdiğimiz biletlere de bir göz atacak olursa hemen farkına varacak anormalliğin.

Tepesinde anî bir ışık kaynağı yaratıp dikkatini dağıtıyorum... Gözlerini şaşkınlık içinde yukarı diktiği an geçiyoruz.

Holü aşıyoruz boylu boyunca ve işte nihayet dışarıdayız. Yağmur yağıyor. Scarini'nin başı açık, uzun boylu dolaşmak söz konusu olamaz...

— Ne yapacağız şimdi?

— En basiti, mümkün olduğu kadar çabuk Paris'e dönmektir... diyor Scarini.

— Paris'te Stanley'le Stephenson var...

— Varlığınızı telepati yoluyle bulmaları için size bir kilometre yakın olmaları ve o daire içinde kalan bütün düşünceleri yoklamaları gerekiyor.

Gilda ekliyor:

— Sonra... öyle sanıyorum ki, onlarla birlikte bulunmamızda fayda var.

Kanaat getiremiyorum bir türlü buna, mırıldanıyorum:

— Tehlikeli bir iş yapıyoruz Aldo... Tehlikeli bir iş yapıyoruz, çünkü Von Rausch seni de tuzağa düşürmeyi tasarlıyordu...

Çok çabuk, belki de haddinden fazla çabuk cevap yetiştiriyor:

— Tedbirlerimizi alırız.

Sonra bir taksi çağırıp ekliyor:

— Siz ikiniz arkaya geçin, ben şoförün yanına binerim.

* * *

Paris'e kalkmak üzere olan bir füze buluyoruz alana gelir gelmez. Bu bize, polisi atlatma fırsatını veriyor; çünkü trende olup bitenlerin hemen ardından tehlike işaretini vermiş olsalar gerektir.

Füzeye biniyoruz. Müthiş bir bıkkınlık okunuyor Gilda'nın yüzünde. Benim de maneviyatım kırık... Scarini'yi bilmiyorum. Yüzü alabildiğine sakin, ama en korkunç durumlarda bile kılını kıpırdatmayacak kadar soğukkanlı olduğunu biliyorum.

— Teşkilâtlı bir uygarlıkla karşılaşabilirdik Mars'ta. Hesaba katılmıştı böyle bir durum... Hatta, bizi yok etmek isteyen bir uygarlıkla karşılaşabileceğimiz de hesaba katılmıştı... Ve böyle bir ihtimale hazırlanmıştık... Ama nasibimize düşen, böyle bir uygarlığı Mars'ta değil Dünya yüzünde karşımızda bulmakmış!

— Doğru!

Doğru ama burası bizim kendi gezegenimiz... Neyse! Füze hareket edinceye kadar konuşmuyoruz. Sonra hastaneden kaçmamızı sağladığı andan itibaren olup biteni kesik bir sesle anlatmağa koyuluyorum Scarini'ye.

Bütün ayrıntılarıyla olup biteni... Versay'daki polislerin ölümüne tamamıyla yabancı olduğumuz noktası üzerinde ısrarla duruyorum. Ve soruyorum:

— Mikroskopik hale gelmiş Marslıların bize yerleşmiş bulunduğuna hakikaten inanabiliyor musun?

— Von Rausch böyledir dediği andan itibaren hiç şüphesiz öyledir diyorum.

— Güvenmekte devam ediyor musun ona?

— Bilgin olarak evet.

— O zaman kavraman gerekir ki, Gilda'yla ben bizi hapse atmalarına asla boyun eğemeyiz. Çok tehlikeli bir şey olurdu bu... Mütasyon, bize yaklaşan herkese otomatik olarak bulaşırdı.

İçimi çekerek varıyorum sonuca:

— İnsan türünü kurtarmak için, bizi öldürmek lâzım.

— Bu da hemen hemen imkânsız.

— O zaman bir tek çare kalıyor: Tarik-i dünyalar gibi herkesten ırak yaşayacağımız bir yere inzivaya çekilmek... «Konuklarımız»ı ortadan kaldırmayı sağlayıncaya kadar... İşte bunun için güveniyordum Von Rausch'a ben. Onun da tepkisini görmüş bulunuyoruz...

— Onun gibi bir adam için tuhaf değil mi?

— Birden korkunç bir ihtirasla kıvranır gördük...

İtalyan arkadaşımın dudaklarında hafif bir gülümseyiş geziniyor:

— İhtiras mı, yoksa yüksek makamların tutumu karşısında isyan mı? Ne cins bir inziva şekli tasarlıyorsun?

— İkimizin rahatça yönetebileceğimiz türden bir ufak gemi içinde kıyılar boyunca dolaşmak...

— Makul bir çözüm... Vernof'un durumu düzelmiş olmak şartıyle tabii.

— Stanley kurtarmaya gitmişti onu.

— Ama başaramadı.

— Yani Vernof, şimdi gene hapiste mi?

— Hapiste olması bir yana, sorumlular tarafından tıpkı senin gibi bir mütan olarak telâkki edilmekte... Senin için tasarlanan deneylerden bir tekini onun üzerinde uyguladıkları taktirde, ölümden kurtulması imkânsızdır.

Allahım! Çözümü olmayan bir mesele bu bizimki! Ne pis bir lânete uğramışız biz! Scarini devam ediyor:

— İtalya'yı terk etmeden önce, Enternasyonal Komite'ye bir çağrıda bulundum ve Komite Başkanı Daventry ile uzun bir görüşme yaptım telefonda... Bizim lehimizde müdahalede bulunacağını ve Fransız hükümetine baskı yapacağını vaad etti bana.

— Gelecek Mars seferinin iptal edileceğini sana o mu söyledi?

— Evet... ve ben de ona, trenle Paris'e hareket edeceğimi bildirdim...

— O da bunu derhal Fransız makamlarına bildirdi tabii...

— Sanırım...

Ben başımı eğiyorum, Gilda isyan ediyor:

— Yani ihanet etti size! Ve siz ona güveniyordunuz!. Alçaklık bu düpedüz!.

— Kamuoyu iyice tahrik edilmişti Gilda... Her ne pahasına olursa olsun, ortalığı yatıştırmak gerekiyordu.

Doğru, içinden çıkılmaz bir durumdayız... Bütün dünya bize karşı birleşiyor işte. Önce her yerde alkışladılar bizi, henüz yaşarken birer efsane kahramanı ilân ettiler; şimdi de dehşet içinde kaçıyorlar bizden ve bizi her ne pahasına olursa olsun yok etmek istiyorlar.

Aramızda bir ayırma bile yapmıyorlar artık, hepimizi aynı torbaya koyuyorlar. Korkunç olan da bu... Bizim için tasarlanan deneyleri, sonuçlarını hiç mi hiç hesaba katmadan Vernof, Scarini ya da Von Rausch üzerinde uygulamaya kalkıyorlar...

— Von Rausch bir bakıma haklı... diye içini çekiyor Gilda. Biz canavar değiliz belki de; ama madem ki bizi kabul etmiyorlar... madem ki

hiç bir şey bilmeden mahkûm etmeye kalkıyorlar bizi; biz de onlara meydan okuyalım... Ne olacak yani!

Yüzündeki ifade değişmiş gibi... Scarini'ye bakıyorum: Şefimiz o çünkü karar vermek ona düşer.

— Meydan okumak demek, gezegenimizi Marslılara teslim etmek demektir... diyor. Stanley'le Stephenson'a tam birer insan gözüyle bakamayız artık...

— Sınırlarını da bilmiyoruz üstelik.

— Beni asıl ürküten nokta da bu ya...

— Buna karşdık Von Rausch, senbiyoz yoluyle üreyemediklerinden emin bulunuyor...

— Her halükârda, çıkış yolunu sadece siz bulabilirsiniz... diyor. Gilda'yla sen.

Füze alçalmağa başlıyor: Geliyoruz.

— Alanda sıkı bir kontrolden geçeceğimiz muhakkaktır... diyorum. Senin kaçan şeklini canlandıracağım polislerin önünde. Yetmezse, Gilda da panik yaratacak bir canavar çıkarır ortaya...

* * *

İki çareye bir arada başvurup deliye dönmüş ahaliye karışarak çıkıyoruz alandan. Dışarıdayız işte... İtalya kapısındayız.

— Stanley ve Stephenson için bir çağrı sal... emrini veriyor bana Scarini.

— Ama...

— Vernof'u kurtarmak için onlara ihtiyacımız olacak... Şu an için de bundan daha önemli bir şey yok.

Elimi ellerinin arasına alıyor Gilda, ve bir süre tuttuktan sonra fısıldıyor:

— Yap Philippe, bu şart...

İtaat ediyorum... Scarini, üzerimizdeki nüfuzunu herhalde hep sürdürecektir... İngilizle ve Amerikalıyla zihnen temas kurmağa çalışıyorum şimdi... Acaip bir durum mu...

Kafamdan fışkıran bir demet, dallarım gittikçe uzaklaşarak sonsuzluğa yayıyormuş gibime geliyor. Sonra birden kapanıyor demet:

— Duyuyorum seni... Nerdesiniz?

— İtalya kapısında. Dijon'dan füzeyle geldik.

— Scarini sizinle birlikte mi?

— Evet.

Stephenson bu. Stanley'i «duymamak» afallatıyor beni... Ve bendeki şaşkınlık derhal Amerikalının zihninde yankılandığı için, cevap veriyor:

— Stanley öldü Philippe.

— Ne dedin?

— Von Rausch'ı kurtarmak islerken öldü... Sokağa çıkmıştı Von Rausch, ve tanınmıştı... O kurtuldu ama Stanley! Öldürdüler.

— Öldü mü yani? Emin misin?

— Tamamıyla... Sizdeki bağışıklık bizde yok.

Stanley dostumdu benim yarabbi! Dehşet içinde duraklıyorum bir an. Stephenson ekliyor:

— Altımda bir araba var. Gelip alacağım sizi... Beni dışarıda bekleyin, çünkü bir kahvede Scarini'yi tanıyabilirler... Ortalık bize karşı kaynıyor şu anda.

Konuşmayı izlemiş olan Gilda'nın sarardığını görüyorum. Scarini endişe taşan bir sesle soruyor:

— Neymiş çocuklar?

— Stanley ölmüş... Von Rausch'ı korumak isterken öldürmüşler... Stephenson birazdan gelip bulacak bizi.

Stanley ölmüş! İnsan türü için sadece Gilda ile ben tehlike teşkil ediyoruz demektir bu... Canavarca bir imge canlanıyor gözümde: Kovandaki kraliçenin imgesi... Yumurtlayan kraliçe... Tam böyle olmasa bile, buna pek yakın bir durumdayız.

Stanley'le Stephenson bizi yataklarımıza bağladıkları vakit; Ü1 ve Al, yanımıza getirecekleri insanları «döllendirmek» için yararlanmayı tasarlıyorlardı bizden şüphesiz... Ve Von Rausch o çakıyı orada unutmamış olsaydı...

Hakikaten unuttu mu o çakıyı orada, yoksa?.. Birden hiç bir şeyi kesinlikle bilemez haldeyim. Scarini'nin bir çok şeyden haberi vardı buluştuğumuzda Haddinden fazla şey biliyordu evet... Soruyorum:

— Von Rausch... bizi aldattı değil mi?

Scarini kaşlarını çatıyor. Cam sıkılmış bir hali var.

— Von Rausch bir bilgindir... diyor. Ve bir çözüm yolu aramaktadır. Hem durup dururken kötülük etmemizi engellemek; hem de sizdeki kudreti muhafaza etmenizi sağlamak istiyor... Yüz bin yıllık bir uygarlığın birikimini temsil eden bir kudreti...

— Bizim içimizde yaşamağa devam edebilmeleri için, mikroskobik ve dayanıksız olmaları gerekiyor değil mi?

— Niye? Önemli olan, atavik hafızaları... Bize düşen de, o yüz bin yıllık hafızayı uyandırmaktır.

— Daventry'ye bunu anlatmayı denedin değil mi?

— Evet...

— Ve seni hemen ihbar etti?

— Göze alınması gereken bir riskti o. Biz her şeyden önce, bilim yolunun fedaileriyiz ve bütün âlem kınasa da dönmeyeceğiz bu yoldan.

Eğitim dönemimizdeki parolalardan biri bu... Acı bir gülümseyiş dolaşıyor yüzümde:

— Kendi adına konuş Aldo... diyorum. Gilda ve ben bilgin değiliz.

Susuyoruz... Scarini ağır ağır yürümeye koyuluyor kaldırımda, makina gibi takip ediyoruz onu. Gilda koluma giriyor. Tamamıyla benim fikrimde olduğunu hissediyorum.

Bundan böyle hiç kimseyle beraber değiliz. Ne bizi hayvan kovalar gibi kovalayan insanlarla; ne Ül ve Al'le; ne de bize heyecan verici bir deneyin unsurları olarak bakan Von Rausch'la...

Hiç kimseyle... Ve birden, Scarini'nin düşüncelerini okumaktan hiç bir sakınca görmüyorum. Bilmek istiyorum Von Rausch ona ne söyleyip yazdıysa... Bilinçaltının derinliklerine inmek zorundayım; çünkü bilincinin yüzeyi, sadece basit güvenlik meseleleriyle dolu.

Marslılar bizi kendilerine ram etmeyi başaramamış. Doğru... Von Rausch, telepati yoluyle konuklarımızla temas kurabilen Stephenson aracılığıyla öğrenmiş bunu. Kendisi de söylemişti bunu bana... Ama okuduklarım arasında önemli noktalar da var.

Hatta en önemlisi var: Marslılar aslında bize tâbi; irademiz, onların iradesine hâkim durumda... Bugüne kadar bize karşı, biz kendi irademizi yeterince garip harekete geçiremediğimiz için direnebildiler...

Ve Marslılar vücutlarımızı terk edemezler artık. Bizde birer parazit halinde yaşayacaklar; ama biz bu parazitleri aslında birer hizmetkâr olarak telâkki edebilir, onları bize hizmet etmeğe zorlayabiliriz...

Von Rausch, benim üzerimde ve benimle birlikle yapmayı tasarladığı deneylere uslu uslu boyun eğmemi sağlayabilmek üzere, bütün bu ana noktaları benden sakladı.

* * *

Bir araba duruyor hizamızda. Direksiyonda Stephenson var. Scarini, Amerikalıya doğru atılıyor hemen:

— Ben senin yanına bineceğim.

Bizimle her türlü temastan kaçınmak için. Gilda ve ben arabanın arkasına yerleşiyoruz. Amerikalı bana dönüyor:

— Beni bağışlayabilecek misin Philippe?

— Çoktan bağışladım... Ayrıca da, bundan böyle o türden emirler alacağını hiç sanmıyorum...

Şaşkınlık içinde dönüp bana bakıyor Scarini. Hiç bir açıklamada bulunmuyorum... Soruyorum sadece:

— Von Rausch nerede?

— Apartmanda. Akşamüstü olup bitenlerden sonra çıkmağa cesaret edemiyor... Evin yakınlarında seni arıyorduk... O, Stanley’le beraberdi; polislerden biri tarafından tanındı. Hemen silâhına davrandı polis... Çünkü bizlere ihtarsız ve derhal ateş açmaları emredilmişti... Bunu bilen Stanley, kendi bedeniyle Von Rausch’ı örtüp korumak için fırladı... Sanıyordu ki...

— O da biz ikimiz gibi öldükten sonra dirilebilecektir.

— Evet.

— Ama Gilda’yla benim dirilmemiz iki gün sürmüştü...

— Onun için durum başka...

— Ötekiler mi söyledi bunu sana?

— O anda söylediler... Stanley hemen hemen kurşunu yer yemez ölmüştü; ama bir çağrı salmak fırsatını buldu. Ben aldım çağrısını... Öldüğünü hissettim... Dehşet verici bir şeydi... Bir elektrik boşalmasıyla sarsılıyor gibiyim ve birdenbire yapayalnız duydum kendimi... Lânetli bir yalnızlık içinde tecrit edilmiştim sanki bir anda... Bir parçamı kesip de götürmüşler gibiydi...

Sefer dönüşünde kovanı yıkılmış bulan arının yalnızlığıdır bu, biliyorum... Arabayı çalıştırıyor. Stephenson, Gobelins semtine doğru iniyoruz. Konuşmuyor ama, zihnini açık bırakmış. Gilda ve ben, bütün düşündüklerini derinden duyuyoruz. Korkuyor Stephenson...

Birden, Gilda çağırıyor beni:

— Bu takiplere bir son vermemiz gerekir Philippe... Ne pahasına olursa olsun! Ve bunu ancak biz yapabiliriz.

— Nasıl?

— Polise ve haberleşme merkezlerine kumanda eden bütün sorumluları ortadan kaldırmak suretiyle...

Doğru... Çehre değiştirip teker teker her birine ulaşabilirim.

— Eğer bunu yapmayacak olursan, bütün dostlarını ard arda öldürecekler Philippe...

— Haklısın.

O anda bir plân beliriyor kafamda ve Scarini'nin de işitmesi için, yüksek sesle açıklıyorum:

— İlk olarak Adalet Bakanını bulacağım... Verdiği emirleri iptal etmesi için... Sonra da Haberleşme ve Sağlık Bakanlarını... Sanırım bu kadarı yeter... Yetmediği taktirde, daha yukarıya da başvururuz.

Şaşkın, ama gülümseyerek bana bakıyor Scarini:

— Çözümün ancak senden gelebileceğini söylemiştim... diyor.

— Çözüm... Ama Ül'le Al bundan ötürü sanmasınlar ki, her önümüze geleni Marslı yapıp çıkacağız!

* * *

Emrim üzerine Adalet Bakanlığı civarında duruyor Stephenson ve arabadan iniyorum... Bile isteye davranıyorum bu sefer: Belirli bir hedef uğruna bütün yeteneklerimi seferber edeceğim.

— Gilda sen, Haberleşme'ye koş...

— Derhal.

Alelade bir çehre yaptım kendime. Bakanlığın küçük muhafız taburu kapısı açık. Yüreğim çarparak ilerliyorum işte.

Bir C.R.S. (Fransız Toplum Polisi) dikiliyor önüme. Hemen okuyorum kafasının içini: Bakan hazretleri konferanstaymış. Yaşasın!

— Ne istiyorsunuz? diyor polis.

Şöyle bir uzanıp koluna dokunmam yetiyor. Derhal yol açıp, zihnen sorduğum bir soruya cevap veriyor:

— Bakan, çalışma odasında, Emniyet Genel Müdürüyle toplantı halinde...

Mükemmel. Bundan iyisi can sağlığıdır! Derhal avluya dalıyor ve bir merdivenin üzerinde hava almakta olan bir kapıcıyı kestiriyorum gözüme... Düşüncelerini okuyorum ona doğru ilerlerken...

Geç vakte kadar burada kalmak zorunda bırakıldığı için köpürüyor için için adam. Binanın topoğrafyasım çekip çıkarıyorum kafasından... O da geçmeme engel olmak istiyor, ama. Şöyle bir dokunmam yetiyor ona da... Tam geçeceğim anda, muhafız taburunun oradan bana doğru bir ses yükseliyor:

— Hey! Kimsin? Olduğun yerde kal!

Onuncu Bölüm

BİR TEĞMEN üç C.R.S. bana doğru koşuyor.

Bekleyecek değilim tabii... Büyük merdivene doğru atılıyorum. Bu arada kapıcı, girişi elinden geldiğince tutmağa azimli bir tavırla karşıma dikiliyor.

Ama devrilmekten kurtaramıyor kendini. C.R.S.'leri yanıltmak için, sol taraftaki bir sütunun arkasına saklanıyor ve sağ tarafa doğru kaçan bir ikinci ben yaratıyorum.

Aldanıp o tarafa doğru fırlıyorlar... Onlar koridorun dibinde kaybolur olmaz, hızla Bakanın çalışma odasına yöneliyorum.

Bu sefer sıkı durmak gerekiyor. Kapının önündeyim işte. Saygılı bir vuruşla tıkırdatıyorum kapıyı. Bir ses, girmemi bağırıyor içeriden. Vakur bir edâ takınıyorum hemen. Şeflerinin önüne çıkan bir yüksek memur havasındayım,..

Adalet Bakanı çok uzun boylu, orta yaşlı ve kibarlığı her halinden belli olan bir adam. Kaşlarını çatarak kaldırıyor başını; beni hiç tanımadığı halde güvensizlik duymuyor.

Emniyet Genel Müdürü var karşısında. Orta boylu, gelişigüzel bir adam. Beni Bakanlığın bir memuru sandığı belli oluyor... Koca odayı bir baştan bir başa kat edip çalışma masasına geliyor ve Bakanın kulağına eğiliyorum.

Elim şöyle bir değiyor adamın ensesine. Yetiyor bu. Hâkimiyetim altına geçiyor hemen... Bana tâbi olduğunu hisseder etmez, masayı, yeni baştan dolanıp polis şefine doğru ilerliyorum.

Son anda, ve belki de Bakan hep sustuğu için, bir şeylerden işkillenir gibi oluyor adam ve dikilmek istiyor.

Ama çok geç... Elimi uzatıp bileğini yakalıyorum hemen. Tam da zamanı, çünkü hızlı hızlı kapıya vuruluyor.

— Giriniz... diyor Bakan.

Holde beni kovalayan C.R.S.’lerin teğmeni beliriyor kapıda. Dehşetle irkiliyor önce; ve beni hırs içinde parmağıyla gösterip konuşuyor:

— Bakan beyefendi, bu adam...

Polis şefi kesiyor subayın sözünü:

— Onu bırakın da Martin, arabamı çağırtın lütfen.

Bozuluyor subay, bir kere daha bakıyor hınçla bana, sonra selâm verip çıkıyor... Bakan bu arada telefonu açmış, çeşitli polis servislerine bizimle ilgili her türlü araştırmaları durdurmaları için emirler yağdırıyor...

Bu sınırsız kudret duygusu, bir an garip bir sarhoşluk veriyor bana. Bilmiyorlar henüz basit bir dokunmayla insanları kendime tâbi kılabileceğimi ve işte bu bilgisizlikten faydalanıyorum şu anda. İstediğim vakit çehre değiştirebildiğimi de bilmiyorlar... Bütün bunları öğrendikleri an, şarkı değişecek; şimdilik her şey yolunda gidiyor.

Bakanı telefonun başında bırakıp polis şefiyle birlikte çıkıyorum. İsmi Charles Breaut... Avluya çıkıyoruz. Subay, arabayı getirmiş; şoför kapıyı açmış bizi bekliyor.

Girip yerleşiyoruz, ve müdür emir veriyor:

— Sante hapishanesine.

İşin güzel tarafı, birbirimizle konuşmak ihtiyacını bile duymamamızda... Sanki her şey bendeki o gizli kudrete bağlı. Bir tek beynin, Ül’ün beyninin kumanda ettiği tek bir zekâ tarafından yönetilmekte her şey.

Kollektif bir zekâ bu. Bir kovan zekâsı... Marslılar bir çeşit arılar ve karıncalar gibi davranıyor. Olağanüstü bir zekâ evet, ama gene de beni kendine tâbi kılamıyor. Tam tersine, gittikçe biraz daha otomatik bir şekilde itaat ediyor bana... İçimde yavaş yavaş dağılıp eriyen, bana katışan bir zekâ bu.

Çağdaşlarım eğer temsil ettiğimiz bilinmeyen kudretin önünde titreyip dehşete düşmek yerine, bu noktayı anlamaya çalışsalardı... Bir kavrasalardı

her şeyin Gilda'yla bana bağlı olduğunu... Gilda ile ben, evet... Ötekiler hiç bir şey ifade etmez. Üretip yönetmek kudretine sahip temel hücreyi, yalnız biz ikimiz teşkil ediyoruz.

Bunu öğrenmemizi engellemek için çırpındı Von Rausch. Bizi gözlem altında tutmaya devam edebilmek amacıyla evet, ama aynı zamanda da tepkilerimizden ürktüğü için... Çünkü artık herhangi bir şeyi istemem yetiyor gerçekleştirmek için; ve çok kısa bir zamanda bütün dünyaya hâkim olabilirim.

Ne kitaplar okumuştum gençliğim boyunca... Dünyayı fethe çıkan ve sonunda daima yenik düşen olağanüstü zekâların macerasını anlatıyorlardı.

Hikâyeydi onlar, benimki gerçek. Ve ben yenilmeyeceğim... Yenilmem imkânsız çünkü... Dünyayı kendi yaratıklarımla doldurmam yetiyor... Yaratıklarım; benimle sürekli temas halinde kalmaya mahkûm varlıklar. Ve bana itaat etmeye mahkûm... Şimdiye dek dokunmuş olduğum kimseler gibi!

Araba duruyor. Hapishanenin avlusunda olduğumuzu görüyorum. Bakan daha önceden telefon edip geleceğimizi bildirmiş olsa gerek, çünkü bekliyorlar bizi.

Polis şefi, bana zihnen açıklama yapıyor:

— Sizin arabada kalmanız daha isabetli olur. Böylece, yardımcılarımdan biri sanırlar sizi. Burada en basit bir İdarî hata bizim için meşum sonuçlar doğurabilir.

— Haklısınız.

Arabadan iniyor, hemen çeviriyorlar etrafını. Rahatça bir sigara yakıyorum... «Normal» bir insanlığın içinde Gilda ile ben, Tanrı yerine geçerdik. İki Tanrı olabilirdik kolayca; bu duruma gelebilmek için, çok sayıda Dünyalıyı köleleştirmek bile lüzumsuz olurdu.

«Dünyalı» mı? Nerden geldi bana bu kelime? Kendimi şimdiden farklı mı telâkki etmeğe başladım yoksa? Normal bir şey bu, aslında farklıyım çünkü... Farklıyım ama, herkesin sandığı gibi bir canavar değilim...

Moreau’nun davranışı altüst etti her şeyi...

Gilda’nın kocası! O ne oldu şimdi acaba? Ne haldedir kimbilir! Üzerimize ateş etmemiş olsa, hiç kimse, bilmeyecekti ölümsüz olduğumuzu.

Ve Gilda’yla ben yeni imkânlarımızı, yeni yeteneklerimizi yavaş yavaş keşfedecek, onları son derece ihtiyatla kullanmaya yönelecektik.

Bütün dram, kudretimizin ortaya dökülmesinden doğdu. Tarafları, karşılıklı bir meydan okumaya sevk eden bu...

Emniyet Müdürü göründü işte. Arkasında Vernof’la iki müfettiş var. Vernof’un elleri kelepçeli; başına gelenleri anlamamış durumda, şaşkın...

Benim yanıma bindiriyorlar Rus arkadaşımı. Dokunmadan edemiyorum ona... Ama bütün irademi geriyorum, zorluyorum Ül’ü, bulaştırmaması için. Feci bir deney bu, ama sonuç bakımından rahatlatıcı...

Kafasının içini yokluyorum Vernof’un. Uygunluk halinde değil beyinlerimiz... Vernof alabildiğine kötümser. Diri çıkması şüpheli birtakım deneylere tâbi tutmak için kendisini bir hastane ya da kliniğe götürdüklerini sanıyor şu anda.

Yatıştırmak için vakit erken. Çünkü polis şefi, hapishane müdürüyle arkadaşımızı getiren müfettişlere emirler vermeğe devam ediyor... Nihayet arabaya biniyor işte o da... Şoför bir manevrayla dönüyor avluda ve büyük kapıyı aşarken, normal yüzümü takmıyorum. Sıçrıyor Vernof:

— Philippe! Ben de sanıyordum ki...

— Diri diri otopsiye götürülmekte olduğunu sanıyordun değil mi? Elimde kudret oldukça buna müsaade etmeyeceğimi bil.

Polis şefine zihnen bildiriyorum:

— Biraz sonra biz arabadan ineceğiz... Çünkü şoför bizlerden değil...

— Benim için emirleriniz nedir?

— Araştırmaların yeniden başlamaması için elinizden geleni yaparsınız... Bakan size yardım edecek... Basın da bütün gücüyle destekleyecek sizi.

Bu destek uzun sürmeyecektir herhalde, ama bize soluk aldırmak ve zaman kazandırmak bakımından son derece önemli bu... Vernof'a dönüyorum:

— Stanley'i bulamayacaksın. Öldü çünkü...

— Stanley öldü mü dedin!

— Hangi şartlar içinde öldüğünü Von Rausch anlatır sana...

* * *

Haussmann bulvarına bırakıyor bizi araba; ve şimdilik bütün araştırmalar durdurulmuş olduğu için, korkusuzca yayan yürüyebiliriz... Zaten vakit geç, ve sokaklarda hemen hiç kimse yok.

Şafak söküyor yavaş yavaş. Vernof anlatıyor:

— Mahvoldum diyordum kendi kendime... Bizzat polis şefinin işe el atmasını nasıl başardın peki?

Bunu açıklayabilirim ona. Dikkatle gizlemem gereken bir tek nokta var: İlerisi için tasarladıklarım... Ne garip mukadderat bu böyle: Daha dün, Von Rausch'un ihtirasından ürküp kaçmıştım Miromesnil sokağından; bugün oraya aynı ihtirasla dönüyorum. Ve anlıyorum ki, Almanın bütün ihtirası... «Marslılarsa karşı duyduğu bir meraktan başka bir şey değildi.

Marslılar... Yani Stanley'le Stephenson, Adalet Bakanıyla Emniyet Genel Müdürü... Dijon'daki polisler, Von Rausch'ın asistanı...

Hoşuna gidiyor bu söz... Marslılar... Aslında şu andan itibaren, benim sınırsız kudretimin birer unsurundan ibaret hepsi... Birer araç... Yeni bir icat, nasıl araçsa...

Anlattığım şeyler karşısında tamamıyla şaşkınlığa kapılmış durumda Vernof; çünkü biz hastanedeyken hakkımızda bilinenlerden gayrisini bilmiyor henüz.

— Demek ki şurada, gözlerimin önünde herhangi bir hayvanı yaratabilirsin?

— Kelimenin tam anlamıyla yaratmak olmuyor bu... Bir çeşit canlandırmak oluyor; çünkü göreceğin şey en basit bir fizik yoğunluğa bile sahip değildir... Bir imajdan ibaret kalır... Söyle bakalım ne istiyorsun?

— Fil... Bir fil canlandır bana...

— Peki... Bak bakalım şuraya!

Ve Messine sokağından bir fil çıkıyor hışımla... Vernof'un kapıldığı dehşet karşısında bir kahkaha atıyorum. Sonra da, herhangi birini kendime tâbi kılmak için şöyle Bir dokunmamın yettiğini ve polis şefi tarafından serbest bıraktırılmasını bu yeteneğime borçlu olduğunu anlatıyorum ona.

Birden paniğe kapılıp haykırıyor:

— Peki ama... bana da dokundun sen!

— Ama bulaştırmadım sana... Çünkü artık bu yeteneği kontrol edebiliyorum... Von Rausch, Scarini ve senin bakımından hiç bir korku yok... Bizzat sizin istemeniz gerekir bulaştırabilmem için; ama bulaştığınız andan itibaren de, bütün şahsiyetinizi kaybedersiniz...

— Peki ya Stephenson?

— Ona dokunduğum vakit, bendeki kudreti zapt edebileceğimin farkında değildim henüz... Nitekim Stanley de bunun kurbanı oldu. Her ikisinin karıları da...

Kafasını yokluyorum Vernof'un: Sadece dehşet duyuyor ve kaçmak istiyor... Gelişigüzel insanların tepkisi var onda da: Canavar sanıyor beni, ve bir itilme duyuyor... Öfkeleniyorum birden, köleleştirmek istiyorum onu. Ama kendime hâkim oluyorum...

Zamanı değil önce. Ve Gilda'nın yanında olması gerekiyor... Zihnen arıyorum onu. Belli başlı sabah gazetelerini dolaşıp bütün genel yayın müdürlerini köleleştirdikten sonra apartmana dönmüş...

Stanley'in karısını hatırlıyorum birden... Dul kaldı kadıncağız... Umutsuzluk duyması gerekir şimdi, korkunç bir umutsuzluk... Kendiliğinden bir temas kuruluyor onun bilinçaltıyla aramızda... Ama hayır, umutsuzluk falan duymuyor... Tam tersine kayıtsız... Ve bu kayıtsızlık afallatıyor beni... İnsan dışı bir tutum bu.

Etrafımızdakiler, köleleşir köleleşmez, her türlü kişilikten yoksun birer robot halini alıyorlar.

* * *

Stanley'in uzatılmış olduğu yatağın başındayız hepimiz. İmkânsız olduğunu bile bile, mucize bekliyoruz.

Stanley! Verdiğimiz ilk kurban... Von Rausch anlatıyor:

— Önüme kapandı polisler ateş ettiğinde ve hemen devrilmedi... Kollektif bir serap yaratacak kadar vakit bulabildi... Ayaklarımızın altında toprak, oluyormuşçasına yarıldı sanki ve işte bu imajın yarattığı panikten faydalanarak kaçtık.

Dalar gibi oluyor bir an, sonra devam ediyor:

— Yaralanmamış bile, diyordum kendi kendime; çünkü yaraları hiç kanamıyordu... Buraya birlikte döndük; ve eşiği geçer geçmez devrildi zavallı...

Zavallı Stanley evet... Gücünün yettiğince zapt etti demek ölümü. Von Rausch'ı korumamış olsa, şimdi aramızda yaşıyordu. Kurban etti kendini... Ya da «ötekiler»den, Almanı kayıtsız şartsız korumak için kesin emir almıştı.

İçimizde en az üzüntü duyanlar, hiç şüphe yok ki, Stephenson ve karısı, bir de Gladys Stanley, insana dehşet verici bir kayıtsızlıkları var... Kendilerinin dışında bir iradeye bağlı, görünürde yaşayan birer canlı ölü bunlar... Benim irademe bağlı, ya da bendeki iradeye... Ül'ün iradesine.

* * *

Aşağı yukarı bir kilometrelik bir yarıçap içinde, sürekli temas halindeyiz. Bu yarıçapı aşınca, bir çağrı gerekiyor... ve bu çağrıya Gilda ile ben cevap vermek zorunda değiliz.

Ötekiler zorunda... Kelimenin tam anlamıyla birer köle onlar... Birer makina... Yeniden bakıyorum Vernof'un düşüncelerine. Gene korkuyor. Bu sefer çifte korku... Hem polislerin eline düşmekten, hem de Scarini'ye rağmen benimle yalnız kalmaktan korkuyor.

Onun gözünde bile bir canavarım ben. Ekipten kendi isteğiyle ayrılıyor gibi bir hali var...

Ekip... Macera yoldaşlarım... Onlar dışında beni insan türüne bağlayan hiç bir şey kalmamış gibi... Scarini hâlâ benimle dayanışma halinde; ama resmî makamlarla makul bir anlaşmaya varabilmek için, Gilda'yla benim hapsedilmeme rahatlıkla göz yumar...

Aralarında gerçekten güvenip yaslanabileceğim tek adam, Von Rausch; çünkü onda bilimsel merak her şeyi bastırıyor.

Başkalarının düşüncesini okumak kadar korkunç bir şey olmasa gerek: Hiç kimse hakkında yanılmak imkânı kalmıyor.

* * *

Stephenson'la karısına, derhal banliyö tarafına hareket etmelerini ve orada, gözlerden uzak bir villa kiralamalarını emrediyordum zihnen...

Stanley'in ölümünden sonra bu apartmanı terk etmemiz gerekiyor; ve genel karargâhımızı Paris dışında bir yere taşımamız hiç de fena olmayacak.

Gilda gözlerini kaldırıyor bana doğru. Bilinçaltımla hemen temasa geçebildiği için, niyetlerimi anlıyor ve haklı buluyor beni... Gilda ve ben, aslında, birbirimizden tamamıyla bağımsızız. Düşünce ve duygularımızı istediğimiz anda saklayabiliriz birbirimizden; ve ancak her ikimiz birden istediğimiz taktirde temasa geçiyoruz.

Von Rausch'a işaret ediyorum. Ötekileri odada bırakıp salona geçiyoruz. Alman dostumuz gene dikkatle karanfil kokusu sürünmüş ve ondan daima belirli bir uzaklıkta durmak zorunda kalıyorum.

— Benden korkmayabilirsin artık, içimdeki kuvveti tamamıyla kontrol edebiliyorum çünkü... Bunu nasıl başardığımı da anlamıyorum üstelik.

Başını sallayarak bir koltuğa çöküyor:

— Ül'ün kişiliği senin kişiliğinde yavaş yavaş eriyip dağılıyor. Senin kişiliğin onunkini emiyor sindiriyor bir çeşit... Onun yeteneklerini harekete geçirmek suretiyle sen, Ül'ü de mahpus kılan bir otomatizm yarattın.

— Bir senbiyoz mu bu?

— Bir çeşit şahsiyetler senbiyozu...

— Doğru galiba... Çünkü benim de böyle bir izlenime kapıldığım olmuştu... Ama söyle, ben neyim bu durumda? Marslı mıyım, yoksa hâlâ Dünyalı mı?

— Hiç biri değilsin aslında.

— Nasıl?

— Hiç şüphesiz, ilk Samanyollusun. Yani insanlığımız yıldızlara ulaştığı ve uygarlığımızı aktardığı andan itibaren, bizim yerimizi alacak olan yeni ırkın ilk temsilcisisin.

— Çünkü sence günün birinde bütün insanlar, bugün bende bulunan yeteneklere sahip olacak değil mi?

— Hayır. Sen bir istinasın aslında. Ve bir gün şendeki normalüstü yetenekler kaybolacaktır.

— Nasıl?

— Mütasyonu her «bulaştırışında» kudretin biraz daha eksilmekte çünkü...

Birden afallıyorum. Daha etkili olabilmek için bekliyor biraz, bir sigara yakıyor; ve bir şeyi ispatlamaya giriştiği vakit aldığı hafif yapmacıklı sesle açıklıyor:

— Al ve Ül, tarihi boyunca milyarlarca ve milyarlarca birey yetiştirmiş bir ırkın sonucudur. Günün birinde bu ırkın karşısına, tamamıyla altüst olmuş şartlar içinde yaşamaya devam edebilmek problemi dikilmiştir... Böylece bu ırk, karşılaştığı yeni şartlara uyabilmek için şekilden sekile girmiş; ama her şekil değiştirişte, ilerde bir gün yeniden doğma imkânını da muhafaza etmiştir...

— Yani şimdiki halleriyle başlangıçtaki, menşedeki halleri arasında hiç bir ortak nokta yok mu?

— Tam gelişme çağındayken bu ırkın fertleri, fizik bakımdan senin benim gibiydiler aşağı yukarı... Şimdi ise Al'le Ül, iki unsurdan ibaret... Mars'taki ileri hayatın son halkası onlar... Evrene hâkim olmaya hazırlanan bir ırkın da ilk halkası... Uygarlığı en yüksek doruklara ulaşmış bir ırkın...

İnce bir gülümseyiş beliriyor dudaklarında:

— Bu iki mikroskobik varlık, hem bir enerji potansiyelidir, hem de sınıfsız bir hafıza... Bilimsel, teknik ve artistik bir hafıza... Ama özellikle bir enerji potansiyeli... Fonksiyonu, görevi; yeni bir Rönesans'ın şartlarını yaratmak için çiftleşmek olan, eş varlıklar yaratmak olan bir enerji potansiyeli... Onların, bölünüp parçalanmak suretiyle de olsa, bir eş varlık yaratması demek; Marslıların atavik hafızasıyla donanmış yeni bir yaratığın ortaya çıkması demektir... O müthiş hafıza hazinesinin tamamını ya da bir kısmını ilerde kendi çocuklarına aktaracak olan bir yaratığın...

— Anlıyorum.

— Al ve Ül, kendilerine özgü bağımsız bir hayata ermek için yaşamamaktadır... Bir tek amaçları ve bir tek görevleri var onların: Yok olmak tehlikesiyle, burun buruna gelmiş, ama bu tehlikeyi atlatmayı başarmış koca bir ırkın uygarlık destanını devralıp sürdürecek yeni varlıklar yaratmak...

— Ama ben şimdi onları engelleyebilirim.

— Tamamıyla değil... Kendi iradenle baraj germek suretiyle engelleyebilirsin ancak. Ama dikkatinin gevşediği her an, kendiliğinden bir aktarma olacaktır...

— Ve böyle böyle günün birinde ben, bütün insan türünü; bir tek beynin direktiflerine göre davranacak kollektif bir ırk haline getireceğim öyle mi?

— İçin o bakımdan rahat etsin; çünkü Al'le Ü1 her çiftleşmede enerjilerinin birazını yitirmekte ve yitirdikleri enerjiyi de telâfi edememektedirler.

— Tabii bu enerjiyi kaybetmekle güçlerinin bir kısmını da kaybetmiş oluyorlar?

— Kaçınılmaz şekilde. Sen şimdilik farkına varmıyorsun, ama çok geçmeden anlayacaksın...

— Telepati yeteneğini kayıp mı edeceğim?

— Hiç şüphen olmasın.

— Peki ya ölümsüzlük?

— Onu da... Ama buna karşılık, ortalamanın çok üzerinde, uzun bir ömür süreceksin...

— Peki... öldüğüm vakit... Daha doğrusu, Gilda da benim durumumda bulunduğuna göre, öldüğümüz vakit... mütasyonu bulaştırdığımız yaratıklar ne olacak?

— Bizim bireysel hayatımıza yeniden intibak etmek, adapte olmak zorunda kalacaklar... Ama zaten sen, ölmeden önce, hepsini hürriyete

kavuşturacaksın.

— Nasıl?

— Ül'ün kişiliği senin kişiliğinde tamamıyla eridikten sonra, bunu istemen yetecek...

— O zaman, ardımda sürükleyip durduğum bu canlı ölüler olmaktan çıkacaklar mı?.

— Çıkacaklar tabii... Yeni baştan insan olacaklar Ne var ki, yaşamış oldukları «Marslı» dönemden atavik bir kazanç kalacak onlara. Bu mirası da, kendi özel yeteneklerinin çerçevesi içinde bütün insanlığın hayrına kullanacaklar...

— Yani insan türünü köleleştirmeğe yeltenmeyecekler?

— Hayır. Çünkü iş işten geçti... Al'le Ül kaçırdılar o fırsatı.

— Anlamadım?

— Kendi kendilerini, sana yerleşen o mikroskobik enerji parçacıkları haline getirecek bir dizi dönüşüme tâbi tutarken, yeni fetihlerinin iki ayrı aşamada gerçekleşmesi gerektiğini biliyorlardı.

— Niçin iki ayrı aşama?

— İyi dinle: Ancak yüksek bir uygarlık derecesine ulaşmış ileri bir ırk bir gün onların gezegenine erişebilirdi... Böyle düşünüyordu Al'le Ül, ve haksız değildiler... Peki ama, gezegenlerine ulaşacak olan bu ileri ırkın temsilcileri ne cinsten varlıklar olacaktı? En basit özelliğini ve işleyiş tarzını bile bilmediğin bir zekâyı, hemen merhaba der demez köleleştirmenin imkânı yoktur... İşte bunun içindir ki iki özdeş unsur haline gelmişlerdir... Ve bu iki unsur sana sıçrayıp yerleşir yerleşmez de Ül, senin metabolizmana intibak etmeğe girişmiştir...

— Yani bir çeşit kendini feda ediyor?

— Görevi o... Ül senin biyolojik tepkilerini değil tabii... düşünce metodlarını ve zekâ yapını da... Ve tabii, keşfedip öğrendiği her şey, Al

tarafından otomatik şekilde alınıp sindiriliyordu... Ve Al'in görevi, başka bir vücuda geçerek, ev sahibinin iradesini ne yapıp edip kendine tâbi kılmaktı ..

— Ama böyle olmadı.

— Moreau'nun yüzünden...

— Anlamadım?

— Gilda'nın vücuduna, tam Moreau size ateş ettiği anda kendini aktarmıştı Al... Ve hakikî amacını gerçekleştirmek yerine, her şeyden önce Gilda'nın yaşamasını sağlamak zorunda kaldı.

— Nereden biliyorsun?

— Önceden hipnotize ettiğim Stephenson aracılığıyla, Ül'le görüştüm... Daha doğrusu, Al ve Ül'le sürekli ruh birliği halinde olduğu için benden gizleyemeyeceği bazı bilgiler aldım Stephenson'dan...

— Yani, eğer Gilda'nın kocası...

Bunun doğru olacağına inanamıyorum bir türlü...

— Koca bir ırkın hâkimiyeti bu kadarcık bir şeye mi bağlı kalıyor yani?

— İnsanlığı sarsan büyük tarihî olayların çoğu, incir çekirdeğini doldurmayacak kadar basit nedenlere bağlıdır...

— Kleopetra'nın burnu öyle mi?

Von Rausch'ın sonuçlama tarzına katılmıyorum... Düşünceli yürüyorum şömineye doğru. Orada bir tepsinin üzerinde bir viski şişesiyle iki bardak duruyor. Kendime viski koyarken Scarini ile Vernof giriyorlar içeri.

— Stephenson'la karısı çıktılar... diyor Rus.

— Biliyorum...

— Gilda, Stanley'in karısıyla, cesedin başında bekliyor...

Ne tuhaf! Etrafımdaki insanlar hakkında her şeyi biliyorum. Nerede olduklarını, ne yaptıklarını, ne düşündüklerini... Her şeyi... Ve beynimi

yormuyor ve katiyen. Çünkü hatırımda tutmağa ihtiyacım yok: Her şeyi her an ve kendiliğinden biliyorum.

Bardak elimde pencereye doğru yürüyorum. Dışarıda Paris uyanıyor. Hava yeniden açılmış, güneş pırıldıyor... Dönüyor ve konuşuyorum:

— Şimdilik rahatız. Ama unutmayalım ki Emniyet Müdürünün görevinden alınması ve Adalet Bakanının istifasını vermeğe zorlanması, bir an meselesidir...

— Elimizden hiç bir şey gelmez... diye mırıldanıyor Von Rausch.

— Gelir... diyorum. Bana anlattığın şeyleri gidip bize karşı kovuşturma açanlara da anlatmalısın.

— İnanmazlar bana.

— Mesele nedir? diye soruyor Scarini.

Von Rausch çabucak özetliyor ona. Sonuçluyorum:

— Bizdeki kuvvetleri tamamıyla kontrol altında tuttuğumuz andan itibaren, insanlık bakımından en ufak bir tehlike bile teşkil etmiyoruz demektir... Tam tersine, son derece yararlı olabiliriz... Versay olayı, pis bir kazaydı.

— Ben ondan eminim... diyor Scarini.

Von Rausch da emin. Ama bir bilginler topluluğuna bunu anlatmak kolay değil.

— Çaresine bakarız...

Olmaz anlamında başını sallıyor İtalyan dostum:

— Gereği yok Philippe... Bütün bu köleleştirmeler bize karşı işleyebilir günün birinde.

— Nereden anlayacaklar ki?

— Basit. Stephenson’a bak yeter: Bir hayaletten farksız zavallı! Köleleştireceğin insanların akraba ve dostları var, derhal varırlar farkına ve

derhal ortalığı gürültüye boğarlar... Şu an haddinden fazla insan müsveddesi var zaten ortalıkta...

— Ama Von Rausch, çok geçmeden onlara bütün kişiliklerini geri verebileceğimi söylüyor...

— O vakit de sana itaat etmeyecekler demektir.

— Edeceklerdir diyor Von Rausch. Bir öndere itaat eder gibi itaat edeceklerdir ona. Ama kölesi olmayacaklardır.

— Normal değil bu...

Scarini'nin bakışı karşısında başımı eğiyorum. Ekliyor:

— Bu nokta bir yana, ilk teklifinde öyle sanıyorum ki haklısın Philippe. Bu durumdan yararlanıp resmi makamlarla temas kurmağa çalışmalıyız... Böyle yapmadığımız taktirde kendimizi bütün ömrümüz boyunca birer kanun kaçağı ya da sürgün gibi yaşamaya mahkûm etmiş oluruz ki anlamı yok.

— Peki ya derdimizi dinlemeden bizi tutuklamaya kalkacak olurlarsa? diye soruyor Von Rausch.

— Misilleme ile tehdit imkânı daima elimizde, ama bunlara başvurmak gerekeceğini hiç sanmıyorum... Ne olursa olsun, ilk teması sağlamak üzere ben tek başıma gideceğim.

Uzayıp viski koyuyor kendine. Scarini'nin aldığı kararları tartışmak bile geçmez aklımızdan, çünkü hâlâ şefimizdir... Viskisini yudumlamadan önce bana dönüyor:

— Bize inandıklarını kabul edelim... Bunun ne anlama geldiğini kavrıyorsun değil mi Philippe?

— Von Rausch, Vernof ve sen derhal serbest bırakılırsınız herhalde...

— Buna karşılık, Gilda ile senin nezaket altında kalmanızı şart koşacaklardır.

— Şüphesiz... İşin o yanma hiç dokunma şimdilik. Hatta yararlı görürsen, bize biraz yüklenebilirsin de...

— Asla yapmam öyle bir şeyi.

— Haksız olursun... Tutukluluk halinin bizim için ancak teorik bir anlam taşıyabileceğini katiyen unutma... Bu apartmandan çıkar gibi kolayca çıkamayacağımız hiç bir hapishane yoktur...

Gilda giriyor içeri. Hepimiz ona dönüyoruz... Stanley'in odasından izlemiş bulunuyor bütün konuşmaları ve benim fikrimi desteklemek için geliyor. Hemen ekliyorum:

— Eğer ortalığın yatışmasına yardım edecekse, bir süre nezaret altında kalmayı seve seve kabul ederiz...

— Siz, evet... ya bulaştırdıklarınız?

— Hepsi kuzu gibi olacaktır meraklanma... Bu konuda resmî makamlara her şeyi vaad edebilirsin.

Gülümseyerek kesiyorum konuşmayı:

— Stanley'in karısını yanına al ki, işler kötüye dönerse hemen haberim olsun, ve hemen harekete geçebileyim.

Onbirinci Bölüm

SCARİNİ, Gladys'le birlikte gitti, Gilda mutfakta kahve hazırlıyor, Vernof uzandı... Bütün geceyi uykusuz geçirdiğim halde uyuyamayacağımı biliyorum. Zaten yorgunluk beni etkilemiyor gibi... Von Rausch’la beraber salonda kalıyorum.

Radyo ile televizyonu açıyoruz, en ufak haberi bile kaçırmağa tahammülümüz yok. Radyoda birden bir spikerin intikam dolu sesi yükseliyor:

«Haber aldığımıza göre, geçen gece başkentte alınmış olan güvenlik tertibatı kaldırılmış ve mütanlara karşı girişilen bütün kovuşturmalar iptal edilmiş bulunmaktadır. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Paris halkı, sırtlarında bir alay korkunç cinayetin yüküyle dolaşan bu canavarların insafına nasıl terk edilebilir? Karşı karşıya bulunduğumuz tehlikenin bilincinde olan bütün yurtdaşları, durumu protesto amacıyla derhal toplamaya ve hükümeti kesin tedbir almaya zorlamaya davet ediyoruz...»

Von Rausch sunturlu bir küfür savurarak kapıyor radyoyu:

— Bunu tahmin etmemiz lâzımdı... Dün radyoyu hesaba katmadı Gilda... Ve şimdi, basına olan hınçlarından ötürü ateş püskürecéklerdir sürekli olarak...

— Halkı isyana çağırıyorlar bir çeşit...

— Resmî makamlar buna karşı çıkmaya cesaret edemez. Çünkü bütün polis ve askerler, üstlerine başkaldıracaktır.

— Ortaçağ’a dönmüş gibiyiz yarabbi!.. Büyücülerin diri diri yakıldığı günlere...

Von Rausch omuz silkiyor:

— Umarım ki Aldo, her şeye rağmen yeni tedbirler alınmadan önce Başbakanla görüşmeyi başarır...

— Normal olarak, polis şefinin görevden alınıp Bakanın istifa ettirilmesi için uzunca bir süre geçmesi lâzım.

Stanley'in karısını çağırıyorum zihnen; ve temasa geçer geçmez de, Von Rausch anlasın diye yüksek sesle çeviriyorum:

— Başbakanlığa gelmiş bulunuyorlar. Kapıdaki nöbetçi birliği içeri bırakmış kendilerini... Nöbetçilerin onları tanıyıp tanımadığını bilmiyor Gladys... Ama Başbakan özel kalem müdürü durumdan haberdarmış... Scarini kartını vermiş adama. Hiç bir şaşkınlık eseri göstermeden almış kartı; ve Başbakan odasının yanı başındaki geniş bir bekleme salonuna geçirmiş bizimkileri... Başbakan da kendilerini kabul edeceğini bildirmiş...

— Bütün bunlar iyiye alâmet...

Tam cevap vereceğim anda birden sararıyorum: Gladys Stanley'e çullanan delice dehşeti duyuyorum içimde. Ve bütün olup bitenlere oradaymışım gibi tanıklık ediyorum: Bekleme salonunun üç kapısı birden bir anda açılıyor, bir sürü C.R.S. dalıyor içeri. Her birinin elinde bir mitralyöz var. Bizimkileri nişanlayıp vaziyet alıyorlar. Scarini doğruluyor ve haykırıyor onlara:

— Ne oluyor, ne demek ha? Unutmayın ki ben buraya kendi ayağımla ve kimliğimi saklamadan gelmiş bulunmaktayım.

Aynı anda mitralyözler çatırdamaya başlıyor, bütün kurşunlarını kusuyorlar üzerlerine... Tam anlamıyla bir cinayet bu... Namussuzca alçakça bir cinayet! Gilda koşuyor içeri, ve kafamda okuduklarından donup kalıyor...

Gladys'le temas halindeyim daha. Onu aşkın yarası var, zavallının vücudundan damla damla akıp gittiğini hissediyorum hayatın... Umutsuzca mücadele ediyor. Boşuna... her şey boşuna artık...

— Niye soldun? diye haykırıyor Von Rausch.

— Her ikisini de öldürdüler Karl! Mitralyözlerle delik deşik ettiler... Hem de Başbakanın bekleme salonunda... Bir tek kelime söylemelerine bile fırsat vermeden...

— Korkuyorlar... diye mırıldanıyor Alman.

— Versay’da olanlardan ötürü mü? Haydi öyle diyelim. Ama suçlu sadece biziz o durumda, Gilda’yla ben... Sizin ne suçunuz olabilir ki?

— Köleleştirdiğin Bakan ve bütün ötekiler var ortada... Esrarengiz bir şeylerin döndüğünü seziyorlar. Ve içgüdüsü insanoğlunu, anlayamadığı her şeyden korkup nefret etmeye sürüklemiştir.

Bu sefer bütün köprüler atıldı artık. En ufak bir umut bile besleyemeyiz... Scarini’nin yokluğunun acısı çöküyor içimize olanca ağırlığıyla. Scarini... Şefimiz... Başkanımız... Ekibimiz parçalanmaya devam ediyor.

Durumu bildirmek üzere Vernof’u uyandırmağa gitti Von Rausch. Gilda ise, başı ellerinin arasında, masanın ucuna çökmüş.

— Şimdi ne yapacağız peki? diyor.

— Bizim için mesele yok. Biz daima çehremizi değiştirip sıyrılabiliriz... Asıl tehlikede olanlar, Von Rausch’la Vernof.

— Onları da bulaştıralım!

— Olmaz Gilda... Kendileri talep etmedikçe olmaz... Ve hiç bir zaman da böyle bir talepte bulunmayacaklardır...

— Peki, o zaman?

— Hemen buradan çıkarmak lâzım onları ve Stephenson’un kiralayacağı eve aktarmak...

— Kiralayabilirse tabii...

Zihnî bir çağrı salıyorum Amerikalıya. Derhal cevap veriyor:

— Pecq’deyim. Arzu ettiğini buldum... Boş bir arazinin ortasında koskoca bir ev... Sadece üst katını kiralıyorlar yalnız. Ama alt katta kimse oturmuyor, bir boya tüccarı depo olarak kullanıyormuş orayı.

— Mükemmel.

— Maud şu anda, kontrat için komisyoncuda.

— Ev mobilyalı mı?

— Evet.

— O çok iyi işte! Çünkü hemen bugün yerleşmemiz gerekiyor... Bir araba bul, ve akşam karanlığı basarken gel bizi al.

— Taksi olur mu?

— Olmaz tabii. Bizzat senin kullanacağın bir kiralık araba lâzım... Scarini ile Gladys'i polisler bu sabah öldürdü.

Bir duraklama oluyor. Niçin susuyor diye şaşıyorum, açıklıyor:

— Senin adına üzgünüm Philippe...

Benim adıma mı? Ya kendisi peki, kendisi üzülmüyor demek! Tiksintiyle kesiyorum teması. Gilda sapsarı, acılık taşan bir sesle hitap ediyorum ona:

— Ne pahasına olursa olsun Von Ratısch'la Vernof'u köleleştirmek istemeyişimin nedenini anlıyorsun değil mi?

— Onları ölüme mahkûm etmek pahasına olsa bile mi?

Bir anlık bir tereddütten sonra öfkeyle haykırıyorum:

— Evet, ölüme mahkûm etmek pahasına olsa bile!

Scarini ile Gladys'in öldürülmesi, kesin şekilde kanun dışı cani durumuna getiriyor bizleri. Ve bundan böyle hep bir kaçak hayatı yaşamaya mahkûmuz; çünkü hiç kimse bize bir sığınak vermeye yanaşmayacaktır.

İşler alıp yürüdü birden. Ve ister istemez bir gizli cemiyet durumuna düştük... Mümkün olduğu kadar öteki insanlardan uzakta yaşamamız gerekecek... Düşüncemi izlemiş bulunan Gilda'ya dönüp yüksek sesle bağlıyorum konuşmayı:

— Ve uzun bir süre, bütün normalüstü yeteneklerimizle insanları korumamız şart olacak.

Von Rausch görünüyor. Düşünceli, hatta sıkıntılı bir hali var.

— Vernof nerede? diyorum.

— Odasında kaldı.

— Ne diyor bütün bu olup bitenlere?

— Perişan halde... Rusya’da ihtiyar anasını bırakıp gelmiş buraya ve onu bir daha göremeyeceği düşüncesiyle...

Kesiyorum sözünü:

— Benim de annem var ve ben de aynı durumdayım. Gilda da öyle... Şüphesiz sen de... Sürekli bir seferde farz etmemiz gerekiyor kendimizi... Bize yabancı ve düşman bir dünyada, gemimiz parçalanmış gibi, düşünmemiz gerekiyor... Bütün bunlara şartlamışlardı bizi Karl.

— Düşünce oyunu bunlar... O kısa tutuklanma sırasında müthiş bir buhran geçirmiş olduğunu unutuyorsun Vernof’un.

— Ve korkuyor... Polisten olduğu kadar benden korkuyor. Hatta... polisten çok benden.

— Onu da her an bir mütan haline getirebileceğin fikriyle perişan... Bunun yanı sıra, polisin eline düştüğü taktirde, sonunun ne olacağını da biliyor.

— Kurtulunmaz ağa düşmüş bir balık gibi hissediyor kendini...

Gidip radyoyu açıyorum yeniden: Scarini ile Gladys’in öldürülmesini yorumlamakta gecikmeyeceklerdir... Ve bizlere birer vahşi hayvan muamelesi yapıldığını öğrenen kamuoyu, biraz daha rahatlayıp yatışacaktır böylece...

Hep susuyor Von Rausch. İlerleyip pencereye yaslanıyorum. Aşağıdan geçen insanları seyrediyorum bir süre. Erkek kadın, genç ihtiyar... Daha dün, benden olan kimseler diye bakıyordum onlara.

Bugünse bu gezegende, sadece düşmanlarım var.

* * *

«Mütanlardan ikisi, Başbakanlık sarayında öldürülmüş bulunuyor. Tam Başbakanın çalışma odasının kapısında öldürüldüler...»

Spikerin zafer kazanmışçasına coşkun sesiyle sıçrıyoruz:

«Hiç şüphe yok ki Aldo Scarini de, Hükümet Başkanını, tıpkı Emniyet Genel Müdürü ve Adalet Bakanı gibi köleleştirmeyi tasarlamaktaydı...

«Ama canavar bu sefer başarıya ulaşamamıştır. Kendisi memurlar tarafından derhal tanınmış ve herhangi bir teşebbüse girişmek fırsatını bulamadan, yanındaki kadınla birlikte öldürülmüştür...»

«Tanınmış» mı? Kendi ismini vererek müracaat etti Scarini, utanmaz herifler! Vernof da geliyor yanımıza. Haberi duyunca, eşikte mıhlanıp kalıyor sonra haykırmaya başlıyor:

— Hepimizi bu akıbet bekliyor, hepimiz! Sadece sen kurtulacaksın Philippe... Sen ve bir de şu kadın!

Hınç ve korkudan kekeliyor. Kontrolünü kaybediyor korkudan. İğrenç bir korku bu... Von Rausch bir süre tepeden tırnağa süzüyor onu, sonra soruyor:

— Sana bir iğne yapmamı ister misin?

— Niçin?

— Bir sinir krizi geçirmek üzeresin...

— Benim de hesabımı görmek istiyorsunuz değil mi böylece? Sen de onunla birliktesin değil mi? Ve karar verdiniz beni susturmaya.

Birden dönüp mutfağa giriyor. Musluğu açtığını istiyoruz. Susamış olsa gerek. Von Rausch açıklıyor:

— Onu en çok ürküten, Versay’da olup bitenler...

— Versay’daki durumu ben de çözemedim henüz. Niye o polisleri köleleştirmedik de öldürdük, anlayamıyorum...

— Çünkü polislerin bir anda üzerinize atıldığını görünce şaşkınlıkla karışık bir dehşete uğradınız... O ani refleksiniz Al’le Ül’ü de korkudan çılgına döndürdü. Ve öldürdüler...

Vernof’un odasına girip kapıyı arkadan kilitlediğini işitiyoruz. Yalnız kalması doğru değil oysa... Özellikle şu sırada... Ardımda Von Rausch, kapısına vuruyoruz:

— Fedor!

— Rahat bırakın beni...

— Konuşmamız lâzım seninle. Bu apartmanda daha fazla kalamayız. Stanley’in cesedi dolayısıyla...

— Bu akşam götürüp gömün cesedi.

— İmkânsız.

— Çıktığım taktirde, biliyorum ki hemen öldüreceksiniz beni...

— Deli misin Fedor!

— İşlerinizi aksatan benim çünkü... Toplum bizi yeniden kabul etseydi, mesele yoktu. Ama istemediler bizi, bu durumda da ben sizler için bir baş belası haline geldim...

— Ama Von Rausch da senin durumunda Fedor...

— Biyolojist olduğu için ona ihtiyacın var.

— Gülünç şeyler söylemektesin.

— Ne söylediğimi biliyorum ben... Gayet iyi biliyorum... Fırsat kolluyorsun beni de zombi haline getirmek için... Stephenson gibi olmak istemiyorum anlıyor musun... Bir insanım ben... Bir insan!.

Sert ve ateşli konuşuyor... Pencereyi açtığını işitiyoruz birden. Telâş içinde düşüncelerini yokluyorum: Tam bir kargaşalık, tam bir tutarsızlık... Ölmek istiyor.

— Vernof!. Dur!. Dur diyorum, yapma bunu!..

Dinlemiyor beni, pencerenin saçağına tırmanıyor. Ve uzun bir çığlık atarak boşluğa bırakıyor kendini... Bir an bile sürmeyen korkunç bir baş

dönmesi hissediyorum, sonra da kaldırıma çarpan bir gövdenin iğrenç gürültüsünü...

Bitti işte... Temas kendiliğinden kesildi...

— Yarabbim!

Von Rausch soran gözlerle bakıyor yüzüme, tatsız bir durum olduğunu o da hissediyor.

— Kendini pencereden attı... diyorum. Burada kalamayız artık... Derhal gitmemiz lâzım...

Gilda koşuyor. Sapsan olmuş. Vernof'un düşüşünü hissetmiş o da...

* * *

Von Rausch'a sadece bir güneş gözlüğü bulabiliyoruz, o kadar... Hemen merdivenlere atılıyoruz. Henüz hiç kimse yok görünürde, aşağıya rahatça geliyoruz.

Sokakta Vernof'un cesedinin etrafında toplanmışlar. Kaldırımın üzerinde ezilmiş arkadaşımız. Bir çağrı salıyorum ona doğru, ama cevapsız kalıyor... Hemen ölmüş olmalı...

Kaybedecek vakit yok. Hızla uzaklaşıyoruz... Günün birinde Mars'ı fethe giden ekipten, Stephenson'u saymazsak, sadece ikimiz kaldık işte...

Ve bu tür bir seferin ard arda sıraladığı bütün tehlikelerin yapamadığını, insanların ahmaklığı yaptı nihayet. Hem de birkaç saat içinde... Başka bir ülkede olsaydık? Sanırım değişmezdi sonuç.

Dirilmemiz şaşırtmıştı herkesi... Mütan sözü dilden dile dolaştı... Akla gelebilecek bütün metabolizma değişimlerini saran bir sözdü bu... Sonra da Versay olayları geldi çattı... O sırada Gilda'yla benim teslim olmamız gerekiyordu belki de. Ama kendimizi suçlu bulmuyorduk ki... İnsanlar paniğe kapılmadan önce teslim olsaydık...

Bir sürü polis var sokakta ve bütün dört yol ağızlarını askerler bekliyor... Mütan avıdır bu, bütün insanlık av köpeği görevini eksiksiz yerine getirmektedir.

— Hüviyetleriniz?

İki polis dikiliyor karşımıza, Gilda'ya zihnen uzanıyorum:

— Herkes kendi payına düşeni halletsin.

Cüzdanımı çıkarıyorum cebimden, kimlik kartımı uzatırken karşımdaki görevlinin eline dokunacak şekilde davranıyorum. Gilda da başarıyor aynı manevrayı... Her ikimiz de hafif bir elektrik boşalması hissediyoruz, o kadar.

Ve her şey bir anda halloluyor, Bir taksi çağırıyor polislerden biri, araba kaldırımın kenarına yanaşıyor. Üçümüz arka tarafa geçiyoruz, yeni suç ortağımızsa şoförün yanma oturuyor. Öteki polis nöbetine dönüyor işte...

— Chatou'ya...

Pecq'e kadar gitmek yok taksiyle, öteki türlü şoförü de köleleştirmek lâzım ki istemiyorum... Araba hareket ederken Stephenson'u çağırıyorum.

— Otomobil buldun mu?

— Mavi bir Buick.

— Güzel... 186.cı Devlet yolu üzerindeki köprünün çıkışında, Chatou'dan alırsın bizi...

Chatou köprüsü... Taksiden inerken, yolun karşı kıyısındaki Buick arabanın direksiyonunda Stephenson'u görüyorum... Değişik yüzüne rağmen tanıyorum hemen. Dikkatim tamamıyla ona yönelmiş olduğundan belki de...

Şoföre parasını öderken polisi ne yapacağını düşünüyorum... En iyisi Paris'e geri yollamak adamı... Ben daha düşünürken biniyor yeni baştan taksiye... Tam bir robot... Kendisine özel talimat vermeyeceğim. Gidip arkadaşını bulsun ve her ikisi de bir an önce unutsunlar olup biteni.

Karşı kıyıya ulaşmak için yol geçidine doğru ilerliyoruz. Kaldırımda bir polis gidip geliyor. Tepeden tırnağa süzüyor bizi. Von Rausch'u özellikle...

Hemen kafasının içini yokluyorum. Şüpheye düşmüş... Sadece basit bir şüphe; ve sorguya çekmeğe cesaret edemiyor... Biraz da tek başına olduğu için cesareti yok.

— Çabuk... diyorum.

Buick'e seğirtiyoruz. Stephenson önceden fırlayıp kapıları açıyor bize. Hemen içeri dalıyoruz, ve Amerikalı derhal hareket ediyor.

Polis memurunu gözlüyorum arka camdan. Düşüncelerini yoklayamıyorum artık, çok uzakta kalıyor... Şaşkın bir hava içinde seyrediyor gidişimizi. Von Rausch:

— Umarım tanımamıştır beni... diyor.

* * *

Stephenson'un kiraladığı eve, ev demek için epeyce şahit gerekli. Büyük bir ahşap baraka bu aslında. Zemin katının bir boya tüccarı tarafından depo olarak kullanıldığı hemen belli oluyor.

En önemlisi, evin etrafındaki, bizi şehirden ayıran ve gelenleri uzaktan görmemizi sağlayan boş arazi... Dışarıdan ahşap bir merdivenle çıkılıyor birinci kata, ve bizi orada Stephenson'un karısı bekliyor...

Topu topu dört oda... Kırık dökük, eski mobilyalar... Tek iyi yanı, içeri bol bol aydınlık girmesini sağlayan geniş pencereler... Maud Stephenson, biraz daha rahatlamış görünüyor bana. Sakın, kendisini serbest bırakmak isteyen Gilda'nın iradesine girmiş olmasın?

— Belki de...

— Yemeğe bu kadar kalabalık olacağımızı hesaba katmamıştım... diyor. Pek fazla şeyim yok size ikram edecek. ..

— Önemli değil Maud... Sadece Von Rausch kalacak evde, çünkü dışarıda dolaşmaması lâzım. Gilda'yla ben gider lokantada yeriz.

Oturma odasına geçiyoruz, Maud'ın hazırladığı bardaklara üç viski koyuyor Von Rausch. İki Amerikalıyı kastederek soruyorum:

— Bir gün serbest kalacaklarından emin misin?

— Biz Dünyalılar, kollektif bir zekâ ile kollektif bir iradeye tahammül edemeyiz... Stephanson'larda da er geç kişiliklerinin bu tekçil yanı ağır basacaktır... Hatta sen engel olmak istesen bile.

— Söylediğin durum, Maud için başladı bile gibime geliyor.

— Sınırsız ve müthiş bir ruhsal savunma mekanizmasıyla donanmıştır insan varlığı.

Viskilerimizi getiriyor bize. Gilda kadehini kaldırırken:

— Nihayet huzura kavuşacağımız umuduyla... diyor. Hiç olmazsa birkaç günlük bir huzur... Bıkkın hissediyorum çünkü kendimi... İliklerime kadar bıkkın ve usanmış...

Gözleri doluyor kızın ve birden sinirli sinirli hıçkırmağa koyuluyor. Elimi okşuyorum yatıştırmak için, Von Rausch atılıyor:

— Madem lokantaya gidecektiniz, hemen gidin haydi... Baş başa kalmak, sanırım, iyi gelir size... Kendinizi tehlikenin dışında hissedersiniz hiç olmazsa bir zaman.

Acılık yok sesinde. Dostça konuşuyor.

Haklı Alman... Baş başa kalır kalmaz düzeliyoruz. Gilda rahatlıyor, ben kendime karşı olan güvenime kavuşuyorum... Çok ayrı bir tür teşkil ediyoruz... Von Rausch'la bile ufak da olsa bir rahatsızlık duymamıza imkân yok.

İki Samanyollu... Bir önceki aşamada dev adımlar atarak bize ulaşmağa yönelmiş bir insanlığın içinde iki Samanyolluyuz evet... Ve köleleştirdiğimiz insanlar hâkimiyetimizden kurtulmadıkça, yapayalnız kalmağa mahkûm olmakta devam edeceğiz.

Her halükârda ikimiz bir arada olduğumuz andan itibaren, metabolizmamızın geçirdiği derin dönüşümler yük olmaktan çıkıyor... Birbirimizin aynıyız çünkü... Ve bazan soruyoruz kendi kendimize: Bu aşk sadece Al'le Ül'ün iradesinden mi doğuyor acaba?

Öyle de olsa önemi yok... İsolde'ye aşk iksiri içirmişlerdi ve o, Tristan'ı bu iksir dolayısıyla sevdiğini biliyordu pekâlâ... ve gene de çıldırasıya seviyordu.

* * *

Yemeğimizi yedik. Sokaklarda dolaşıyoruz şimdi, kol kola. İlk âşıklar gibiyiz. Mutlu... Ve ikimiz de birden umutsuz bir çağrı duyuyoruz ta içimizde. Stephenson'la karısından geliyor bu çağrı:

— Buldular bizi, şimdi evi kuşatmaktalar... Boş araziye vahşi hayvanlar salarak zapt etmeye çalışıyoruz kalabalığı, ama bunların birer hayalden ibaret olduğunu öğrenmiş gibi görünüyorlar...

Eve mümkün olduğu kadar çabuk ulaşmak için fırlıyoruz. Son iki arkadaşımı katletmelerine hiç bir şekilde göz yummayacağım... Polislerin canı cehenneme diyorum... Mecbur ettikleri taktirde öldürmeye hazırım...

— Gilda... gelecek misin benimle sonuna kadar?

— Evet... İnsafsızlık bu yaptıkları.

Ateş ediliyor... Yaylım ateşi... Ağır silâhlar kullanılıyor sanki... İki düşman ordusu birbirine girmiş gibi bir şey; oysa yalnız bir tarafın ateş açtığını gayet iyi biliyoruz.

Stephenson'la Maud'ın ıstırabını duyuyoruz birden: İkisi de isabet almış bulunuyor...

— Von Rausch ne oldu?

— Öldü... diye salıyor Stephenson. Biz de perişan haldeyiz... Evi kundaklıyorlar şu anda...

Yeni bir yaylım ateş gürültüsü... Maud Stephenson’la temas kesiliyor... Demek ki öldü, zavallı... Kocası ise, biz boş araziye yetiştiğimiz anda can çekişiyor.

Polislerle askerler dört bir taraftan kuşatmış evi... Sayısız mitralyöz görüyorum ellerinde... İçerde herkes çoktan ölmüş olduğu halde, ateşe devam ediyorlar.

Hepsi öldü evet, hepsi... Çıldırır gibi oluyorum öfkeden ve içimde kaynayan bütün yıkıcı güçleri ortalığa salmaya hazırlanıyorum. Gilda tutuyor beni:

— Neye yarar ki Philippe! Von Rausch’la Stephenson için artık hiç bir şey değişmeyecek olduktan sonra, neye yarar ki!

Haklı. Yatışmaya zorluyorum kendimi... Ve fırlayıp atılmak yerine, polis kordonunun arkasında yığılı meraklı kitlesinin içine karışıyorum... Hepsi aynı şeyleri düşünüp duymaktalar:

— Büyücüler... Mütanlar... Canavarlar... Gebertin... Yakın derhal...

Yakmak mı? Evi ateşe veriyorlar evet... Boya deposundan alevler yükseliyor. Birkaç saniye sonra da bütün ev bir meşale hâlini alıyor...

Kemikleri bile kalmayacak arkadaşlarımın demek... Ve birden, üst katın merdivenlere açılan kapısında Gilda’yı görüyorum: Her zamanki yüzüyle Gilda’yı... Istıraptan kıvranıyor...

Aynı anda elimi sevgiyle okşayarak bana hitap ediyor:

— Bizim de öldüğümüzü sansınlar... diyor.

Hiç olmazsa bu sâyede rahat bırakırlar bizi ve kendileri de rahata ererler... Gilda’nınkinin yanı başında benim hayalim de beliriyor işte hemen ve ona destek olmayı deniyor... Derhal tanıyorlar bizi ve doya doya bir «oh» çekiyorlar.

Tam bu sırada, müthiş bir kıvılcım yağmuru içinde merdivenler çöküyor. Alevlerin tam ortasına devrilip düştüğümüzü görüyor ahali ve yeniden büyük bir «oh» çekiyor.

Artık hiç bir şey tutamaz biz burada. Kalabalığı yarıp dışarı atıyoruz kendimizi. Perişanım ama tuhaf bir rahatlık var içimde: Von Rausch'ın yeraltındaymış gibi gizlilik içinde yaşaması, ölümden de beter olurdu belki.

Koca seferden arta kalan son kişi ben oluyorum işte ve bütün olup bitenlerin sorumlusu da ben... Gilda'yla birlikte sorumluyum, ama Gilda'dan da sorumlu olan benim... Kaçmamamız gerekirdi hastaneden...

İş işten geçti artık, esef etmek boşuna... Polisler geçiyor yanımızdan. Aralarında, Von Rausch'ı Chatou köprüsünde tepeden tırnağa süzmüş olan da var...

Onun yüzünden bu kadar çabuk buldular evi... Numarasını almıştı kiraladığımız arabanın ve Stephenson garaja evin adresini vermek zorunda kalmıştı...

Belki de böyle olması gerekiyordu bütün bunların. Kaçınılmaz biçimde böyle olması gerekiyordu... Ne türlü bir belâdan kurtulduğunu bilmiyor insanlık henüz ve hiç bir zaman da öğrenmeyecek.

— Nereye gidiyoruz? diye soruyor Gilda.

— Paris'e... diyorum. Uzay Oteli'ne dönelim... Rahatça dönebiliriz artık... Yarın herhangi bir belediyeye gider, oradaki memuru köleleştirip yeni kimlik kâğıtları alırız...

— Sonra?

— Sonra da bir yere yerleşiriz... Taşrada yerleşiriz herhalde... Füze ve uzay gemileri yapımıyla uğraşacağımı sanıyorum ben... Az çok fikrim var o alanda.

— O konu beni de ilgilendirir Philippe...

Al'le Ül'ün atavik hafızası... «Yarattıklarımız» bizim hâkimiyetimizden kurtulur kurtulmaz, aralarından en istidatlı olanlarını seçip bizim gibi birer Samanyollu yetiştirmemiz lâzım.

Bir yandan da en açık kafalılarla el ele verip, uzay gezilerinin yasaklanmaması için propaganda yapmamız gerekecek... Ama aslında bu

bakımdan hiç bir korku duymuyorum:

İnsanoğlunun kafasında verimli bir fikir doğmaya görsün hiç bir şey o fikrin yol almasını engelleyemez. Hiç bir şey...

SON